

~~வேலாயுனி~~

- T.P - 90.40

நூல் தேட்டம்
கு.இராயப்பு (கலையார்வன்)
நூல் .இல

Pr

3000

Handwritten text, possibly a list or notes, written in a cursive script.

ஞானசுவந்தரி நாடகம்

சுவந்தரி வர்ஷா

பாடியவர்:

மாதோட்டப் புலவர்

சூசைப்பிள்ளை மரிசாற்பிள்ளை

பதிப்பாசிரியர்:

கலாநிதி

சு. வித்தியானந்தன்

மன்றார் மாவட்ட

உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் வெளியீடு

1967

Mannar District Local Bodies

Publication No. 3

GNANASOUNDARI

Edited by

S. VITHIANANTHAN, M. A., Ph. D.,

University of Ceylon

PERADENIYA

First Edition 1967

Price Rs. 3-00

முருங்கன் கலைவிழாவும் விவசாயப் பொருட்காட்சியும்

5-6-67, 6-6-67, 7-6-67

(கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன்)

ஈழத்திலே தமிழர் வாழும் பகுதிகளிலும் சிங்களவர் வாழும் பகுதிகளிலும் அமைக்கப்பட்ட பிரதேசக் கலாமன்றங்களில் இன்று உயிர்த்துடிப்புடன் இயங்கும் ஒரேயொரு கலாமன்றம் மன்றார்ப் பிரதேசக் கலாமன்றமே. ஏனைய பிரதேசக் கலாமன்றங்கள் கடமைக்காகச் சில ஆண்டுகளுக்கொருமுறை கலைநிகழ்ச்சிகளை அளிப்பதோ அமைதி பெறுகின்றன. ஆனால் மன்றார்ப் பிரதேசக் கலாமன்றம் தொடர்ச்சியாகக் கலைவிழாவினை நடத்துவதோடு ஒவ்வொன்றும் புதுப்புது அம்சங்களை அமைத்து விழாவிற்கு உயிர்த்தன்மையையும் முக்கியத்துவத்தையும் கொடுக்கின்றது. இவ்வாண்டு ஜூன் மாதம் 5-ம் 6-ம் 7-ம் நாட்களில் நடைபெறும் கலைவிழாவுடன் விவசாயப் பொருட்காட்சியும் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு நாட்டிற்குக் கலை வளர்ச்சியும் தொழில் வளர்ச்சியும் அவசியம் என்பதனை எடுத்துக்காட்டுவதோடு மாதோட்ட மக்களின் தொழில் அபிவிருத்தியையும் கலைச் செல்வத்தையும் நேரிற்கண்டு கொள்ளவும் இவ்விழா உதவுகின்றது.

ஒரு பிரதேசக் கலாமன்றம் கிராமப்புறத்திற் கலைவிழாவும் விவசாயப் பொருட்காட்சியும் கொண்டாடுவது இதுவே முதன்முறையாகும். மன்றார்ப் பிரதேசத்தின் நெற்களஞ்சியமாக விளங்குவது முருங்கன். கலைவளர்ச்சியிலும் முருங்கனிலுள்ள கலாமன்றங்கள் முன்னிலையில் நிற்கின்றன. எனவே முருங்கனில் இவ்விழா அமைவது பொருத்தமானதே. நகரிக் கலைவிழாக்கள் எடுத்து, ஒவ்வொன்றும் நகரத்து மக்களே அவற்றைக் கண்டு களிப்பதில் அவ்விழாக்களாற் பயனில்லை. ஒவ்வொரு பிரதேசத்திலுமுள்ள கிராமங்களில் இவ்விழாக்களை எடுப்பதே பொருத்தமானது. கிராமத்தின் மக்கள் நாட்டில் உயிர் நாடிகள். அவர்களே விவசாயத்தை விருத்தி செய்பவர்; கலைச்செல்வத்தை அழியவிடாது பேணிக்காப்பவர். எனவே இவ்வாண்டு இக்கலைவிழா

முருங்கனிற் கொண்டாடப்படுவது முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது; பிற பிரதேசக் கலாமன்றங்களுக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

இக்கலைவிழா முருங்கனில் விழாவிிற்கென அமைக்கப்பட்ட திறந்த வெளி அரங்கிலே நடைபெறும். இதுவும் ஒரு பெருஞ்சாதனையாகும். முருங்கன் உள்ளூராட்சி மன்றம் முருங்கனில் ஒரு திறந்த வெளி அரங்கினை அமைப்பது நன்முயற்சியாகும். அப்பகுதியின் கலை வளர்ச்சிக்கு இது பேருதவியாக இருக்கும். மன்றார்ப்பு பிரதேசக் கலாமன்றம் ஒவ்வொரு கலைவிழாவிலும் ஒவ்வோரிடத்திலே திறந்த வெளியரங்கினைக் கட்டி எழுப்பிவிடுகின்றது. முதலில் அடம்பனிலும், அதனைத் தொடர்ந்து மன்றாலிலும், இப்பொழுது முருங்கனிலும் திறந்த வெளியரங்குகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. வேறு பிரதேசக் கலாமன்றங்கள் செய்யாத தொண்டு இது.

1964-ம் ஆண்டுக் கலைவிழாவிற் புலவர் அண்ணாவிமார் மகாநாடு நடந்தபோது அது ஒரு பெருஞ்சாதனையாகக் கொள்ளப்பட்டது. இம்மகாநாடு தொடர்ந்து ஒவ்வொரு கலைவிழாவிலும் சிறப்பாக நடைபெற்று வருகின்றது. இவ்வாண்டுக் கலைவிழாவில் இம்மகாநாடு முந்திய ஆண்டுகளிலும் சிறப்பாக அமையும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. மாதோட்டப் புலவரையும் அண்ணாவிமாரையும் ஒன்று சேர்த்து வரிசைப் பத்திரம் வழங்கிக் கௌரவிக்கின்றன உள்ளூராட்சி மன்றங்கள். அத்துடன் கலைவிழாவில் நாடகங்களைத் தயாரிப்போரை அறிமுகம்செய்து சான்றிதழ்களும் வழங்கப்படும். பல்கலைக் கழகப் பட்டதாரிகள் உதவியுடன் கூத்து மரபுபற்றிய விளக்கமும் இவ்விழாவில் இடம்பெறும். உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் இவ்வாறு கலைவளர்த்த பெரியார்களைக் கௌரவிப்பதோடு மாதோட்டப் புலவர் மரிசாற்பிள்ளை பாடிய ஞானசவுந்தரி நாடகத்தைப் பதிப்பித்து மகாநாட்டில் வெளியிடுகின்றன. உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் உலக்கியப் பணியிலும் ஈடுபட்டிருப்பது போற்றற்குரியது. இந்நூல் அம்மன்றத்தினரின் மூன்றாவது வெளியீடாகும்.

அரசாங்கம் பிரதேசக் கலாமன்றங்களை எந்த நோக்கங்களுக்காக அமைத்ததோ அந்த நோக்கங்களை முற்றிலும் நிறைவேற்றி வைக்கின்றது மன்றார்ப்பு பிரதேசக் கலாமன்றம். முதல் நாளில் மன்றார்ப்பு பிரதேசப் பாடசாலைகளின் இசை நடன நாடக நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெறும். இரண்டாம் நாள் மன்றார்ப்பு பிரதேசத்திலுள்ள மூன்று காரியாதிகாரிகளின் பகுதிகளிலிருந்து தெரிவுசெய்யப்பட்ட

கலாமன்றங்கள் கலைநிகழ்ச்சிகள் அளிக்கின்றன. மூன்றாம் நாள்
 காலே புலவர் அண்ணாவிமார் மகாநாடு நடைபெறுகின்றது. இம்
 மூன்று நாட்களிலும் விவசாயப் பொருட்காட்சியும் இடம்
 பெறுகின்றது. இந்திகழ்ச்சிகள் யாவும் மாதோட்டத்துக்கேயுரிய
 கலைகள், கைப்பணி, விவசாயப் பொருட்கள் முதலியவற்றின்
 தரத்தினையும் திறனையும் அறிந்துகொள்ளவும், விருத்திசெய்து
 வளர்ச்சியைத் துரிதப்படுத்தவும் உதவும் மூன்றாம் நாட்காலே
 கூத்து மரபுபற்றி இடம்பெறும் விளக்கமும் அன்று மாலே அக்
 கரைப்பற்று விபுலானந்த நாடகமன்றம் அளிக்கும் 'புலந்திரன்
 களவு' என்னும் நாடகமும், பாஷையூர் வளர்ப்பிறை நாடக மன்றத்
 தினரின் கண்டியரசன் நாடகமும் செல்வி கௌரி முத்துக்குமார
 சுவாமியின் பரத நாட்டியமும், கண்டி நடனமும், வில்லுப்பாட்டும்
 பிற பிரதேச மக்களின் கலைகளைக் கண்டு பயன்பெற வசதிகள்
 அளிக்கின்றன. எனவே மாவட்டத்திற்கே உரிய கலைகளையும்
 தொழில்களையும் அறிந்துகொள்ளவும், இவற்றைப்பற்றிய பரந்த
 அறிவையும் உணர்வையும் பயிற்சியையும் விருத்திசெய்யவும்,
 அவற்றின் தரத்தை உயர்த்தவும், ஏனைய பிரதேசங்களுடன்
 கலைத்தொடர்பு கொள்ளவும் இவ்விழா உதவுகின்றது. இவையே
 பிரதேசக் கலாமன்றம் செய்யவேண்டிய பணிகள்.

உயரிய குறிக்கோளும் கலைமாண்பும் கொண்ட மன்றார்ப்
 பிரதேசக் கலாமன்றத்தின் தொண்டு எமக்குத் தொடர்ந்து
 கிடைக்க வேண்டும்.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several lines and appears to be a formal document or letter.

இந்நூலில்

	பக்கம்
தோற்றுவாய்	v
Introduction	ix
கதைச் சுருக்கம்	xi
நாடகப் பாத்திரங்கள்	xv
பாத்திரங்களின் வரவு தொகை	xvi
ஞானசவுந்தரி நாடகம்	1

மன்னார் மாவட்ட உள்ளூராட்சி மன்றங்களின்
வெளியீடு: 3

முதலாம் பதிப்பு: ஆனி 1967.

விலை: ரூபா 3-00

எல்லா உரிமையும்
மன்னார் மாவட்ட உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கே

அச்சுப்பதிவு :

கலைவாணி அச்சகம்,

யாழ்ப்பாணம்.

தோற்றுவாய்

எமது நாட்டின் நாகரிகத்தையும் பண்பையும் உயிரையும் ஒம்பி வளர்த்த பெருமை கிராமங்களுக்குரியது. இயற்கைக் குமிக அருகாமையில் இருப்பதன் காரணமாக வாழ்வு என்னும் உயிருற்றுடன் கிராமங்கள் நெருங்கிப் பிணைக்கப்பட்டுள்ளன. நாட்டுக் கூத்துக்களைப் பாடிய புலவர்களைத் தோற்றுவித்தவை கிராமங்களே.

மன்னார் மாவட்டத்திற் பல கிராமங்களில் நாட்டுக் கூத்து இன்னும் பேணிப் பாதுகாக்கப்படுகிறது. இந் நாட்டுக் கூத்துக் குரிய பல நூல்கள் மன்னார்ப் புலவர்களாற் பாடப்பட்டபோதும், அவற்றுள் ஒன்றேனும் 1964-ம் ஆண்டு வரை வெளிவரவில்லை. கீதாம்பிள்ளை பாடிய எம்பரதோர் நாடகத்தை 1964-ம் ஆண்டில் நாம் பதிப்பித்து வெளியிட்டோம். மன்னார்ப் புலவர் பாடிய நூலொன்று அச்சில் வெளிவந்தது அதுவே முதல் தடவையாகும். அதனைத் தொடர்ந்து 1966-ம் ஆண்டில் மூவிராசாக்கள் நாடகத்தை வெளியிட்டோம். இவ்விரு நூல்களையும் அச்சிடும் செலவினை மன்னார் மாவட்ட உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் ஏற்றுக் கொண்டன. மன்னார் மாவட்ட உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் மூன்றாவது வெளியீடாக ஞானசவுந்தரி என்னும் இந்நாடக நூலைப் பதிப்பித்து வெளியிடுகின்றோம். இம் மன்றத்தினர் தொடர்ந்து ஆக்கவேலையில் ஈடுபட்டுவருவது பாராட்டத் தக்கது. பொது மக்கள் வளர்த்த கலையாகிய நாட்டுக் கூத்தினை அழியாது பாதுகாப்பதற்கு ஒரு வழியாகக் கூத்து நூல்களை வெளியிட மக்கள் ஆட்சிமன்றங்கள் முன்வந்திருப்பது பெரும் பணியாகும். இம் மன்றங்கள் நன்றாக இயங்கிக் கூட்டு முயற்சியாக இந் நூலினை வெளியிட்டமைக்கு நாம் இம் மன்றங்களுக்குக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

மன்னார் மாவட்டக் கூத்துக்கள் வடபாங்கு தென்பாங்கு என இருவகைப்படும். வடபாங்கிற்கு யாழ்ப்பாணப் பாங்கு எனவும், தென்பாங்கிற்கு மாதோட்டப் பாங்கு எனவும் வேறு பெயர்கள் உண்டு. முன்பு வெளியான எம்பரதோர் நாடகமும் மூவிராசாக்கள் நாடகமும் வடபாங்கிற்குரியன. இந் நூல் தென்பாங்கிற்குரியது. இவ்விரு பாங்கிற்கும் சில அடிப்படையேற்றுமைகள் உள். வடபாங்கிற் கடவுள் வாழ்த்து விருத்தப் பாவிலமையத் தென்பாங்கில் வெண்பாவில் அமையும். தென்பாங்கிற் பாத்திரங்களுக்குச் சபைதரு (ஆடல் தரு) கிடையாது.

மேலும் தெய்வ வணக்கமும் செயற்படு பொருளும் கதைச்சுருக்கமும் கூறும் தோடையம் எனும் பாவகை வடபாங்கிலேயே உண்டு; தென்பாங்கில் இல்லை. தென்பாங்கில் நாடகக்கதை கவி இன்னிசை மற்றும் பாவகைகளாற் கூறப்படும்; வடபாங்கிலே தரு சிந்து வண்ணம் முதலியவற்றினாற் கூறப்படும். தென்பாங்கிற் பாக்கள் பெரும்பாலும் வல்லோசை உடையனவாகவும், வடபாங்கிற் பெரும்பாலும் மெல்லோசை உடையனவாகவும் அமையும்.

தென்பாங்கிற் பாத்திரங்கள் தத்தம் நிகழ்ச்சி முடியப் போய் வரும். ஒரு பாத்திரம் எத்தனை முறையும் போய்வரலாம். ஒவ்வொரு வரவுக்கும் செலவுக்கும் தனித்தனித் தருக்களும் சிந்துக்களும் அவற்றிற்குரிய ஆடல் முறைகளும் உண்டு. உதாரணமாக ஞானசவுந்தரி நாடகத்தில் தருமர் ஏழு தடவையும் பிலேந்திரன் பதினொரு தடவையும் தோன்றுவர். அங்கு ஒவ்வொரு முறை தோன்றும் போதும் தரு; சிந்து, ஆடல் முறைகள் உண்டு. வடபாங்கில் ஒவ்வொரு பாத்திரத்திற்கும் ஒரு வரவேயுண்டு. பாத்திர நிகழ்ச்சி மீண்டும் இருந்தால் வரவில்லாமலும் ஆடல் தரு இல்லாமலும் கலந்துகொள்ளும்.

மன்னார் மாவட்டத்தில் வழங்கும் நாடகங்கள் சிங்கள மொழியிலும் காணப்படுகின்றன. அம் மொழியில் வழங்கும் 'நாடகம்' எனும் நாடகமுறை இந் நாடகங்களின் அமைப்பினைப் பின்பற்றியதே. தென்பாங்கு வடபாங்கு என்ற பாகுபாடு அங்கு காணப்படாதபோதும் நாடக அமைப்பும் பாவகைகளும் மன்னார்ப் பகுதிக் கூத்துக்கள் போன்றவையே. விருத்தம், இன்னிசை கலிப்பா, கவி, கொச்சகம், வெண்பா, தோடையம் போன்ற பாக்களும் பாவினங்களும் சிங்கள நாடகங்களிலும் அதே பெயர்களடன் வழங்குகின்றன. தமிழிலே உள்ள ஸ்தாக்கியார் நாடகம், முவிராசாக்கள் நாடகம், ஞானசவுந்தரி நாடகம் முதலியன ஸ்தாக்கியார், ராஜ துங் கட்டுவ, ஞானசவுந்தரி என்ற பெயர்களில், தமிழ் நாடகங்களின் மொழிபெயர்ப்புக்களாக அமைந்துள்ளன.

சிங்களத்திலுள்ள முவிராசாக்கள் நாடகத்தை (ராஜ துங் கட்டுவ) முதன்முதல் 19-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலே கேபிரியல் பெர்ணண்டோ எனப் பெயரியவர் பாடினார் என்பர். இந் நூலினைத் திருத்தி 19-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அல்லது 20-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஜுவான் பின்ரோ என்பவர் பாடினார். இந்த ஜுவான் பின்ரோ அவர்களே சிங்களத்தில் ஞானசவுந்தரி நாடகத்தையும் பாடினார்.

நாம் பதிப்பித்து வெளியிடும் ஞானசவுந்தரி நாடகத்தைத் தமிழிற் பாடியவர் சூசைப்பிள்ளை மரிசாற்பிள்ளை என்பவர். இவர் ஞானஸ்நானத்திற்கு முன் பெற்ற பெயர் ஆனுப்பிள்ளை என்பதாகும். இந்நூல் தென்பாங்கிற் பாடப்பட்டது. வடபாங்கிலே பாடப்பட்ட ஞானசவுந்தரி நாடகமும் இருந்திருக்க வேண்டுமெனத் தெரிகின்றது. ஏனெனில் கீத்தாம்பிள்ளை புலவரும் ஞானசவுந்தரி நாடகம் பாடியதாகச் சிலர் கூறுவர். அவர் பாடிய பிரதி எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. தென்னிந்தியாவில் வெளியான ஞானசவுந்தரி என்ற நாடக நூலும் எம்மிடம் உண்டு. ஆனால் இது 'டிருமா' முறையில் ச. சு. சங்கரலிங்க கவிராயரால் பாடப்பட்டு 1954-ம் ஆண்டில் அச்சிடப்பட்டது. இது கூத்து நூலன்று. சிங்களத்திலுள்ள ஞானசவுந்தரிப் பிரதியை மரிசாற்பிள்ளை பாடிய நூலோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தபோது இரு நூல்களுக்கும் கதை அமைப்பிலும் போக்கிலும் பாவகைகளிலும் பெரிதும் ஒற்றுமையிருப்பதைக் கண்டோம். ஆனால் சிங்களப் பிரதியிலே தோடையம் வருகின்றது. தமிழிலே தோடையம் வடபாங்கு நாடகத்திற்கே உரியது. எனவே வடபாங்கிலும் ஞானசவுந்தரி தமிழிற் பாடப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்பதனை இது வலியுறுத்துகின்றது.

இந்நூலைப் பாடிய மரிசாற்பிள்ளை என்பவர் நானாட்டான் கிழக்குக் கற்கிடந்த குளத்தில் நானாட்டான் கிழக்கு உடையார் சூசைப்பிள்ளைக்கும் பெண் மரியாப்பிள்ளைக்கும் மகனாக 1862-ம் ஆண்டிற் பிறந்தார். அக்காலம் அரசினர் பள்ளிகளோ மிசன் பள்ளிகளோ இல்லாமையால், தன் தந்தையிடமே ஆரம்பக்கல்விகற்று, உயர் கல்வியைப் பண்ணை வெட்டுவான் மரிசாற்பிள்ளைப் புலவரிடம் கற்றுத் தேர்ச்சி பெற்றார். இஃதன்றி மன்னார் முசலிப் பகுதிப் புதுவெளிக் கிராமத்தில் வாழ்ந்த பிரசித்த நொத்தாரிசும் வித்துவானுமாகிய மு. நெயினு முகம்மது மரைக்காயருடன் மிகுதியும் கல்வித் தொடர்பு உடையவர். இவர் ஆயுள் வேதமும் சோதிடமும் நன்கு தெரிந்தவர். எளிதில் மனப்பாடம் செய்யக் கூடிய எத்தனையோ மருந்து வகைகளை இவர் பாட்டாயமைத்து வைத்திய ஏடுகளிற் சேர்த்திருக்கின்றார்.

1905-ம் ஆண்டில் தம் வாசத்தலத்தை கற்கிடந்த குளத்திலிருந்து நானாட்டானுக்கு மாற்றிக் கொண்டபின் பெரிய கட்டைக்காட்டுச் சின்ன வயித்தியாம்பிள்ளை என்னும் பெருமகன் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க இந்நாடகத்தைப் பாடினார். இந்நாடகம் 1910-ம் ஆண்டில் பெரிய கட்டைக்காட்டிலும், 1920-ம் ஆண்டில் நானாட்டானிலும், 1942-ம் ஆண்டில் அடம்பனிலும் ஆடப்பட்டது. இஃது இரண்டு இராவாக ஆடப்படும் கூத்தாகும்.

இந்த ஏட்டினைப் படித்துப் பதிப்பிப்பது மிகவும் சிரமமாக இருந்தது. ஏனெனில் ஏடு எடுக்கும்போது ஏட்டின் ஓரங்கள் சொரிந்த வண்ணம் இருந்தன, இதழ்கள் முறிந்தன. ஒற்றை களைப் புரட்டும்போது அவை சிதைந்து துண்டு துண்டாய்ப் பறந்தன. இந்த அரிய ஏட்டினைத் தந்து உதவியவர் நாடாட்டான் பெஞ்சமின் செல்வம் அவர்கள். நூலைப் பதிப்பிப்பதில் எமக்கு உறுதுணையாயிருந்து பெரிதும் ஊக்குவித்த அப்பெருந்தகைக்கு நாம் என்றும் கடமைப் பட்டுள்ளோம்.

உள்ளூர் ஆட்சி மன்றங்களை இலக்கியத் தொண்டிலும் கலைத் தொண்டிலும் வழி நடத்திச் செல்கின்ற உள்ளூர் ஆட்சித் துணை ஆணையாளர் திரு க. நல்லையாருக்கு நாம் பெரிதும் நன்றி யுடையோம். அன்றாடம் முயற்சியாலேயே இந்நூல் வெளியாகி கின்றது.

இந்நூல் வெளியீட்டினை மன்றார்ப் பிரதேசக் கலைவிழாவின் ஒரு நிகழ்ச்சியாக அமைத்துத் தவிய மன்றார்ப் அரசாங்க அதிபர் தேவநேசன் நேசையா அவர்களுக்கு எமது உளம் நிறைந்த நன்றி.

மிக விரைவில் இந்நூலினைச் சிறந்த முறையில் வெளியிட்டுத் தவிய கலைவாணி அச்சகத்தாருக்கு எமது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

மன்றார்ப் மாவட்டத்திற்குரிய கூத்து நூல்கள் இன்னும் பல அச்சேறுதிருக்கின்றன. அவற்றை வெளியிடும் பணியையும் செவ்வனே செய்து முடிக்க எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருள் செய்வாராக.

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்,
பேராதனை.
6.6-1967

சு. வித்தியானந்தன்

INTRODUCTION

The term 'folk' suggests a group of kindred people forming a tribe or a nation. The term 'folk people' denotes a group, the great portion of which tends to preserve its indigenous and characteristic form of civilisation, custom, arts, crafts and tradition unchanged from generation to generation. The folk drama is the drama of the village people. For it is the village that houses folk arts and traditions. It is the village that has preserved village drama in its original simplicity and sublime glory.

Folk drama is still preserved in the villages of Mannar. Unfortunately, with the advent of western civilisation and education, folk drama has earned the contempt of many people. One of the ways of preserving folk drama is to bring out in print the folk plays which are available in manuscript form today. It was with this purpose that the edition of folk plays was undertaken by me some years back. A play from Batticaloa — Alankararupan Nadagam — and two plays from Mannar — Emperor Nadagam and Muvirasakkal Nadagam — have already been edited by me. The printing of the two Mannar plays was financed by the Mannar District Local Bodies. This year the same Local Bodies are financing the edition of Gnanasoundari. My thanks are due to the Local Bodies for their kind gesture and good will.

Gnanasoundari Nadagam is one of the best folk dramas in the Ten Panku or Matodda Style. The author of this work is Soosaipillai Marisarpillai who was born in 1862 in Nanattan. Another work by the same name is ascribed to Kithampillai of Matoddam, the author of Emperor Nadagam. This was perhaps written in the Vada Panku (Jaffna Style). I have not been able to get a manuscript of this work.

It may be noted here that most of the Sinhalese Catholic Nadagams are based on the Tamil Catholic folk plays. In some

instances the authors themselves have acknowledged that their works are translations or adaptations of Tamil plays. There is at Chilaw a manuscript of Raja Tun Kattuva written by Gabriel Fernando, Arachi and Muhuppu of the Church, about the beginning of the 19th century. This work was revised by Bras Juan Pinto of Chilaw in the latter part of the 19th or early part of the 20th century. This work is generally based on the Muvirasakkal Nadagam of the Mannar District. The general structure of the play and the metres used are almost identical. Jaun Pinto is also the author of the Sinhalese Catholic Nadagam Gnanasoundari. A comparison of this Sinhalese manuscript with the Tamil play which is edited by me now shows remarkable similarities in the story, structure and metres.

The present edition of Gnanasoundari is based on a manuscript belonging to Mr. M. Benjamin Selvam of Nanattan. I am greatly indebted to him for lending me this manuscript.

I must thank Mr. Devenesan Nesiah, Government Agent, Mannar for including the release of this book as an item in the Arts Festival organised by the Mannar Pradesha Kala Manram.

I am very grateful to Mr. K. Nallainathan, Assistant Commissioner of Local Government, Mannar, who was responsible in getting the Local Bodies to finance this publication.

My thanks are also due to the Kalaivani Printing Works, Jaffna for printing this book within a very short time.

S. Vithianathan

University of Ceylon,
Peradeniya.

6-6-1967.

கதைச் சுருக்கம்

ரோமைச் சக்கிராதிபத்தியத்தின் எம்பரதோராகிய தருமர், தம் முதல் மனைவி காலஞ்சென்றதினால் இரண்டாந் தாரமாக அலங்காரியென்னும் இராசமாதை மணம்முடித்து இராச்சிய பரிபாலனம் செய்து வந்தார். அவ்வேளை தம் செய்பயிர்களை வனவிலங்குகள் அழிவு செய்கின்றன வென்று குடியானோர் முறையிட, விளைபொருட்களைக் காட்டுமிருக சேதத்தில் நின்றும் காக்கும் பொருட்டுத் தன் பரிவாரங்களோடு வேட்டைக்குப் புறப்படுகின்றார். அப்போது தன் முதல் மனைவி வயிற்றிற் பிறந்த மகள் ஞானசவுந்தரியை இனைய தார அலங்காரியிடம் ஒப்படைத்துக் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ளும்படி சொல்லி வேட்டை செய்யக் காட்டுக்கேகிறார் தருமர்.

அவர் போகவே அவர்மகள் ஞானசவுந்தரிக்குச் சொல்லொணாத் துன்பங்கள் இழைத்துத் தான் பெறப் போகும் பிள்ளைகட்கு அரசரிமை வாராதென்ற அடிப்படைக் கொள்கையோடு, ஞானசவுந்தரியின் கைகளை யரிந்து கானகத்தில் வீசும்படி மழுவரிடத்தில் அவளை ஒப்படைக்கிறாள் அலங்காரி.

எசித்து இராச்சியத்தின் பாதுகாவலனான சிமியோன் மன்னனின் மகன் பிலேந்திர இளவரசன் தன் சேனைதானையோடு காட்டில் உல்லாச வேட்டையாடி வரும் வேளை மழுவரால் கைதறிக்கப்பட்ட ஞானசவுந்தரியின் அபயக் குரல் கேட்டு அவளை அடைந்து, செய்திகளைக் கேட்டறிந்து அவளை அழைத்துவந்து தாய் தந்தையரிடம் கையளித்துக் கைப்புண்ணையு மாற்றிக் கவினுற வாழவைக்கின்றான். அவ்வாறு நடக்குங்காலத்துப் பிலேந்திரனுக்கு மணப் பேச்சு நடைபெறுகிறது. மகனின் சம்மதமறிய விரும்பிய பெற்றோர்க்குத் தான் காட்டில் நின்றும் கூட்டிவந்த ஞானசவுந்தரியை மணம் முடிக்கச் சம்மதம் தெரிவிக்கவே, இளவரசனுக்கும் ஞானசவுந்தரிக்கும் விவாகத்தை நிறைவேற்றி வைக்கின்றனர் பெற்றோர்.

வேட்டை முடித்து வீட்டுக்குவந்த தருமர் வீட்டில் மகளைக் காணாது அலங்காரியை வினாவுகிறார். பாதுகாத்து வந்த மகள் மாயமாய் மறைந்து விட்டாளென்று அபாண்டமான பொய் கூறுகிறார் அலங்காரி. மகள் இல்லாத் துக்கந்தாழாது அரண்மனையில் அடைபட்டுக்கிடந்த தரும இராசனுக்கு, இச்செய்தியை யறிந்த அயல் நாட்டரசர்களான செருசேல் - பிரஞ்சு அரசர் இருவரும் சென்று ஆறுதல் கூறுகின்றனர். அவ்வாறு கூறியும் தருமர் தேறவில்லை. பிலேந்திரன் சொல்லிய நீதி நெறியினால் அரைச் சோகம் நீங்கிய தருமர் இன்ப துன்பங்களிலும் வந்து தமக்கு ஒத்தாசை செய்யும்படி கேட்கப் பிலேந்திரன் சம்மதித்து ஊர்திரும்புகிறான்.

ரோமைமாநகரின் குடதிசைக் குறுநில மன்னனாகிய குறுவன்னியச் சைவ அரசன், தருமருக்குத் திறை செலுத்திவந்தவன், திறையை மறுத்து யுத்தத்துக்கான முயற்சியிலீடுபட்டுத் தருமருக்குத் கடிதம் அனுப்புகிறான். அதைக் கண்ட தருமர் தம் படைக்குத் துணைவரும்படி இளவரசன் பிலேந்திரனுக்கு ஒலை விடுக்கிறார். மூன்று மாதக் கர்ப்பிணியான பெண்சாதி ஞானசவுந்தரியைப் பெற்றோர் பால் ஒப்படைத்துப் போர்க்களம் புறப்படுகிறான் பிலேந்திரன். இரு திறத்தினரும் செய்த போரிலே தருமருக்கு வெற்றி கிடைக்கிறது.

தோற்றுப்போன வன்னிய சேனை மீண்டும் வருமோ வென ஐயங்கொண்டு தருமர் சேனை பாசறையில் இருக்கும் வேளை, ஞானசவுந்தரி இரு ஆண் குழந்தைகளை ஒரு சூலிற் பிரசவித்திருக்கிறாளென்று தந்தை சிமியோன் அனுப்பிய கடிதம் தனயன் பிலேந்திரனுக்குக் கிடைக்கிறது. சந்தோஷத்தினால் உந்தப்பட்ட பிலேந்திரன் மக்கள் மனைவியைக் கவனமாய்ப் பேணும்படி எழுதி முன்கடிதம் கொணர்ந்தவன்பாலனுப்பிய சீட்டு மனைவி மக்களைக் கொல்லும்படியாக அலங்காரியாற் கபடமாக மாற்றப்பட்டுச் சிமியோன் கைக்குக் கிடைக்கிறது.

கடிதத்தைப் பார்த்துத் துடி துடித்த சிமியோன் மன்
னன் மந்திரி பிரதானிகளோடு ஆலோசனை நடத்திக்
கொலை செய்யாது ஞானசவுந்தரியையும் பிள்ளைகளையும்
காட்டில் விட்டு வரும்படி கட்டளை யிடுகிறார். சேவக
னும் அப்படியே அவர்களைக் கூட்டிப்போய்க் காட்டில்
விட்டு வருகிறான்.

காட்டகத் துறவோரொருவர் இவர்களைக் கண்டு கருணை
கூர்ந்து, தங்குவதற்குக் கற்குகையும் உண்பதற்குக் காய்
களையும் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகிறார். வனத்தில் நெஞ்
சம் நெகிழ்ந்து நெக்குருகித் தன்னைப் பாதுகாக்குமாறு
தேவமாதாவை ஞானசவுந்தரி மன்றாடிக் கேட்க, தேவ
மாதா மனதிரங்கித் தம் மகனிடம் அருளும்படி வேண்டு
கின்றார். அதன் பயனாகத் தேவதூதன் தரிசனையாகி,
வெட்டுண்ட கைகளை வளர்த்ததுமன்றிக் கணவன் வந்து
காண்பாரென்றும், தந்தையைத் தரிசிப்பாயென்றும் தீர்க்
கதரிசனம் கூறிப் போகிறார்.

“உன் கடிதப்படி மனைவி மைந்தரைக் கொலை செய்
தேன்” என்று தந்தை தனக்கு அனுப்பிய கடிதத்தைப்
பிலேந்திரன் வரும் வழியிற் கண்டு, ஆற்றொணைத் துயரத்
துக்காளாகி அரண்மனை சேர்ந்து விசாரிக்கின்றான்.
விசாரித்தளவிலே தனக்குக்கிடைத்த கடிதத்தின் சாராம்சம்
கொலைசெய்வதென்றும், தாமப்படிச் செய்யாது காட்டில்
விட்டு வரும்படி செய்திருப்பதாகவும் தந்தை சொல்லக்
கேட்ட பிலேந்திரன், தேடி வனம் போய் முனிவரைக் கண்டு
அவராலே மனைவி பிள்ளைகள் இருக்குமிடமறிந்து தரிசித்
துக் கூட்டிவந்து, அரண்மனை சேர்க்கிறான்.

ஊர்போய்த் தந்தை தாயர் மனைவி மக்களைக் கண்டு
தம்மைக் காண வருவதாகச் சென்ற இளவரசு நண்பன்
பிலேந்திரன் திரும்பி வராததைக் கண்ட தருமர், மனஞ்
சலித்திருக்கும்போது, காணவந்த பிலேந்திரனைத் தாம
தத்துக்கான ஏதுக்களெவையென வினவுகிறார். காகித
மாறு பாட்டினால் மனைவி மைந்தர்க்குற்றவை யாவையும்
சொல்லிய பிலேந்திரனிடம் தாமும் அம்மாது மைந்தரைக்

காண அவாவுறுவதாகச் சொல்கிறார் தருமர். பிலேந்திரன் ஊர்போய்த் தாய் தந்தையரின் உத்தரவு பெற்றுத் தாரம் மைந்தரோடு ரோமைக்குச் சென்று தருமரைத் தரிசிக்கின்றான்.

தருமர் அவர்களைக்கண்டு மகிழ்வுற்று அவர்களோடு அளவளாவும்போது ஞானசவுந்தரியின் மிடற்றோசையால் தன் மகனெனச் சந்தேகித்து அவரின் சரித்திரத்தை வினவுகிறார். தந்தை வேட்டைக்குக் காட்டுக் கேகிய வேளை சிறிய தாயினால் தான் பட்ட நிட்டுரங்கனையும், கை தறிப்பட்டதையும், காகித மாறுபாட்டினால் தானும் பிள்ளைகளும் காண்கம் சென்றதையும், கடவுள் கடைச்சத்தாற் கை வளர்ந்ததையும், கணவன் தேடிக் கண்டு கொணர்ந்ததையும், தருமரைக் காண வந்ததையும் முறைப்படி ஞானசவுந்தரி கூறக் கேட்ட தருமர், அலறி வாய்விட்டு, “இப்படியும் ஒரு பெண் நீலி உலகத்திலுள்ளாளா” வென உதாசித்து, “இச்சணமே இச்சமுகம் அலங்காரியைக் கூட்டிவா” வெனக் கட்டளையிடுகிறார்.

பிள்ளைக்குத் தீங்கு செய்தாளென்ற கோபத்தினாலே தாரத்தைக் கொல்லத் தீர்ப்பளித்துப் போடுவாரோ தந்தையென்று பயந்த ஞானசவுந்தரி தந்தையை மன்றடிச் சந்தோஷப்படுத்துகிறாள்.

அலங்காரியின் வருகை கண்ட தருமர் அவள்மேற்பாடா வசையனைத்தும் பாடி, அடித்துதைத்துத் தெருத்தோறும் நிட்டுரப்படுத்தச் சேவகனுக்குக் கட்டளை கொடுக்கிறார். ஆக்கினை தாங்கமாட்டாத அலங்காரி உண்மை கூறி மன்னிப்பும் கோருகிறாள். மகளுடைய மன்றூட்டையும் மனைவியின் மன்றூட்டையும் கேட்ட தருமர் சினந் தணிந்து, மனம் பணிந்து மன்னிப்பளித்துத் தம் மரசியலை மகட்டுக் கையளித்து அவளுக்கு முடியும் சூட்டித் தவம் மேற்கொள்கின்றார். தருமர் அலங்காரி பிலேந்திரன் ஞானசவுந்தரி நால்வரும் மங்கலம் பாடுகின்றனர்....

நாடகப் பாத்திரங்கள்

புலசந்தோர்	—	பாயிரமுரைப்போர்
சேவகன்	—	சவையடக்கம் பாடுபவரும் இராசவருகை கூறுபவரும்
தருமர்	—	ரோமை இராச்சிய மன்னன்
அலங்காரி	—	தருமரின் பின் மனைவி
ஞானசவுந்தரி	—	தருமரின் முந்தார மகள்
மந்திரி	—	நாட்டு வளமை கூறுபவர்
குடியானோர்	—	விளைபொருள் உற்பத்தியாளர்
வேடர்	—	காட்டில் வேட்டையாடுபவர்
மழுவர்	—	அரசகட்டளைப்படி உயிர்வதை செய்வோர்
சிமியோன்	—	எகித்து நாட்டரசன்
சிமியோன் தேவி	—	சிமியோனின்மகன்: எகித்து நாட்டு இளவரசன்
பிலேந்திரன்	—	செருசலேய நாட்டின் அதிபதி
செருசேல் இராயன்	—	பிரஞ்சு நாட்டின் அதிபதி
பிரஞ்சு இராயன்	—	அரசகட்டளையைப் பறைதட்டிச் சனங்கட்கு அறிவிப்பவன்
பறையன்	—	ரோமைநாட்டின் மேற்குப் பக்கத்தை யாளும் குறுநில மன்னன்
குறுவன்னியன்	—	நாடுகாவலரும், போர்த்தலைவரும்
தாபைதி	—	பிரசவத்துக்கு துணை செய்பவன்
மருத்துவிச்சி	—	கானகத்தில் தவம் செய்பவர்
முனிவர்	—	துற்புத்தி கூறும் பாவசக்தி
பேய்	—	ஞானசவுந்தரி பெற்ற இரு ஆண் குழந்தைகள்
பிள்ளைகள்	—	தேவதூதன்
சம்மனசு	—	

பாத்திரங்களின் வரவு தொகை

தருமர்	வரவு	07
அலங்காரி	„	04
ஞானசவுந்தரி	„	08
வேடர்	„	02
சிமியோனும் பெண்சாதியும்	„	10
பிலேந்திரன்	„	11
பறையன்	„	01
குரு	„	01
செருசேல் இராயன்	„	01
பிரஞ்சு இராயன்	„	01
மருத்துவிச்சி	„	01
குறுவன்னியன்	„	02
„ தானாபதி	„	02
தருமர்	„	02
முனிவர்	„	03
பேய்	„	01
சம்மனசு	„	02

மந்திரியும் கட்டியனும் இராசவரவு ஒவ்வொன்றுக்கும் உடன் வருவர்.

ஞானசவுந்தரி நாடகம்

காப்பு வெண்பா

சீர்மேவு வாசந் திகழ்ந்துவரி வண்டொலிபூந்
தார்மேவு ஞான சவுந்தரிமின் னூர்காதை
செந்தமிழால் நாடகப்பாச் செப்பவன்னை மாமரியாள்
கந்தமலர்ச் செஞ்சரணங் காப்பு

தார்க் கவி

காப்பொளிர் கரமின் னூர்கட் கரசிமா மரிய கன்னி
சேப்பிரு பதத்தை முத்தி செய்சவுந் தரிமின் காதை
யாப்பியல் தவறா திந்த அரங்கினி லெடுத்துக் கூற
மாப்புக் தவச்சஞ் சூசை மாதவன் துணைசெய்வாமால்

பின் கவி

கத்து கடல லைகொளிநித் திலத்தின் காந்தி
கண்டுமு தங்கள்மதி யென்று நாளும்
சித்தமதி லுணர்ந்துமுகை யலர்ந்து வீசச்
சிந்துநறை யருவிபுனை ருமை நாடாள்
தத்துவஞ்சேர் தன்மேந்திரன் மகளாம் ஞான
சவுந்தரிதன் சரிதையைநா டகப்பண் பாட
நித்தியமிஸ் பிரீத்து நிழல் தரித்த ஞான
நேசகன்னி மரிபதமுன் னிறுத்தி னேனே

பின் கவி

வரைமருவு தமனியச் செங் கோலின் நீதி
வழங்குபுகழ்ச் சீசர்மன்னெம் பரதோர் நாளில்
உரைமருவு சத்யமறை தழைத்தே யோங்கும்
ருமைநக ரினிதரசு செலுத்தி யாள்வோன்

தரைமருவு தன்மேந்திரன் புதல்வி ஞான
சவுந்தரிநா டகப்பாவின் பிழைக டர்க்கச்
சரமருவு சந்செவஸ்தி யாரின் செம்பொற்
சரணமல ரடைக்கலந்தற் காப்ப தாமால்

பின் கவி

காப்பவர் கடவு டாயும் கனஅர்ச்சிய சிட்டோ ரும்பர்
சேர்ப்பவர் திருத்தாய் தந்தை சேய்பிழை திருத்தல் போலப்
பார்த்திடுங் கலைஞ ரிந்தப் படியில்நா டகத்தின் பாவை
ஏற்றரங், கேற்றச் செய்வோ ரிவர்களை யிறஞ்சி னேனே

பின் கவி

பானூட்டும் பாவலருக் கரியே ருனேன்
பாவமரி பதமிறஞ்சும் பண்பு ளாளன்
கானூட்டுங் காராளர் குலந ரேந்திரன்
காமரிதழ்ச் செங்குவளை யலங்கன் மார்பன்
சேனூட்டு ஞானசவுந் தரிமின் காதை
சிறப்புயர்நா டகப்பாவாய்ச் செகத்தோர் போற்ற
நானூட்டான் திருநகரி லானுப் பிள்ளை
நவின்றனன்பத் தொன்பான்நா ரெடுபத்தாண்டே

பின் கவி

திங்கள்வட்டக் குடைநிழற்கீ ழினி திருந்து
செகம்புரக்கும் தன்மேந்திரன் சிறுமி யான
சங்கைசெறி ஞானசவுந் தரிமின் னாரின்
சரிதையிந்நா டகத்தையிந்தச் சவையில் நாங்கள்
பொங்கமிகப் படித்தினிய புகழ்பெற் றோங்கப்
புலரியுடு வெனவொளிர்ம புலிதா னுற்றுச்
செங்கதிரி னுடையுடுத்த தேவநாயார்
திகழ்மலர்ப்பொற் ருடலைவைத் திறஞ்சு வோமே

பின் கவி

சஞ்சரிகங் குடையநற வுதிர்பூஞ் சோலை
தருகணியைக் கோடரம்பிய்த் தருந்து செல்வம்
மிஞ்சுவள மேம்படுமிந் நகரின் மாந்தர்
மிக்கவுடற் சுகிபலன்கள் விளங்கி வாழ்ச்

செஞ்சொன்மொழிப் பனுவலிதைச் சமுதாயத்தோர்
 சிறந்துபடித் தாடிமனச் செழிப்பலாவக்
 கஞ்சமலர்த் தான்புனை புஞ் சந்தந் தோனி
 கருணை செய்திங் கெமைநிதந்தற் காப்ப தாமால்

பின் கவி

கற்பிலகும் மாதுநவ சரிதைப் பாவைக்
 கனகசகையி லிருந்தமர்ந்து கருதிக் கேட்போர்
 தற்பரனி னருள்மிகப்பெற் றுய்வா ரேதும்
 தவறியற்ற நினைவுறு துர்ச்சனத்தோர் வஞ்சத்
 துற்குணத்தின் கழுதுவலைக் குழலும் பொல்லாத்
 துட்டரவ கடர்கள் நெஞ்சம் துளங்கி வாடச்
 சுற்றுவெற்றி யயில்கரத்தி லேந்து மாதி
 தூதுமிக்கேல் இச்சபைக்குத் துணைய தாமால்

சவையடக்கத் தரு

முத்திருக்கும் குருத்தார்சுரி முகமொலிக்கும் உவர்க்காரலை
 சுற்றுமிப்பூ தலஞ்சேணிநு சுடர்குரங்கம் பதங்கம்நரர்
 தொகுக்கும்பொரு ளனைத்தும்மறு தினத்தன்புற வகுத்தங்கவை
 சுகிக்குஞ்சுவை யளித்தென்றுமே பரித்திங்கித மாகச்
 சோதிபரனிநு பாதமலர்தலை சூடரயறிவிலி பாடுகவிதையில்
 துகளணுகா தருள்செய்பரி சுத்தனே

(1)

பத்திமுத்திக் கொழுந்தாரணி பனிமதிப்பா துகைச்சீரணி
 நித்தமன்பர்க் கிரங்கூறணி நிருபர்வம்சத் துறுங்காரணி
 நெருட்டுக்கடி யுருக்கட்செவி சிரத்தைப்பொடி மிதித்துற்றிடு
 நேசப்பிர காச்சுடர் வீசப்பவ மாசற்றொளிர்
 திமலகனிமரி யமலசுதனென வவனிதனில்வரு விமலனருள்செயுள்
 அங்கிரிப்பொற் பங்கயத்தா தாரமே

(2)

நத்திரைக்கும் செழும்பங்கய நற்றடஞ்சுந் றெயில்வந்தனை
 இப்புவிக்குள் ளிழந்தேசிறு இனையாய்வஞ்சம் நிறைந்துற்றிடு
 இசைமிஞ்சவே தசைநைந்திடு இறைசெளந்திரி மறைகாதையை
 எழிற்பொங்கவை களிற்பண்புற மகிழ்ப்பாவிசை களித்தோதவே
 ஏதமறவருள் தாரும்நவநிதி போதமுறுசந்தந் தோனிமாதவன்
 எழிற்பதத்தைச் சிரத்திருத்தி யேற்றுவாம்

(3)

முத்தமிழ்க்கற் றுணர்ந்தோருரை மொழிகளின்பண் பகர்ந்தேயுல
கத்தில்நித்தம் படிப்போர்பர னருளுகந்தன் புறைந்தார்வமோ
டகத்திற்புகழ் மிகுத்துத்திரு வுதித்துப்பொருள் கதித்துற்றிட
ஆடாயரின் வீடானகன் மேடானதின் ஊடாகவே
அடியர்மிடியறப் படியிற்குடிவிடை அருணனெனவரு கருணை
[மருமனின்
அடியிணைக்கு நித்தமும் சாட் டாங்கமே. (4)

நித்தமன்பற் றுகந்தாரலில் நிலைகொள்வஞ்சக் குணங்கானதின்
வித்தைகற்றிங் கெதிர்த்தோர்புரி வினைகொள்மாயம் வெகுண்
[டோடவே
விறற்பொற்குரு சிடத்திற்கரம் விரித்துற்றெமை யிரட்சித்தருள்
வேதாபர நாதாவுன தாதாரமே தாதாநிதம்
விகடகபடர்செய் யகடவிகடமே விலகியதுநிலை குலையவலனுறை
மிக்கேலாஞ் சொளிர்கரவேல் வெல்லுமே. (5)

கொத்தலர்ந்துற் றெழுந்தண்டலை குலவுநன்முப் பழத்தின் குலை
மற்கடம்பிய்த் துணுங்காலையில் மதுகரம்விண் டுடைந்தோடயம்
வயற்குட்புக நயக்கும்செநெல் வியக்கும்படி தழைத்திந்நகர்
வாழும்செனர் நாளும்புகழ் நீளும்பெறு பேறுங்கன
வரிசையொடுபல பவுணுபெருகியே சரீரசுகநல மிலகவருள்புரி
மாமரியம் மாள்பொற்பதம் வாழ்த்துவாம். (6)

புலசந்தோர் வரவு கவி
திரிபுவன மரசுபுரி பரணைப் போற்றிச்
செழுமதிசேர் திருநுதலிற் சிலுவை சாத்தி
நெறிதவரூப் பத்திவிசு வாச நேச
நிண்ணயத்தை யெண்ணிநகர் ரோமை யாளும்
அறிவுநிறை தன்மேந்திர அரசன் பெற்ற
அரிவையெனும் ஞானசவுந் தரியின் காதை
உறுதிநிலை யறையவெனப் புலசந் தோர்கள்
உளமுவந்திச் சவையதனில் உதித்திட் டாரே

வண்ணம்

அனகர்தங் கெழில்வானும் அகிலமிங் கொளிர்பானும்
அவனாஞ் சுடர்மீனும் அலைசிலம் புயிர்தானும்
அமைத்தற்குப் பின்னர்மனுச் சமைத்தற்கு அதிதயை

பொறையநிறைவுறு தனதுஉருவிலொர் குறையுமறநிறை
 வுறவேயதமெனு மறிவதுறுமனு டனையே யலைகடல்
 செறியுமகிமுழு இறையதெனவே யான்

ருதிநாதனுண் டாக்கி யேயவன்றனி போக்க
 மாதினை யுருவாக்க ஆதமைத் துயிலாக்கி

உறங்கும்போ தவன்விலாப் புறங்கொண்டோர் எலும்புகொண்
 டறலைநிகர் குழல் பிறைசேர்நுதலென வறையுமிகுகவி
 திறமையுறுபல வறிஞரிணைசொல மறுகவுலகுள்
 சிறுமிகளிலுய ரழகுபெறுமனு

நீதி நன்னெறி யாலும் போதமிஞ்சறி வாலும்
 ஆதமன்புற லாலும் மாதரின் குணம் நாலும்

கதித்தவோர் பெண்ணுள் தன்னை வகுத்தேதேன் பூங்காவி எனப்
 பரிசமெனவேயீயந் திருவரொருமன துறவேயிருமதில்
 வளருமொருதரு கணியை நுகரிடா திருநீரெனுமுரை
 விரவாதெரிநர குரியரானதால்

எண்ணருந்தயை கொண்டு பண்ணருந்துய ருண்டு
 மண்ணிலெங்களை மீட்ட ஒன்பதாம்புய மின்று

சிரத்தினில்வைத், தஞ்சலிசெய் தேத்துவாம். 1

கவின் மணிக்கிரீ டாதி பதிகள் மிக்கிறை தைடி
 யிடவேநற்புகழ் நீடி யடருதுட்டர்கள் நாடிப்

பதம் போற்ற வந்தியர் வண்மை நிதஞ்சாற்றக் குளிர்வியன்
 கவிதைநிழலதில் மருவியொளிர்மணி மவுலியிலகவே
 சலதிபுனையகல் புவியையரசியல் புரியுமகிபதி
 தவிதுநிறைமர பதனில் வருதிருக்

கன்னிகற்பர சாகி முன்னவர்க்கணை யாகி

யுன்னுநச்சுறை போகி சென்னியைத்துக ளாக

மிதித்தமா மரியன்னை பதத்தைநாம் கரங்கொடு

பரவியுபயம தருணமதிலலர் கரமதுறுபடு

கவடுதழையவர் விரவுகனிபல நிரவ்வொருநரை

யிரதபதமதில் வரவுமிகுநல

வாசமங்கதில் வீசத் தேசிகந்துதி பேச

ஆதியின் தயை சைர்சஞ் சூசைபங்கய பாதம்

பணிந்துற்றே முடிமிசை யணிந்துற்றே சருவமெய்ப்

பொருள தெனவரு பரமகனிமரி சுதனையுயரிரு

கரமதனிலருள் பெருகநிறுவிய குரவர்சவையுறை

யரியநவநிதி விரத மறைமுனி

என்னவந்தருள் ஞானி மின்னுசந்தவந் தோனி
பொன்னி னங்கிரி தானென் சென்னியின் முடி யாக
வைத்துநித மேதுதித்து வாழ்த்துவாம்

2

தினமும்நீரர் நீள்பண் ணவரிடுந்தீப தூபம்
ஆதிலெழும்புகை மேகம் எனவெழுந்துமேல் போக
அதைக்கண்டே தாராதாரம் திகிற்கொண்டே அடைதலாந்
றிடமதகலவே தடதடெனுதொனி யிடவேயுடுதிரள்
திடுதிடெனவிட மகலுபொழுதிடி படலாலடரிடி
யொடுமிக் னொளிபட மழைபெய்திடதட
மானதிற்றிரள் மேதி தான் குதித்திடு போதி
லேமுரற்றிரள்மோதி யேகுதித்தனை மீதி
லெழுந்தெங்கின் குலைதன்னில் விழுந்தீங்கால் அவைதகர்ந்
துதிருபொழுதரு கதனிலுறுதுவர் தருகாய் மரமதின்
குலையில்விழுவது சிதறிநறைதிறி கனியிற் சொரிதர
நசியுமதுவொடு மருவுபுனைநல
இங்கிதஞ்செறி யூரிற் றங்கிடும்மெழில் ஞான
மங்கையின்புகழ் காதை இங்குயானுமிப் போதே
கருத்துற்றே முற்றும்பாவாய் விரித்துற்றே சொலவெழில்
கதிரினுடையுடு நிரையுமுடியொடு மதியுமி தியடி
யழகுவடிவொடு அலகைகடியுற அடியரிடர் கெடப்
படியிலருள்புரி கடவுடனையருள்
கற்றவர்க்கொரு நாவென் றுற்றுவண்டகல் பாவும்
சொற்றுமாமரி மாதின் விற்கொடார்கழல் போற்றிச்
செய்துமுன்வைத் தெய்துகவி செப்புவாம்

3

விஞ்சைகற்றறி வோதும் செஞ்சொல்நற் கவிவாணர்
நெஞ்சமுற்றுரை பாவின் விஞ்சுபற்பொரு ளேதொன்
றறிந்தில்லா நல்லுணர்வுள்ளம் செறிந்தில்லாச் சிறியேன்
தொடர்பிலுறுபல குறைகடமையவ கடமதறமன [சொல்
திடமேபொறையொடு படியிலிளைஞர்சொல் மழலைதனையனை
யுடனேசனகனும் வடிவு பெறநிதம்

கேள்வியுற்றக மேசந் தோஷமுற்றிடல் போலென்
பாவிலுற்றிடு தீதை நீவிவிற்பன ரங்கீ
கரித்தன்பாய் புகழ்ச்சொல்லுச் சரித்தென்பாற் றயைகொளக்
கருதியிகவெழு புரவிதிகமொளிப் பரிதியிவருள்
திகிரியிடறிட அரிதில்வளருமுப் பரிகையடரிட
வரிகள் குடைமலர் சொரியுநறைமது

வார்ந்துமுக்கனி மீது பாய்ந்துமற்கட மேதும்
 சேர்ந்துமத்தள மோதும் ஆய்ந்துபந்தெறி போதங்
 கதும்பிய்ந்து வழிந்தோடும் மதுபாய்ந்து செஞ்சாலிதண்
 கழனிதொறுநிதம் விளையநிலைமைகள் தழையமதிதிறி
 மழையையெழிலிகள் பொழியநிறைபல பவுள்சுமலியநல்
 வளமையுறவெகு செழுமை பெறுறோமை
 சார்ந்தநாடர சாளும் ஏந்தல் தன்மர்மன் னீன்றன்
 பார்ந்தசிந்தையளான வார்ந்தநீள்குழல் மேவும்
 ஞானசவுந் தரிகதையை நவிலுவோம்

4

முதலிராப் புலசந்தோர் பாயிரம்

- 1-ம் பேர்: தானாக வந்தவர் தானும் அவர் தன்சுதனமென்று
 வந்தவர் தானும்
 வானாமிஸ் பிரித்துவின் சாந்தும் அவர் மாபத்
 தினி பாதத்தை நாழுத்தி செய்வோம்
- 2-ம் பேர்: செய்யும்ப் போஸ்தலர் பாதம் உம்பர் சைரற்சிய
 சிட்டோர் திருமலர்ப் பாதம்
 துய்யசெ வஸ்தியார் பாதம் நவசுத்தனந்தோனி
 பதத்தைத்து திப்பாம்
- 1-ம் பேர்: பாமணி சேரகூஸ் தீனு என்னும் பத்தியு றும்
 பெயர் கத்தவி யானும்
 கோமணி யெம்பர தோரும் றோமைக் கோநக
 ராளந்த நாளதிற் றுனே
- 2-ம் பேர்: தானதன் மேந்திரன் பாரி காலம் தள்ளவே
 தான்பெற்ற விள்ளரி தான
 ஞானச வந்தரி காதை தன்னை நாட்டச்சவை
 யுள்ளோர் கேட்டருள் வீரே
- 1-ம் பேர்: கேட்டுத்தன் பிள்ளைவ ளர்க்க வென்று கெம்பீர
 மோடலங் காரியை மன்றல்
 சூட்டியி ருக்குமப் போது நரர் தோற்றமதாய்
 வந்து சாற்றுதல் கேளும்

- 2-ம் பேர்: கேளும ரசனே யெங்கள் செய்கைகேடழி வாருது
காடுறை செந்தால்
வாழ்வுற வெங்களைக் காரும் என்று மன்றாட்டு
செய்வதைக் கண்டுநாம் செல்வோம்
- 1-ம் பேர்: சொல்வதைக் கேட்டுத்தன் மேந்திரன் வனத்
குட்டமி ருகத்தை நாடியே கொல்ல
செல்வதாற் றன்பாரி கையிற்:பெற்ற செல்வியை
யொப்புக்கொ டுத்தவ ரேக
- 2-ம் பேர்: ஏகிடும் பூபாலன் தேவி பிள்ளைக் கிட்டநெ
ருக்கிடை கட்டாய மாக
ஆகம கிழ்ந்தொற்றர் தம்மை அழைத் தாயிழை
யோதிய வாசகந் தானே
- 1-ம் பேர்: வாசலி லேவல்செய் வோரைக் கூவி மாமணி
தேசிக மேகொடுத் தன்பாய்க்
காசினியோரறி யாதுபிள்ளை கையறிந் தேகொலை
செய்யுமென் றேத
- 2-ம் பேர்: ஒதிய பின்போரி ராவில் சையை ஒப்புவித் தான்
மஞ்சத் தொட்டிலோ டேதான்
தீதுசெய் தேகரம் வெட்டக் காணிற் செல்வியலறி
யழுங்குரல் கேட்டே
- 1-ம் பேர்: கேட்டுப்பி லேந்திரன் வேட்டைக் காட்டிற் கெம்
புவ ராரென்று அம்புவிமீதில்
சேட்டமாய்க் கிள்ளை நடத்தி வெகு சீக்கிரஞ்
சென்று சிறுமியைக் கண்டான்
- 2-ம் பேர்: கண்டுக ருணையாய்த் தூக்கி அந்தக்கான்முழை
சொல்கதை யாவையுங் கேட்டுக்
கொண்டவன் தன்மனைக் கேகிச் செழுங்
கோலக்கு மாரியைத் தாய்கைக் களித்தான்
- 1-ம் பேர்: தாய்தந்தை யோரைப்பின் சென்று என்னைத்
தானேவ ளர்த்தது போலிந்த மாதை

நேயம தாகவ ளர்ப்பீர் என்று நின்றடி
போற்றியே நன்றுரை செய்தான்

2-ம் பேர்: சேயுரை யைச்சிமி யோனும் அவர் தேவியும்
கேட்டுடனேயரி கையின்
காயமு மாற்றியன் பாக அந்தக் கண்ணிகை தன்
னையும் நண்ணிவ ளர்த்தார்

1-ம் பேர்: தாரணி மீதில்வ ளர்ந்து வய தானபின் தாய்
தந்தை யோர்சம் மதியோ
டாரணி சுந்தரி யானை மன்றல் அண்ணல்
பிலேந்திரன் பண்ணுதல் காண்பீர்

2-ம் பேர்: கானக வேட்டைக்குச் சென்ற தன்ம காவலன்
மீண்டுந்தன் மாநகர் வந்து
மானமு றுமக ளெங்கே என்று வாழ்க்கைத்
துணைவியைக் கேட்கவுங் காண்பீர்

1-ம் பேர்: கண்துயில் செய்தெழுந் தேநான் பார்க்கக் காண்
கிலேன் பிள்ளையை யென்றலங் காரி
விண்டசொற் கேட்டெம்ப ரதோர் மனம் மிக்கது
யருந் திருக்கவுங் காண்பீர்

2-ம் பேர்: காணும்செ ருசேல்பி ராஞ்சு நகர்க் காவலர் வந்
தறி வோதியும் கேளார்
தோணும்பி லேந்திரன் சொல்லும் புத்தி சூட்சு
மத் தாற்சற்றே தேற்சிய டைவார்

1-ம் பேர்: தேர்ச்சிய டைந்தெனக் கேதும் வரும் தீததை
நீர் வந்து தீர்ப்பீரென் றேத
ஆட்சியோ டொப்பிதஞ் சொல்லித் தன்னூர்க்
கண்ணல்பி லேந்திரன் நண்ணுதல் காண்பீர்

2-ம் பேர்: நண்ணுந்தி ருறேமை நாட்டைத் தெவ்வர்
நாடியே சூழ்ந்துபோ ராடவெ திர்ந்தார்

அண்ணல்தன் மரதைக் கண்டு துணையாகப்பி
லேந்திரன் தன்னை யழைப்பார்

1-ம் பேர்: பாரிற்பி லேந்திரன் தானும் தாதை பால்விடை
பெற்றவர்ப் பூலுறு பாரி
யாரையுந் தாய்வசம் விட்டு ரோமை அண்டியே
சென்றம ராடுதல் காண்பீர்

2-ம் பேர்: காணுங்கு றுவன்னியர் சேனை தன்னைக் கண்டுபி
லேந்திரன் வென்றுதன் மேந்திரன்
பூணுந்த யவுபெற் றேதான் மனப் பூரண
மாயங் கிருப்பது மாமே

கட்டியன் தரு

1. கனத்த செம்பொற் கவின்மணி மகுடம்
சிரத்தி லங்குச் செகநரர் துதிபுரி
சினத்தி லும்பொற் பொறையினில் நிறைவுறு
செகராசன்
2. சனத்தி லுந்துற் குணர்கெடி கெடவரு
திடத்தி லும்மற் சயமதி லயர்வில
மனத்தி லும்விற் பனமதி லதிவித
மகராசன்
3. பதிக்குள் மெய்ப்புற் றிடுகொடை யினைகை
நிகர்க்கு சந்திரக் குடையெழில் திகழெழு
துதிக்கு புட்பக் கழலினை விழுமிய துகில்ராசன்
4. நிதிக்கு ரத்தனத் தனபதி யெனவரு
மகட்க ரத்தின் மடல்பறி கடிமண
அதிப்பிர தானிய அரசனிச் சவைதனில் அமர்வாரே
5. மகிழ்ச்சி தங்கும் மடமனை மகள்மதி
விதித்து ரைக்கும் உழையரே வலரொடும்
இகழ்ச்சி யில்லா விறல்படை புடையினர் எழில்மேவ

6. திகழ்க்க லாநிதி முகமட மயிலியர்
அருட்பி ரதாபித மொடுமலர் சொரிதர
புகழ்ப்பா வாணர்கள் சரிகம பதநிதம் புடைபாட
7. முளக்கு பற்பல வாத்திய ஒலியெழு
நெருங் கிபம்அத்திரிவரு துகழெழு
விளக்கி டும்வெற் பரியணை தனின்மிசை... மகிழ்வாக
8. துளங்கி டுந்தன் மேந்திர மகிபதி
எழுந்து இச்சபை இயல்பது காணவே
வழங்கு செம்பொற் றவிசிடை யினிதுற .. வருவாரால்

கபடியன் கூறல்

மணிமுடி வெயிலெறி யிறைவர்கள் திறைநவ மணிசொரி
வதுமொருபால்
வரைநிகர் கனதன மசையவே வனிதையர் மலரெறி
வதுமொருபால்
பணிதிகழ் நடமிடு கணிகையர் நடனப் பணிபுரி வது
மொருபால்
படிதுடி வெடிமுரு டதிரிட நரர்சொரி பலவித தொனி
யொருபால்
அணியணி கலைஞர்கள் எதிர் பொரு தலினெடும் அறைகா
வியமொருபால்
அடையலர் கரவட ரடிதொழு திடவரு மவரடர் வது
மொருபால்
அதிவீரஞ்சுராச கெம்பீரவுத்தண் டலங்கிர்தானந்த
அண்ணல்தன் மேந்திரன் கொலுவுக் கெழுந்தருளுகிறார்
சமுுகமெச்சரிக்கை பராக்கையா பாராக்கு

தருமர் 1 - ம் வரவு

கவி வலம்புரிச் சங் கினம் முழங்கி வருந்திமெத்த
வயிறுனைந்து பெற்றமுத்தை மடமின் னார்கள்
நிலங்கழனி யொடுதுடவை யெருப்பொருந்த
நிறைத்திடநல் வினைவோங்கும் ரேமை நாடாள்

துலங்குமணிச் சுடிகைசிர மீதிலங்கத்
 தொனியதிரு தூரியமெண் டிசையில் மோதத்
 தலம்புரக்கும் தன்மேந்திர அரசன் செம்பொற்
 றழைவுசெறி கொலுவின்மிசை வருகின் றுரே

தருமர் சிந்து

1. மங்கலச் சிங்கனை யதனிற் செல்லுவேன் மனமகிழ்ச்சி
 யாக —மங்கலச்

மங்கலச் சிங்கனை யதனிற் செல்லுவேன்
 வச்சிரமணிக் கச்சணிநற் பொற்பிரபை வீசத்
 சிங்கனைப் பதத்தில் மிதித்த மாமரி
 சித்திரநற் பொற்சரணம் அர்ச்சனைகள் புரிந்து
 —மங்கலச்

2. கர்த்தனின் பொற்சரன் நித்தமு மிறைஞ்சியே
 மனத்தாபத்ததிக
 பத்தியோ டுத்தம நற்பாகத் திறஞ்செய்தே விசுவாச
 நெற்றியிற்சிலுவை வரைந்துநீடச் [மாக
 சத்துருவினைகள் கரைந்து ஓடத்
 தத்துவக்கெறுவம் நிறைந்துகூடத்
 தற்பணமும் வைத்தசெழும் பொற்கொலுவை நாடி
 —மங்கலச்

3. மன்னர்தி றைகொண்டென் பொன்னரண் மனையிலே
 நிதம்சொரிந்துருவய
 ஒன்னலர் நித்தமு மென்னடி பணியவே செனர்புகட
 யிற்கூழக்
 கன்னமிடுவோர்கள் என்னுரைகேட்டுக்
 கலங்கியுள்ளம்ப யந்துமலங்கிட
 இந்நிலமதனில் மன்னவரெவரும்
 னன்சரணம் கெஞ்சலொடு அஞ்சல்நிதம்புரிய
 —மங்கலச்

4. தெண்டிரை வளைந்த மண்டலம் முழுதுமே நிதமெனது
கபடனை
கண்டவ ரொடுங்கிக் குண்டணி களவுமே கொலைபுலை
கள் நீங்க
எண்டிசைச் செனர்கள் மிண்டுகள் தவிர்ந்து
இணக்க மொடுநல் வணக்கம் புரிந்து
பண்டுள்ள வளமை நன்றெனத் துரந்து
பற்பலரும் கற்பனைகொண் டுற்பனமும் புரிந்து
— மங்கலச்

இராயன் கடவுள்

ஆதியாயி யருந்துக னிப்பவத்தீதுதீரச் சிலோச்சயச்
சாரலில்
மாதுகணினி மரிபொரு ளாய்வந்த நாதர்பாதமெந்
நாளுந்து திப்பதாம்

இராயன் கவி

வாரணி தனமென்றேச மனைமகள் மதிவல்லோரும்
நேரணி யரசலாவும் நிகழ்த்துமென் கொலுவின்மீது
சீர்பெறு மேகநாதன் திருவருட் கிருபையாலே
தார்பெறு புகழலாவத் தகைமையோ டிருப்பீராக

தேவி இன்னிசை

இருந்தருளென் றுரைபகர்ந்த ஏந்தலே யென் காதலனே
வருந்திருவும் மங்கலஞ்சேர் மாமுடியும் செங்கோலும்
திருந்தியபொற் சிங்கனையும் தேவபரன் தன்னருளால்
பொருந்துமுந்தன் நீதிநெறி புகழ்பெருகி வாழ்ந்திருக்க

ஞானசௌந்தரி இன்னிசை

அந்தமு கனையில்லா அமலன் திருவருளால்
சிந்தைம கமகிழ்ச்செங்கோல்த றைத்திருக்கச்
சுந்தரஞ்சேர் சிங்கனையிற் சோபனம் தாயிருக்கச்
சந்தநிறை மாமரியான் சரணமலர் போற்றிசெய்தேன்

மந்திரி வாழ்த்து

முடியுற்ற மன்னவர்கள் கெடிகெட்டிடப்படுவி
 முழுதும்பு ரந்தரசசெய்
 முறைந்தி தன்மேந்திர னறையுநிரு பங்கண்டு
 முகில்மழை சொரிந்துவினையக்
 கெடியுற்ற வொன்னலர்கள் அடியிற்ப ணிந்திதைய
 கெஞ்சலொடும் அஞ்சலிசெயும்
 கெட்டிகெட்டிகளென்று அட்டஅவ தானம்
 கிளர்த்துபா வாணர் நிரையும்
 கெடியுற்ற சந்தணக் களபமொடு புகைசாந்து
 கஸ்தூரி நறைகள் கமழக்
 கனககாம் புக்கவரி ஆலவட்டம்வீணை
 கனதூரி யங்கள்திர
 வடிவுற்ற மாணிக்க முத்துவை றீரியம்
 மரகதம் பச்சைநீலம்
 வரைதவி சிருந்தரசு புரியுதன் மேந்திரனே
 மகிமைதிக முரச ரேறே

கட்டியன் இன்னிசை

காரணஞ்சேர் கன்னிமரி காண்முனையாய் வந்துதித்த
 ஆரணனார் தன்னருளால் அண்ணலே நின்துடைய
 பேர்சிறந்து நீருமுந்தன் பிரியமிகும் மனைமகளும்
 சீரணிபூஞ் சிங்கனையிற் சேர்ந்துறைய வாழியதே

இராயன் கவி

வாள்வலி மைப்பிர தானிய தாய்வரு மந்திரி யேகேளீர்
 தாழ்வகல் சத்திய மாமறை தப்பினர் தாரணி யிற்றிறைகள்
 நாளொடு தந்தரு ளாமலே பிந்தினர் நாரியர் கற்பிதமும்
 கோளறு மிந்தகர் நீள்பல வளமைகள் கூறிடும் நானறிய

மந்திரி நாட்டுவளமைத் தரு

சந்தணத் துடவைசெறி ரோகை தன்னைப்பு ரந்தருள் தன்மேந்திரா
 நந்துலவு முந்தனது செல்வ நாட்டின்வ ளமையைக் கேட்டருளும்

இறைவர்தி றைதரலும் நக ரேந்திழையார்கள்தம் கற்பியலு
குறையாம றைநெறியும் மேலும் கூடுவதல்லாற்கு றைவதில்லை 2

சாலிவிளைபொலிவும் திருத் தங்கிய மாந்தர்பொ ருள்மலிவும்
காலிமுப் பால்மலிவும் சுவை காணுங்கனிகளுந் தோணுதையா 3

தோணுங்க தலிபலா மாவின் சொல்லுங்க னிகளின் செல்வங்களும்
பேணும்ச மாதானம் நரர் பெற்றுத்த வஞ்செய லுற்றதுவாம் 4

வாரூர ருவியுறக் கயல் வந்தவை யோடுகு தித்தெழும்பக்
காராரும் வானரங்கள் அத்தைக் கண்டு வெ குண்டுகா னேகுதையா

ஏகியடர்ந்தோடத் தரு வெல்லாம சைந்துவ சந்தமெழ
லாகிக் கனிநெரிந்து மது வான்மழை யென்னவ யலேறி 6

நிறைந்தேவ ழிந்தோடச் செழு நெற்பயிர் முற்றிவி னைவாக
குறையாது பண்ணைமடுத் தன்னிற் கொக்குக் கரும்பிள்ளை
முக்குளிப்பான் 7

பேசும்க ரியரியும் வேங்கை பேணிய ஆவும்பி ரியமுடன்
நேசும்பொ ருந்திடவே ஐந்த நீணகர் மீதுவ முங்குதுகாண் 8

காணும்பொ ரியரவும் சிற காற்றுங்க ருடனோர் கூட்டினிலே
தோணும்ப டிவாரும் உந்தன் சொல்லும்ந கருறு செல்வமிதே 9

செல்வம்நி றைந்தோங்கும் உந்தன் சீர்நகருள்ளசி றப்பதனைச்
சொல்லமு டியாதே வேந்தே சொற்றுன்ன கருறு நற்பிதுமெய் 10

இராயன் கவி

மெய்புக லமைச்ச னேநீர் விளம்பிய தெல்லாம் கேட்டு
வையக மீதி லெந்தன் மனமிக மகிழ்ச்சி யானேன்
துய்யலென் னகரி லெய்தும் துயர்குறை முறைக ளுண்டேல்
அய்யம தின்றி யாய்ந்தெம் அரண்மனை செல்வோம் பின்னே

குடியானோர் வரவு

சீர்மேவு ரோமைநகர் தன்னையாரும்
திகழு தன்மேந் திரனரசு செலுத்தும் நாளிற்
பேர்மேவுமாதிகுத வருள்பெற் ரோங்கிப்
பிருதிவியோர் பிழைப்புறச் செய் பயிரைக்கானில்

கார்மேவு மிருகவகை அழிவுசெய்யும்
 கருமத்தைக் காவலருக் குரைக்க வேதான்
 ஏர்மேவு மிந்நகரிற் குடியா னோர்கள்
 இச்சமுக மெச்சிடவந் தெய்தி னாரே

குடியானோர் தரு

1-ம் பேர்: சுந்தர மன்தவிது மரபுறை தூயம ரியகன்னி
 சந்ததி யென்னவே வந்தபர னிரு தாள்நிதம்
 போற்றி செய்தே

2-ம் பேர்: கொந்தவிழ் பூம்படலை புனைந்திடு கொற்றதன்
 மேந்திரனின்
 விந்தைசெ றிந்தச முகமதன்முன்னே மேவிடு
 வோம்நாமே

1-ம் பேர்: நாமமி கும்புகழ்சேர் தன்மேந்திர னிரிடம்
 சென்றெமது
 மேவிடு வான்பயிர் தன்னைமி ருகங்கள் மேய்
 வதை யோதிடவே

2-ம் பேர்: பூமலர் காய்கனிகள் நிறைந்த பொழில்கடோ
 றுந்திரிந்து
 தாமத மின்றியே தின்றுவ னமிருக சாதிசெய்
 தீதனைத்தும்

1-ம் பேர்: கோமக னிரிடம்போய்ச் சொன்னால்மனம் கூர்ந்
 தவர் தேர்ந்ததிக
 நேமமதாய்நல் லுபாயங்கள் தேடியே நிச்சயம்
 செய்வாரே

2-ம் பேர்: ஆமிதைக் காவல்புரிந் திடவுமே லாதெவ் விதம்
 விதமாய்ச்
 சேமமி யற்றினும் மாண்கள்பைங் கூழதைத்
 தின்பதில் ஐயமில்லை

1-ம் பேர்: ஆரமணி முடிசேர் இறையெமை ஆதரி
யாதவிட்டால்
ஊரிலெ மக்கினி யோர்துணை யில்லையென்
றுத்தமன் முன்புரைப்போம்

2-ம் பேர்: கோரமு றுங்கரடி புலிமத கும்பியும் சம்பு
கஞ்செய்
சூரன றுகுடனோய்க டுவாயைத் துரத்தியே
கொல்லவல்ல

1-ம் பேர்: வல்ல வனவேடர் உடன்முடி மன்னவன்
கானேகி
ஒல்லையில் வேட்டைசெ யமனங் கூரவு
தவிசெய் யம்பரனே

2-ம் பேர்: கல்லமுத் திச்சுடர்போல் ஒளிர்செங் கனக
சிங்காசனமுன்
செல்லுவோம் மன்னிடம் செல்லுவோம்
தொல்லைகள் சீக்கிரம் வாருமிப்போ

குடியானோர் இன்னிசை

1-ம் பேர் ஆதரையெல் லாம்புரக்கும் அதிபனே நீரு
முந்தன்
சேதமுருச் செங்கோலும் சிங்கணையும் வாழ்ந்
திருக்கப்

2-ம் பேர் பாதகமாய் மிருகசெந்து பட்டணத்திற் செய்
மோசம்
ஓதுவதற் கும்மிடத்தில்ஓடி வந்தோம் கேளரசே

இராயன் கவி

அரசனென் னகரிலுள்ள அழகுறும் குடியா னோரே
விரைசெறி வனமுலாவும் மிருகசா திகள்செய் தீங்கை

உரைபக ரிடுவீராதி உதவியுண் டசதைய மீது
வெருவுரு ததனையின்ன விதமென வுளத்திற் காண்க

குடியானோர் தரு

1 - ம் பேர் மந்திபாயும் தண்டலைசூழ் ரோமை மாநக
ராளுதன் மேந்திரனே
உந்தனா டதிற்புகுந்து வன முற்றமி ருகஞ்செய்
சற்பனைகள்
சற்றும்ப யமறவே வயல்தன்னிற்பு குந்துசெய்
சாலிகளைப்
பற்றிய ழிவுசெய்கு தல்லாற் பந்தம றவந்த
செந்துகளும்

2]- ம் பேர் செந்துக ரடிபுலி யானை சிங்கங்க டுவாயு
மோனாயும்
வந்துநெ ருங்கிநிதம் உந்தன் மாநக ரானதி
லானதையா
பரந்துதி ரிதல்கண்டு இந்தப் பாருள்ள மாணவர்
தான்பயந்து
விரைந்து தருவேறிச் சிலர் மெய்ப்புட னேயுயிர்
தப்பினர்காண்

1 - ம் பேர் அனந்தர் கிரிகளிலும் கல்வீ டானதி லேகிக்க
தவடைத்து
மனந்தான் மிகக்கலங்கி உந்தன் மாசெனர்
யாரும்ம லங்கலுற்றூர்
மலங்கிச் செனங்களுந்தான் செய்த பூங்கனி
தேன்களையும் வான்பயிர்
விலங்கி னினம்புகுந்து தின்று வீனாய ழித்தது
மெத்தவுண்டு

2 - ம் பேர் மெத்தும் கழனிகளிற் செந்நெல் மேவித்த
ழைத்துவி னைவுயரக்
கத்தும் மிருகசெந்தைத் தள்ளிக் காணிடை
யேகிக் கலைக்கறியோம்

அறிவீர்மு டியரசே உந்தன் அன்புறு மாநக
ரின் குறைவைச்
சிறியோ முரையதனை நீரும் தேர்ந்தறி
வீருந்தன் சித்தமையா

இராயன் கவி

ஐயமுந் நெனது முன்வந் தறைகுடி செனரே கேள்நீர்
செய்பயிர் சிதைக்குங் காவிற் றிரிவிலங் கதனை யான்போய்த்
தொய்திடக் கலைத்து வெட்டித் துரத்துவேன் வேட்டை யாடி
ஐயமந் றுமதூர்க் கேகும் அம்பரன் கருணை நீட

குடியானோர் போகிற தரு

1 - ம் பேர் அந்தரமும் இத்தரையும் சகலத்தையு
படைத்தளித் துக்காக்கும்
ஆதியம் பரனின்பா தாரவிந் தம்தன்னை
அயர்கிலேம யர்கிலேமே

2 - ம் பேர் சுந்தரவாவி கள்புனையும் எங்கள்
ரோமைமன்முன் தீமைசெய் யும்வனத்
துட்டமிருகம் செய்நட்ட ணைகளைச் சொல்லத்
துரத்துவோனூர த்தோடென்றூர்

1 - ம் பேர் சீயமொடு பாய்புலி யும்பொல்லாதீங் குசெய்
யும் தூங்கல்ம ரைமாண்கள்
சேய்மை யாய்ப்பயிர் களைமேய்வதற் கினியேலா
சீக் கரம்நீக் கிடுவார்

2 - ம் பேர் தோயமு றுவாவி தனிற்செய்ய சூதுநறும்போ
துடைய அல்லி
துளிநறவொ முகுவற்பல மலர லர்ந்ததிசோ
பனம்மே விடவே

1 - ம் பேர் சேறுதொறுமே றுழவே வளர்செந் நெல்கள்
என்துன்னு சினைமுற்றிச்

சேரருள்ம ணிகளை ஆ றருவிக ளள்ளிச்சிந்
ததிற்சிந் திடுமே

2-ம் பேர் நாரும் லர்க்காதுட வைதன்னில் நறுங்கனி
யைஇ னிதுறவே நாகம்
நாடிப்பிய்த் தேவினையா டிக்களித் திடும்நன்
மைசே ரெம்நகரில்

1-ம் பேர் கொங்கு லவும்இங்கி தஞ்சேர்செல் வக்கூறுபல
பேறுகளும் பெற்றுக்
குலவுசந் தோஷமாய்நி லவிவாழ்ந் திடவென்
றும்குண நிதிக்கடைக்கலமே

2-ம் பேர் மங்கல மாய்எங் கள்தொழில் தழை வாகிச்சுபம்
மேவி டவேசெந்தா
மரைமலரு றைமகள்ம னைதனிலினி மையாய்
மங் காதுவாழ்ந்தி ருப்போம்

இராயன் கவி

நறைமலர்மஞ் சரிபுனைந்து செங்கோல் நீதி
நடத்துமதி மந்திரியே நவிலக் கேளாய்
பெறுபொருளை அழிவுசெய்யும் மிருகசெந்தைப்
பிடித்துயிரை வதைக்கமனப் பிரிய மாணை
குறைவறவே சகலவா யுதங்கள் தேடிக்
குலவுகதி ரடைந்திடுபின் விடியற் காலம்
விறலுறவே ககனமிசை வேட்டைக் கேக
வேடுவரைச் சுறுதிவர விளம்புவாயே

மந்திரி கவி

நாடரசன் கட்டளைக்கு அமைச்ச லாயெந்
நாளுமுறு கட்டியனே நவிலக் கேளாய்
காடதனிற் போய்மிருக வேட்டை யாடக்
காவலனும் கருதினதாற் கடுக வேதான்

பீடையற நீயதிக வேக மாகப்
 பிருதிவியி லேநடந்து பேசுங் கான
 வேடர்களை யரசர்சமு கத்தின் முன்னே
 மெய்ப்புறவே அழைத்ததிக விரைவில் வாராய்

கட்டியன் சிந்து

வேடரையழைத்துவருவேன்: இப்போது நான் போய்
 வேடரையழைத்துவருவேன்
 வேடரை யழைத்துவாரேன் வேந்தர் தன்மர் சொற்படிக்குக்
 காடுறை மிருகசெந்தைத் தேடியோடி யேபிடிக்கும்

வேடரை

வல்லமைமி குதியுள்ளவர் முயன்று சென்று
 வனத்தில்வேட்டை யாடவல்லவர்
 கல்லைபண்ணி மாண்மரையைக் கலைத்துத் துரத்திப் பிடித்
 தல்லலுற வேயுயிரைத் துல்லியமாய்க் கொல்லும்வன

வேடரை

பொற்பொறையைவென்றபுயத்தான் தன்மேந்திர னென்னும்
 பூபதிய திகநயத்தான்
 கற்பனைப்படியேசென்று காட்டினிற் றரித்துநின்று
 வெற்புறுகு கையிற்கண்டு விற்பனைசேர் கையரென்ற

வேடரை

இந்நிலத்தில் வாழ்குடியானோர் முறையிடமன்
 ஏகிவேட்டை யாடவெண்ணியே
 தன்னுடனே கூடியேகத் தக்கவன வேடர்தம்மை
 இந்நிமிடத் தேயழையென் றென்னிடமு ரைத்தபடி

வேடரை

வேடர் வரவு

கவி

வில்லொடு சரங்க ளீட்டி விளங்கிய நவியம் கத்தி
 வல்லயங் கிறிசு வாளும் வலையெறி கவணுங் கல்லும்
 எல்லையி லெடுத்துக் கொண்டு இறைவர்தன் மேந்திர னின்று
 சொல்லிய படிக்கு வேடர் துலங்குமிச் சவையில் வந்தார்

வேடர் சிந்து

வேடுவர்நாமே விறல்வன வேடுவர்நாமே

1-ம் பேர்: வேடுவரும்பல ஆயுத முங்கொண்டு வேந்தனு
ரைப்படி ஆந்தரங் கத்தொடு
காடுசெடிகள் பு குந்துக லைத்தங்கு கண்டமி
ருகத்தைக் கொன்றுபின் தின்றிடும்
வேடுவர்

2-ம் பேர்: சுண்டெலி பல்லியும் ஒந்திகொடுக்கானும்
சூத்திரப் பூராணே டேத்தகு சுவண்டும்
மண்டுகம் கானக்கு றத்தியின் பால்விட்டு
வற்றஅ வித்ததை மெத்தவே யுண்டிடும்
வேடுவர்

1-ம் பேர்: காக்கைக ரிக்குருவி வாக்கில்லாக் கூகையும்
கள்ளப்பருந்துபோ ராந்தையும் சீத்தையும்
தாக்கிப்பிடித்ததைக் கோசல நீரினாற்
சப்பென் றவித்துச் செப்பமோ டுண்டிடும்
வேடுவர்

2-ம் பேர்: கச்சற்சு ரக்காயோ டெட்டியின் பிஞ்சும்
கடுவ னலவனின் கண்டமும் முண்டமும்
உச்சித மாகக்கு ளம்பும வியலும்
ஒக்கச்ச மைத்ததை மிக்கவே யுண்டிடும் வேடுவர்

வேடர் இன்னிசை

சீர்மேவு தன்மேந்திரன் திருமனையும் செங்கோலும்
பேர்பெருகு மாநகரும் பெருமைபெற்று வாழ்ந்திருக்க
கார்வனவே டுவர்களெம்மைக் காவலனே நீரழைத்த
பார்மருவும் செய்தியென்ன பகர்ந்திடுவீர் ரெங்களுக்கே...

இராயன் கவி

பகருமென் றுரைசெய் கானப் படிவவே டுவரே கேளும்
சிகரநேர் கானில் வேட்டை செய வன நினைவு கொண்டு
தகைமையோ டுமைநா னின்று சடுதியிங் கழைத்தெ னிப்போ
சகலஆ யுதங்க னோடு தடையற வாரும் செல்வோம்

தருமரும் அலங்காரியும் போகிற தரு....

இரா: சிந்தைம கிழந்திடு மெந்தன தன்புள்ள செந்திரு வேதேனே
நான் சொல்வ துகந்துநீ!கேள்மானே

தேவி: எந்தனை வந்துநீர் சொந்தம ணம்புரி யேந்தலே காந்தனே
சொன்னால்மனம் கூர்ந்துநான் செய்வேனே [நீர்

இரா: சொந்தம தாகிய எந்தன் நகர்களைச் சூழ்ந்தழி செந்துகளைச்
சயங் கொள்ளத் தேர்ந்தனன் காணுழைய

தேவி: பந்தமெழு மிருகங்கள் வினைதப்பிப் பார்த்துப் பரவசமாய்
ஏகப்பரன் காத்துக்கொள் ளவருவீர்

இரா: சுந்தரஞானச வந்தரியாமென் சுதையையுன் சந்ததிபோல்
வளர்த்துநி தம்நற்சுவையருள்வாய்

தேவி: எந்தனிருவிழி யானசி யுமியை எப்போதும் நற்றயவாய்
வளர்த்ததி மெய்ப்போட முதளிப்பேன்

இரா: கந்தம லர்க்கக னங்களி டம்சென்று காட்டுமி ருகங்களைக்
கலைத்தரிந் தோட்டிவ ருவேனே

தேவி: மந்தர நேர்புய வெந்திறல் சேர்நச எந்தலைவா நீரும்.
வேட்டையாடி நந்தய வாய்வாரும்

இராயன் வெண்பா

வாரணிந்த கொங்கை மணிச்செப்பு நீர்க்குமிழி
நேரணியென் காந்தைநி கழ்த்தக்கேள் — கோர
வனத்திடை நான்சென்று வருமளவென் சேயைச்
சினத்திடா தாதரிப்புச் செய்

தருமர் இரண்டாவது வேட்டை வரவு

கவி: படியர சியற்றும் றேமைப் பார்த்திவன் தனது நாட்டில்
குடிசெனார் வந்துசொன்ன குறைமுறை தீர்க்கவென்றே
அடவியிற் புகுந்து வேட்டை ஆடவே டுவரும் கூடச்
சடிமீ தேறி யிந்தச் சவைதனில் தோற்றி னாரே

இராயன் வண்ணம்

இந்தாதவ னந்தர மம்புவி இரைக்கு மார்க்கவி மனுக்கு லம் மிருக
 செந்தாசுக மும்பல பொருளறு தினத்தி லன்புற வகுத்த நாயகன்
 தேறல் சொரிநறவு நாறு கமலமுதை
 நூறு இதழ்விரிபூங் காறலை சூடி
 நிந்தந் தொழு துந்திபு னைந்தவிந் நிலத்தை
 யோர்குடை நிழற்றியேவலு
 வந்தம்பெற நந்தய வாய்மிகு வயத்தினோடர சியற்று மென்வெகு
 வலிமை யதனைமறு தலைவ ரெவரரிய
 வரினு மவர்மனது வெருவிடு வாரே
 கந்தங்கமழ் கால்வரி வண்டலர் கடித்து நீடிசை
 படிக்கும் வெண்ணற
 வீந்தஞ்சுனை சூடிடு ரேமையின் விசித்திர பூபதி
 யிசைத்த யாநிதி
 மேவு மதிகபுகழ் தாவுத ருமனெனும்
 நாம முறுமெனது நேசுல கோர்சொலி
 வேந்தனெம் பரதோ ரெனவும் வியக்கவே.

கொஞ்சும்சிறு குதலைமென் மொழிபகர் குமுந்தை
 யென்சுதை வளர்ந்திடும்பட
 கஞ்சந்திகழ் மலர்முக வசிக கவின்கொள்
 மாதினை மணந்து அங்கவள்
 கரம தனிலெனது அருமை மகள்தனையே
 கருதி வளருமென அருளினேன் நானே
 செஞ்சொன்னிறை கிஞ்சுக வாய்மொழி தெகிட்டு
 மாதவள் மகிழ்ச்சி யாய்மலர்
 மஞ்சந்தனில் விஞ்சவி ருத்தியே வழுத்து பாலமு
 தளித்து இன்பொடு
 மகிமை பெறவதிக தயவோ டெனதுசிறு
 மகளை யொருகுறைவில் லாமல்வ ளர்ப்பார்.
 பஞ்சொன்றடி யஞ்சிய வஞ்சியர் பகுத்த நீண்மதி
 மிகுத்த நல்லுணர்
 நெஞ்சந்தனில் மிஞ்சியே வஞ்சகம் நிலுத்தி லாளொரு
 தினத்தி லாகிலும்
 நேச மிகவதிக தேச நரர் புகழ்
 ஆசை யுடனேபிர காசம தாக
 நீள் நிலத்தில் வாழ்வுநிலை நிற்கவே

எந்தநக ருறைகுடி செனர்செயு மிணர்ப் பசம்பொழி
விடத்து மங்கவர்
முந்துங்கழ னிகடனில் விரைவரி முளைத்த நெற்பயிர்
விளைச்ச லைத்தினம்

முளரி மிருகமது குழுமி நுகர்வ தொடு
முழுது மவைபுரியும் அழிவுகள் தன்னை
வந்தென்னிடம் முறையிட நானவை வதைப்பே
என்றுரை வழுத்தி னேனினி
அந்தம்செறி ககனம திடைவிறல் அடுத்த வேடர்கை
எடுத்த அம்புவில்

அதனே டெழு படைகள் விரவு துடிமுரசம்
அதிரு குழல்வெடி கொம்பார்ப்பொலி நீடத்
தந்தாவள முங்கிரி முயல்மரை தரக்கு மானினம்
வெருக்கொ ளும்படி
பந்தம்பெறு சாலமி டைக்கிடை பரித்து வீதியில்
விரித்து வைத்தெமர்
படையி னணியணிகள் புடையி னிடையிடையே
பரவி வரவதிக துரிதம தாகப்
பற்றி யெங்கும் சுற்றியடி பாருமே.

கொங்கார்வன மீதினில் வேடர்கள் குறித்து மான்மரை
மறித்து நீரவை
எங்காகினும் ஓடவி டாதுவில் எடுத்த அம்புகள்
தொடுத்து நின்றணி
ஏகிய திகமன வேகமுடனே விரை
வாகி மழையெனவே தூவிடு வீரே
பொங்கார்கலி பொருபடை நிரைமுகில் புகுந்து
கண்டயில் புரிந்திடும்படி
தங்கும்கட மெங்கும்நுழைந்துகை தரித்த வாளயி
லுரத்தோ டேகியே
சருவி வனமதனில் மருவி மிருகமதை
அருவீ ரெறிவீர்கன துரித மதாகச்
சிங்காரம தாகிய தூசிகள் செலுத்தி மானர்செய்
பயிர்க்க னைத்தின்று
சங்காரமே செய்மிர்க சாதிகள் தனைத்து ரந்திது
வனத்தி லோடியே
தாம மிலகுமணி மார்ப னெனது விறல்
வீர ருடனேபல பேருமொன் ருகத்
தங்கு வேட்டை யாடுமினி தாகவே.

இராயன் கவி

அரசருக் கினிய அரசி யற்கையுறு மதிகவீரமு
 றமைச்சனே
 தரையில் வெற்றிபெறு சமர்நடத்தவெகு தத்வ
 கெறுவனுனை யன்றியா
 சரமடுத்த கொடு மரமெடுத்த கரதக்க வேடரை
 நடத்தியே
 விரைவோ டொத்துவன வேட்டையாடவெகு
 வீரமோடெழுநா மேகுவோம்

மந்திரியும் வேடரும் தரு

மந்திரி: இந்நிலஞ் செறி காணில் வேட்டைக்கு எழுந்து
 அரசன் மகிழ்ந்துல் லாசமாய்
 சொன்னப டிக்குச் சுறுதி வேடர்கள்
 தொடர்ந்து பாருமே

1-ம் வேடன்: மன்னவனுரை மறந்திடாமலே வனத்திற்
 செந்ததைக் கலைத்துப்பிடிக்க
 வில்லிற் சரங்கள் பூட்டிவலையை விரித்து
 விசுக்கிறோம்

மந்திரி: நாட்டிற்புகுந்து அழிவுசெய்திடும் நனிகொள்
 மிருக மதனைநீங்களும்
 சாட்டுக்கடத்தி டாமல் துரத்திச் சடுத்தி
 பிடியுமேன்

2-ம் வேடன்: கோட்டுக்கரியு மரியும்புவியும் கொடியஒனாயும்
 கடுவாயாளியும்
 காட்டுக்கரடி காண்டா மிருகம் கணித்துப்
 பிடிக்கிறோம்

மந்திரி: செந்து வெருளச் செடியிற் புகுந்து தேட்ட
 மாய்வலை பூட்டிவளைத்துப்
 பந்தமிருகமதனையடர்ந்து படுத்துப்
 பிடித்துவருகுவீர்

1-ம் வேடன்: விந்தைசேர்கரசு சிலையுங்கணையும் வெடியும்
வல்லயம் கிறிசொடாயுதம்
எந்தவகையு மெடுத்துக்காணிடை இனிதுந்
றேகுவோம்

அலங்காரியும் தோழியும் வரவு

கவி: சீரணி கமல வாவி சிறந்திடும் ரோமை நாடாள்
ஏரணி தன்ம ராயன் இல்லவ ளிகுளை கூடத்
தாரணி தனிலே ஞான சவுந்தரி தனைவ தைக்கப்
பேரணி சபையின் மீதுபெட்டற வருகின்றாளே

அலங்காரி சிந்து

மின்னுபொன் முடிசூடும் மீமிசைவா னோர்பாடும்
கன்னிமரி தன்பதம் கருத்திருத்து வேன்நிதம்

மன்னுயிர்பு ரந்திடும் மாதயைசு ரந்திடும்
வடிவதாகவரு சுடர்தன்மேனியிரு
கடவுளானகதி ருடுமுடியாளே

மின்னுபொன்

மன்னவந்தன் மேந்திரன் மாபுகழ்க்கு லேந்திரன்
தன்மனைவி யென்றென்னைச் சரணமிடு வார்முன்னை
நன்னய மாய்நானீனும் நலம்பெய்ம கனைத்தானும்
நாடியேயரசு சூடியேமுரசு
போடவேவகைகள் தேடிடுவேனே

மின்னுபொன்

அன்பர் காணிற் சென்றதும் ஐயைப்பேணு மென்றதும்
என்னினைவு கண்டிலார் ஏதம்செய்வேன் மிண்டதாய்
வன்புசெய் தாலிதனை மன்முன்சொல் லாததனை
மாறியே படிறு கூறியேயிதையம்
மீறியேதெளிய வீறுசெய்வேனே

மின்னுபொன்

தனையைச் சும்மா விட்டிடில் தானென் பொழுது மட்டிடில்
வினையைப் பற்றி வீட்டினில் விருந்துக் சழைத்த மட்டிபோல்
மனையால் துரத்தி யன்பர் வருமுன் கலையா விடில்
வம்பியென்றெனையும் துன்புவைவரென
நம்பியேபுறுவல் இம்பர்செய்வேனே

மின்னுபொன்

வஞ்சமுறு நெஞ்சினள் மாசாலத்தில் மிஞ்சினள்
 பஞ்சபத வஞ்சியைப் படர்வினைப்பேன் கெஞ்சவே
 தஞ்சம்பு கிணுமெந்தன் நெஞ்சமி ரங்கிடாது
 தாறுமாறுபுரி வீறுகொண்டதனு
 மாறுகொண்டு உரி வேறுகாண்பேனே மின்னுபொன்

அலங்காரி கவி

வாரணிமென் தனவிஞ்சை மாதே யிந்த
 மடவரலின் பிடரில் ரெண்டு பிடி பிடுங்கி
 ஏரணிபொன் மாடமதில் ரெத்தன் காந்த
 எழில்பெறுநம் மனையனைத்தும் இகுத்தச் செய்வாய்
 தாரணியென் தலைவன்மக ளான லிந்தத்
 தாலமுழு தாளுமெண்ணந் தான்கொண் டாளோ
 கோரணிபன் னாமலிடு பணிசெய் போடி
 கோதையுந்தன் மேதைவையேன் கோரம் செல்வாய்

தோழி இன்னிசை

செல்லுமென வல்லமையாய்ச் செம்மலில்லாள் சொற்படிக்கு
 வில்மிளிரும் மாளிகையை விளக்கிருநற் றுலக்கமதாய்க்
 கல்வனையும் கனவனையும் கண்கவர்வெண் பட்டுடையும்
 மெல்நடைய மினியாகா விளம்புமேவல் செய்திடுவாய்

அலங்காரியும் ஞானசவுந்தரியும் தகப்பரணித் தரு
 ஞான.பரணி. விண்ணும் மண்ணும் திண்ணமுறும் விடருந்
 திடரும் சுடர்மதியும்
 எண்ணும் ஏக பொருளனைத்தும் எமக்கே
 யளித்த ஏகபரன்
 தண்ணங் கமல உபயசரன் தானே சிரஞ்சு
 டினேன்நானே எந்தன்

தரு: பண்ணுந்திண் ணும்பாராமல் பாவியை
 நாளுமிந்தப்
 படிறுசெய் வதேனந்தோ படிவமெ டுத்தஅந்த
 விண்ணோர்க்கே ராப்பவத்தின் வினைவோவ
 றியேனெந்தன்
 மிடிமையை நின் கண் பாருமே மேலோனே
 யென்னதொந்தம்

அல: பர

தொந்தந் தொந்த மென்றுமெத்த விந்தைபண்ணி
யகந்தைய தாய்ச்
சந்தம் செய்கி ருயல்லால் தருவே லைகளைப்
புரிவதில்லை
நிந்த முந்தன் தந்திரங்கள் நிலைக்கு மென் றெண்
ணாதே போடி
செம்பொன்

ஞா: தரு

மந்திரமு றையும் தேவ மாதாவே தாயேநீயே
மலரடி புல்குமேழை வாதைதீர்த் தாளுவாயே
எந்தன்தா தையர்செல்பின் இட்டேற்றம் சின்னஆயே
ஏன்புரி வாரோஐயோ இந்நேரம் ரெட்சிதாயே

அல: பர

தூய வெள்ளைப் பட்டுடையும் துயிலும் பூட்கைப்
பிடிநடையும்
ஆய வுண்டி அறுசுவையும் அந்தப் புரத்தி என
மகிழ்வும்
வாயா தெழுந்து போடிநீ வசைக்கு மிசைக்கும்
வந்தவளே
நல்ல ...

ஞா: தரு

நேயமே டென்னையின்ற நீடுதாய் தந்தையானால்
நிட்டுர மிந்தவிதம் நிகழ்த்துவா ரோவன்பினால்
ஆயர்பு வியில்வரும் அத்தனே நித்தியனுன்னால்
ஆவதன் றிவேறில்லை ஆளுவாய் நின்னன்பினால்

அல: பர

அன்புந் தையும் அரும் பொறையும் அழகும்
பண்பும் அரசன்மகள்
என்னும் செருக்கு மிருக்கட்டும் இடுவே லைகளைப்
புரியாயோ

உன்பல் முழுது முதிர்ந்துஇந்த உயர்மா ளிகை
யால்துரத்தி ரேன்பார்
மிஞ்சும்....

ஞான: தரு

நன்னன்பு கொண்டசின்ன நங்கையே யாயே யுன்னை
நளினியெ னவுட்கொண்டேன் நாடினேன் பாத்பொன்னை
மின்னும்சு டிகைபுனை கன்னிம ரியே நின்னை
நெஞ்சம யரேன்முன்று நீள்பவத் தால்மீளென்னை

அலங்காரி கவி

மீளுவஞ்சுவெறி யானுநீலியிவன் மீதிர்க்கமதில் லாமலே
தாள்துவக்கமுடி யீறதாகவுள சகலஅணிபணிய கற்றியே
காழ்கலிங்கவுடை தானளித்துஇடு கவளமையறல் கலந்ததாய்
நீள்விளங்கவரண் மனையனைத்துமிகு நேர்விதித்திடெடி இகுளையே

தோழி கவி

விதித்திட வெனக்குத்தாரம் விதித்தமன் தேவிசொற்கு
மதித்துநீ வினைசெய்வாயோ மறுத்தகந் தைகள் விள்வாயோ
கதித்திடும் செருக்குக்காட்டிற் கையகப் பையினுலுந்தன்
மதிமுகம் வழிப்பேன்போடி மதிக்கெட்ட கபடநீலி

ஞானசவுந்தரி இன்னிசை

நீலியென்று நிந்தைபகர் நீர்க்குமிழித் தனமாதே
சாலிவினை ரோமைமன்னன் தகைமிகையை யாய்ப்பிறந்து
சாலைமுற்றம் சாளரங்கும் தாதைவகைச் சமைபொருளும்
கோலமுற யானறியேன் கோடிதயை செய்திடுவாய்.

தோழி கவி

வாய்மதம்பகர்தல் கோதையுந்தனது வழமையோ
பழைய செழுமையோ
தோயவிண்டொடரு கோயில்தன்னிலெழில் குலவு
சப்ரமிசை துயிலவோ

பாய்கதிர்க்கனக பாத்திரவகைகளொடு
பட்டுடுக்கைகசுசி செய்தலோ
டேவியத்தவரி குற்றடியொளிய ஈனமுற்ற சிறு
எழிலியே.

ஞானசவுந்தரி இன்னிசை

எழில்திகழு மென்கரங்கள் இடுதொழில்க ளிழைத்ததில்லைப்
பொழில்வளையு மரண்மனையும் பொற்பதார்த்த மாசுடையும்
சுழுவும்வகை நானறியேன் கதிரமரத் துலக்கைகொண்டு
புழுங்கல்குற்றும் தொகையேதோ பூவையேநின் மனப்படியாம்.

தோழி கவி

படியினி லிவனென் சொல்லைப் பற்றுதல்கொண்டு சொற்றும்
இடுசெயல் புரிந்திடாது இழிமொழி கூறி யென்றும்
வடுவிழி களிணிற் கண்ணீர் வடித்தகங் கலுழ்வ தல்லால்
மடவரல் விருப்போ டொன்றும் வளைகிறு ளில்லை யம்மா

அலங்காரி கவி

மாவடுக்கண்மட வாளிவட் கதிக வஞ்சமோ படிறு கொஞ்சமோ
நாவடக்குவது அன்றிவேறுஇலை நான்கை மாறுபுரி நன்றியாம்
காவலர்க்குல முதித்தகௌரவ கசட் டசட்டுநிறை கள்ளியை
ஏவெனப்பகரு மிகல்நுவற்சிகொடு ஏவுவாய் விதியை யிகுளையே.

தோழி கவி

இகுளையென் தனக்கு மன்னில் இட்டகட்டளைதப் பாது
மகிழநீ யாற்று விட்டால் வரும்மரி யாதையினம்
முகிழ்மலர்த் தேன்சொன் மாதே முன்புநா னுரைத்தேன் பின்பு
இகழ்வசை யெனைக்கூ ருதே இடுவினை யியற்று வாயே.

ஞானசவுந்தரி தரு

கன்னிமரி யாயிகாலா சூழும் கடற் புவியில் வந்தபாலா
வன்வினைபொ றுத்தநூலா பஞ்ச வடுப்படிவ
மெடு பூங்காலா
பொன்மொழியெ முசொல்தாலா திறிபுகல்தினத்து
யிற்றகோலா
முன்னவன்வ லஞ்சேர்சாலா சிறியனை

முயலும் வினை தீர்த்தாள்சீலா 1

தாதைஎன்னை வளர்த்த அன்பும் இவள்தான் புரி
யும் விகட துன்பும்
கோதைசுகி விள்ளும் வன்பும் ஏனைமேற் கொள்
ளாவகை செய்யு மன்பா
வேதைசெவி காதை தன்னால் அங்கம் வேகுதே
யென் செய்வே நென்றால்
வாதைபுரி கோதை மின்னால் வந்த வல்வினையம்
தீர்ப்பாய் நின்னால் 2

கௌவைமொழி நீலி யென்று சொல்லிக் கைப்
பிரம்பு தன்னைக் கொண்டு
செவ்வையா யடிக்கு மின்று என்னைத் தேவதாயே
கார்முன் னின்று
மௌவலலர் நிகரும் அன்னம் நுகர்ந்த வாயால்
தீச்சோ றுண்ண லென்றோ
ஒளவியம்நி றைசின் னன்னை செய்யும் அக்கிரமத்
தால்மீ ளென்னை 3

பஞ்சய னத்திற் பள்ளி கொண்டாற் பாவைவைகி
ருளே துள்ளி
மிஞ்சுநவ ரத்தின வள்ளி இட்ட மெய்யணிவ
திந்த வெள்ளி
பஞ்சபத மிஞ்சு முள்ளில் ஏகப் படர் வினைக்கி
ருளே கிள்ளி
பஞ்சிதமௌ வியாட் கொள்ளில் வரும் பரிவுகொ
னைமேற் கொள்ளா

அலங்காரி கவி

மேற்கொளு மசட்டு ஞாயம் மிகப்பகர் விடம
மாதைத்
தார்க்கொழு பதியெய் தாமுன் சட்டகம் குறைக்கி
றேன்பார்

சூற்கொழு மெழிலி யேய்க்கும் சுரிசுழற் றேழி கேளாய்
கூர்க்கொழும் வசிகை யேந்தும் குழுமசூ வரைக்கூ
வாயே.

தோழி இன்னிசை

வாய்மையுட னெந்தனக்கு வழத்துகட்ட னைப்படியே
சேய்மையுள்ள சாருகரைச் சீக்கிரத்தி லழைத்திருவேன்

ஒற்றர் வரவு

கவி

அரசன்தன் மேந்திரன்பாரி அலங்காரி தனக்கெந் நாளும்
துரிதமோ டேவல்கேட்டுச் சொற்படி நடக்கும் வீரர்
வரைநிகர் நகிலயின்னார் வரச்சொல்லி யழைத்த தாலே
உரைதவ ருதுஒற்றர் உகப்புறுஞ் சுவையில் வந்தார்.

ஒற்றர் தரு

1-ம் பேர்:

திங்கள்வத னந்திகழ்தன் மேந்திரன் பாரி
எங்களைவ ரச்சொன்னமு காந்திரம் தன்னை
மங்கையலங் காரியர்தன் சிங்கனைமுன் னாங்களேகி
மாற்றமேது என்றுளத்திக் கேட்கவந்த ஒற்றர்நாமே.

2-ம் பேர்:

பந்தமுறும் சிந்தையறி யோமே மனத்
தந்தரங்க ளெந்தளவ தாமே என்றும்
இந்தரையி லேயறியப் பைந்தொடிய லங்காரிதன்
சொந்தசமு கம்தனிலே விந்தையுட னேகுவோமே

1-ம் பேர்:

கொந்தவிழ்பூங் கோதைபொல்லா வம்பி வரு
கொற்றவர்நம் மாதிபதம் நம்பி ஏகச்
சந்தமரி யாயிதிரு மைந்தனைப் பணிந்துலகில்
தையலலங் காரியர்தன் துய்யமாமு கமுன்செல்வோம்

2-ம் பேர்:

கட்டளைநாம் தட்டிடுகிற் கொல்வாள் இரு
கால்களைப்பி டிக்கினுமோ நில்லாள் ஆகில்
துட்டரைய டக்கியாளும் சிட்டர்தொழு மாதிபரன்
மட்டவிழ்ப்பும் பாதமேகும் பிட்டுநம்பி யேகுவோமே

ஒற்றர் இன்னிசை

தன்மேந்திரன் பாரியரும் தரைபுகழும் தன்னரசும்
பொன்னு ரரண்மனையும் பூரணமாய் வாழ்ந்திருக்க
இந்நேர மெங்கள் தம்மை இச்சமுகந் தன்னில்வரச்
சொன்னகரு மங்கள் தன்னைச் சொல்லுவீர்நா மறிய அம்மா

அலங்காரி கவி

சொல்லுமெனக் கேட்டுநிற்கு மொற்றரே யென்
துணைவ னின்முன் னுரிமைபெற்ற சுதைய தான
மெல்லியநல் மழலைமொழி பயில்சிங் கார
மிழிர்ஞான சவுந்தரியை விலங்கு லாவும்
வல்லவனத் திடையெகாடுசென் றிரண்டு கையும்
வரிந்தரிந்து திரும்பிவந்து வழுத்து வீரால்
கல்லழுத்து பதக்கமுத்து மாலை செம்பொற்
கடகமணிப் பணிகளுங்கட் கருள்வேன் திண்ணம்

ஒற்றர் இன்னிசை

திண்ணமென்று சொன்ன மன்னன் தேவியேயில் வனியாயம்
பண்ணுகின்ற கொடுமை யல்லப் பஞ்சபாத கமிது வாம்
ஒண்ணுதலை எங்கள் கையில் ஒப்பிப்பீ ராமா கில்
விண்ணுலவுங் கானிடையெ வெட்டிடவே கொண்டு செல்வோம்.

அலங்காரி கவி

செல்வோமென்றுரைபகரொற் றர்களே யான் சொல்
சிறுமிமஞ்சத் திடைதுயில்தல் செய்கின்ற ளிந்
நல்லிருளிற் சயனமஞ்சத் தோடே யேந்தி
நலியாமற் கானகத்திற் கொடுபோய் நீங்கள்

செல்வியிரு கரமரிந்து கொண்டு வாரும்
 தேகமதைச் செந்தருந்தக் கானிற் போடும்
 இல்லையென்னு துமக்குரைத்த தியாக மெல்லாம்
 இந்தாரும் மனைதனக்கு ஏகு வேனே.

அலங்காரி சிந்து

எந்தன்செந் தாதுமனைக் கேகுவேன்.....செழும்
 பைந்தா ரணிகுழலென் பாங்கியோடன் பாகவே.

தந்திகா லாளிவுளி கூவிரி மிஞ்சும்
 தாரிறை யெம்பர தோரெனு மென்னுடை
 தலைவன்நேச புத்திரி
 அந்தம்மி குந்தஞானசவுந்தரிதன்னை
 யாரணி யங்கொடு போயவ டலைகர மரியென
 நிருமித மேபுரிந் தெந்தன்.

வேந்தனெந்தன் காந்தன்வேட்டையாடவே செல்லும்
 வேளையி லேசுதை யானைவ ளர்த்திட - வேண்டு
 மெந்தன் கூடவே
 ஈயந்துசொல்லிச் செல்பின் வனம் போடவேசெய்தேன்
 இந்நில மரசுதை என்மக வினிதுற ஏற்றப்பட்டம்
 சூடவே எந்தன்.

மன்னவர்க்கீ தோதுவாரிங் குண்டுமோபொல்லா
 வஞ்சக மிஞ்சிய நெஞ்சுடையவளாய் வருவான்
 வயதுக் கென்றுமே
 முன்வினைந்த விகடமனங் கண்டுமோர்..... கனையை
 முனைதனி வரிவது எளிதென மொழிவதை
 முற்றுணர்ந்து கொண்டேன்நான் எந்தன்.

ஐயையெங்கென் றண்ணல்வந்து தூறினாற் பரிந்
 தன்னவர் முன்பினில் நன்னய முடன்மன
 வாறுதல்கள் கூறிநான்
 செய்பிழையை வையமதில் மாறியே ஒன்றும்.....
 தெரிகில னெனமிக ஒருமையோ டுரையது செய்வே
 னாகந் தேறியே எந்தன்.

ஞானசவுந்தரி வரவு

கவி: சீர்சிறந்த பல்லுயிரும் படைத்த ஞானத்
 தெய்வீகன் பதமலரைச் சிந்தை யெண்ணிப்
 பேர்சிறந்த சத்யமறை தழைத்தெந் நாளும்
 பிரதான முறுரேமை நாட்டை யாளும்
 தார்சிறந்த தன்மேந்திரன் மகளாம் ஞான
 சவுந்தரிக்குச் சிறியவன்னை தான்செய் வித்த
 ஏர்சிறந்த கொடுமைகளைப் பகரு தற்கு
 இலங்கு மிந்தச் சவைதனில்வந் தெய்தினானே.

ஞானசவுந்தரி தரு

பொன்னொளிர்வா பூங் காவே பூவையர்க்கெல் லாமோர் கோவே
 அன்னம்மாள் தரும்ரேசைப் பூவே ஆவையே மரிமா தாவே
 அடிமை யான் செய்கொடுமை தீரும் ...இந்த
 அவனி தனிலென் முகம் பாரும்
 முகம்பாரும் அருள் கூரும். 1.

தாரணியி லென்னை ஈனும் தெளவைய ரிறந்த தாலும்
 பூரணவென் தந்தையோனும் புதியமன்றல் செய்த காலும்
 புவியிற் கானுக்கேகும் போது...உந்தன்
 புதல்வி யிதுவென்றெப்பித் தோது
 ஒப்பித் தோது மொழிதப் பாது. 2.

ஐயர்செல்பின் சின்ன அன்னை அநியாயமாய் வைது என்னைச்
 சேயிழைதா தியர் தன்னைத் தீன்கொ டாதேயென் ரேதிப் பின்
 தீயற் சோறும் நீரும் கொட்டி ...என்னைத் [னைத்
 தின்னென் றடித்துக் கையைக் கட்டி
 கையைக்கட்டித் தலையிற் குட்டி. 3.

அப்பரென்னைவ ளர்த்தவல் லாசம் ஆதரையோ ரறிவாரென் நேசம்
 அற்பநேரம்விட் டேகாரோர் தேசம் ஆக்கம் போல்வைத் திருந்திடு
 ஆதியான நீதிவேதா ...பொல்லா [பாசம்
 அடியா ளெனையிவ்வேனையாளம்புய பாதா
 அம்புயபாதா யேசுநாதா. 4

இந்தரைதனில் யான்செய்த கன்மம் இனைய அன்னை யெனக்குச்
 செய் வன்மம்
 பந்தபாதக மாகிய சென்ம பாவந்தீரும் பரனேயுன் னன்மை
 பண்ணி நண்ணி மண்ணி லாளும்:...நீச
 பாச மோசமதால் மீளும்
 மீளுமெனை யேயெந்நாளும். 5

ஞானசவுந்தரி இன்னிசை
 கம்பொலியம் போதிபுனை காசினியோர் தீதகற்ற
 உம்பர்பர னைப்பயந்த உற்றபரி பூரணியே
 செம்பதும பாதமெந்தன் சிந்தைமற வாதுநிதம்
 நம்புமடி யாட்டுன்னருள் நல்கியென்னைக் காருமம்மா.

ஞானசவுந்தரி மஞ்சத்தில் துயில்செயில்
 ஒற்றர் கானகத்துக்கு மஞ்சத்தோடெடுத்துச் செல்லும் தரு

கானத்தி டைகொண்டு செல்லுவோம் ... வேறோர்
 காணாமற் செல்வியைக் கொல்லுவோம்...படைச்
 சேனைத்த லைவரை வெல்லுவோம் ... இத்தைச்
 சென்றவி டமெல்லாம் சொல்லுவோம்.

கண்டிடும் பேரைநாம் வெருட்டிச் ... சூதின்
 கள்ளவு பாயத்தா லருட்டி...எண்ணத்
 தொன்றுடன் ரெண்டுபொய் திரட்டிப் ... பின்பு
 உற்றறி யோமென்போ மதட்டி.

காட்டுக்க னந்தைகொண் டேகுவோம் ...பிள்ளை
 கைரெண்டை யும்வெட்டிப் போடுவோம்...பின்பு
 கேட்டவர்க் கஞ்சியே வாடுவோம்...இன்னும்
 கெம்பிக்கொ தித்துநின் றுடுவோம்.

கத்தியை நன்றாகத் தீட்டுவோம் ...பிள்ளை
 கைவெட்டிக் கொண்டுபோய்க் காட்டுவோம் ... பசியாற்
 கத்தும்ந ரிக்கிரை யூட்டுவோம் ... செல்வி
 காத்திரம் கானெறிந் தோட்டுவோம்.

கையிரு துண்டாக அரியும் ...தோழே
காயத்தை விட்டதைப் பிரியும் ...மன்னன்
தையலர் செய்தவோ சரியும் ...இந்தத்
தாரணி மீதெங்கும் தெரியும்.

காணிற்சி றுவிகை யறிந்தே ...அலங்
காரியின் சொற்படி புரிந்தே...அந்த
மானனை யாள்முன்போய் விரைந்தே ...செல்வோம்
வாருமிக் காள்விட்டுப் பிரிந்தே.

கையரிதல் ஞானசவுந்தரி ஐயோவெனஅலறி
மூர்ச்சித்து விழுதல்

சிமியோன் ராயன் 1-ம் வரவு

கவி:

பூகமடல் கிழிய நெடு வாளை பாய்ந்து
புயலளவும் தாவுபுக மெய்து நாட்டில்
வாகுடனல் லரசியற்றும் சிமியோன் ராயன்
வளங்கொள்பல வாச்சியங்கள் முழங்கி யார்ப்பதீ
தோகையின மயிலுடனே மதலை தானும்
துய்யபடை பதாதிபுடை சூழ்ந்து மேவ
ஆகமகிழ் நகர்வளங்க ளறிய வென்று
அழகுறுமிச் சபையினில்வந் தெய்தி னாரே.

இராயன் சிந்து

மணிமண்ட பத்திடை செல்வேன் மகிழ்ச்சி கூர்ந்தேன்
மணிமண்ட பத்திடை செல்வேன்.

மணிமண்ட பங்களாக வரைந்தமா சைக்கொலுவில்
அணிகொண் டலங்கா ரமாய் அடர்ந்து நடந்து சென்று

மணிமண்

வாகுவி குதுதாவவே வையகத் தோர்கள்

வந்தெதிர்த் தென்பால் மேவவே

மேகமும் மாரி தூவவே...பழனசாலி

விளைவுயர்ந் தெங்கு மாகவே

பாகுப லம்பாணியும் பலுகி மலிவுற் றேங்கப்

படியிற் றரியலரென் னடியில் விரைவினொடு

பதம முகையலரும் வதன துதிபுரியப்

பண்ணு வேனே எண்ண மாகப்

பகரு கயவர் பயமோதிட வேதான்

மணிமண்

எஸ்துராட் சியராயன்நான்.....எம்பர தோரை
 எதிர்த்திடும் வீரஞரன் நான்
 தத்துவச்சி மியோக்ராயன்நான்...தரையிலுள்ள
 சகலர்க்கு முபகாரன்நான்
 முத்தின்கு டைநிழற்ற மூவேந்தர் தாள்துதிக்க
 முந்த விடையர் குடில்வந்த பரமரை
 விந்த சரண மதைளந்த னிதைய மதில்
 முழுதும் நானே தொழுது தானே
 முற்று நகரரசி யற்றிடு வேனே... மணிமண்.

கருணையி கழ்ந்துமீறினோர் .. கன்மப்ப சாசைக்
 கர்த்தனென் றேத்திக் கூறினோர்
 தருமநி லையைமாறினோர்..... சருவனருள்
 சந்தேகங் கொண்டு தூறினோர்
 தருமிக்க திகதியின் தாழ்வாய் நரசிலிடும்
 தர்ப்பரர்க் கினிய கற்பிலங் குகனி
 பொற்ப தத்தைநித மற்சனை செய்து
 தத்வம் நீடப் புத்தி யோடே
 தகைமை சேர்கொலுவி லேகிடுவேனே... மணிமண்

இராயன் கடவுள்

சித்தி ரத்னமணி வைத்த முத்தி யொளிர் சிந்து
 மாமுடி புனைந் துல
 கத்தி லுற்றவர சர்க்குள் ளேயதிக கண்ணிய
 முள்ளபல மன்னர்கள்
 வைத்து நெற்றிதரை யிற்படப் பணியும் மன்ன
 மும்பரம நாதனைச்
 சித்த மத்தியி லிருந்தி யஞ்சலிகள் செய்து
 பொற்காலுவி லெய்துவாம்.

இராயன் கவி

பாருறை பரமநாதன் பங்கயச் சரணம் போற்றி
 வாருறை தேவி யாரும் மைந்தனு மமைச்சன் ருனும்
 நேருறை பளிங்காற் செய்து நீள்சுட ரெறிக்கு மெந்தன்
 சீருறை கொலுவின் பக்கல் சிறந்து வந் திருப்பீராக.

தேவி இன்னிசை

இருக்குவெந்தன் அரண்மனையும் ஏந்தலரும் மாநகரும்
திருப்பொலியும் செங்கோலும் சேர்ந்துநிதம் வாழ்ந்திருக்க

குமாரன் இன்னிசை

கருப்பொலியென் னண்ணையரும் காவலனென் தந்தையரும்
அருப்பொலியெம் பரணுதவி அனுதினமும் பெற்றிருக்க.

மந்திரி இன்னிசை

பெற்றபெறு பேறுகளும் பெருகுசெல்வ நன்னீதி
சற்றும் குறையாது தழைவுதிகழ் மங்கலமே.

இராயன் கவி

தழைவுறு நகரினில் வளமைக ளெதுமறு
தலைவர்க ளிடுதிறையும்
விழைவுறு செனரக மகிழ்நெறி குறைவொடு
வீணர்க ளெதுமுளதோ
அழகெழு கழனிகள் வினைவது தாழ்வோ
அரண்மறை நெறிகுறைவோ
மழைநிகர் குழல்மட வரலியர் முறைகளை
வசனியென் மதிவலனே.

மந்திரி நாட்டுவளமைத் தரு

மின்னுபொன் மவுலிபுனைந் திரிந்நில மாளும் பல
வேந்தர்கள் வணங்குமெங்க ளேந்தலே கேளும்
நன்னிலமை வேதமதைப் பின்னமறவே எந்த
நாளினுந் தொழுதுமானர் வாழ்கிறார் மெய்யாய். 1

ஓதரிய மாதவர்கள் நீதிமடவார் தங்கள்
உற்றகற்பு நீதிநெறி தப்பிநடவார்
சீதமிருண் டேதரையில் மாதம்முன்று மழை
சிந்திமுப்போ கம்வினையு தெந்த ஆண்டும்

கோடினங்கள் மேடுழைந்தீன் றிடுதரளம் ... தன்னைக்
கொண்டை யன்னம் கண்டுசினை யென்று மருளும்
ஏடவிழ்ப்புங் கோடரம் தூடுபொருந்தும் கனியை
எட்டிமந்தி தட்டியதன் குட்டிக் கருத்தும். 3

வேற்றரசர் பகையில்லை மாற்றலர்கல்லை செய்யும்
வீணரையும் மாநகரிற் காணலும் வல்லை
சாற்றுதிறை யாற்றியிரு நாற்றிசையினில் உள்ள
தாரிறைவர் கைகுவித்துப் போகிறுரையா 4

தாலமதில் மென்மேலும்முப் பாலும் .. பலுகி ஒரு
தாழ்ச்சியில்லா தேயதிக மாட்சி பெருகிச்
சீலமிகு முன்னேறிச்செங் கோண்மு றையினால் .. இந்தத்
தேசநரர் வாழுகிறார் ராசராசனே 5

மந்திரி இன்னிசை

தன்மஞ்செ றிந்தோங்கும் தார்வேந்தே யும்முடைய
நன்னகரின் செல்வமதை நவிலளம்மாற் கூடுவதோ
மன்னவர்கள் திறைவர்த்தும் மறைநெறியும் நற்பவுளும்
செந்நெல் விளைவுகளும் சீரும்செ முக்குதையா.

இராயன் கவி

செழிப்புற் றேங்கு தெனச்சொல் லமைச்சரே
தெழிப்புற் றேங்கியென் சிந்தை மகிழ்ந்த தால்
வெளிப்புற் றேங்கிட வெண்கொலு மீதினிற்
தழைப்புற் றேங்கச் சகலரும் வந்திரும்.

குமாரன் கவி

மாநிலந் தன்னைக் காக்கும் வல்லதந் தையரே போற்றி
தானதா யுதித்த ஏக தற்பர னுதவி யாலே
கானக வேட்டைக் கேகக் கருத்தினில் நினைவு கூர்ந்தேன்
ஆனதா வெனக்கு நல்லுத் தரவு தருவீ ரையா.

இராயன் கவி

தரைநரர் மதிக்கு மெந்தன் தனயனே பகரக் கேளாய்
விரைசெறி வனம்போய் வேட்டை விளையாடி வருவீ ராதி
பரனருள் பெருகி நீடப் பணிசெய்யும் சூரா நீசென்
றுரைவன வேடர் தம்மை உகப்புடனழைத்து வாராய்

சேவகன் சிந்து

வேடர்கள் தன்னை அழைக்கவி ரைந்துசெல் வேனே
தாதுறு செம்பொற் சதங்கை புலம்பிடக்
காடுறு செந்தைக் கலைத்துப் பிடித்திட... வேடர்கள்

காவலரி டுநிருபம் பூவுலகுள் னோரெவரும்
கண்டவர்கள் நின்றதுடு மாறிப்... பிர
சண்டமெனச் சென்றுபய மேறி... ஒதுங்கிடவே:
ஆவலொடு நான்நடந்து வேடர்கள் தனைத் தொடர்ந்து
அச்சனத்தி லேயழைக்கச் சிக்கெனந டந்திப்போது...
வேடர்

எண்டிசையி லென்னுடன் எதிர்த்திடுவண் மிண்டர்களைத்
துண்டுதுண்ட தாயரிரு வேனே... யல்லாதவர்கள்
ஒன்றியேயொ துங்கிடச்செய் வேனே மனமகிழ்ந்து
வண்டொலிபூந் தண்டலைநீள் வென்றியுற வேநடந்து
கண்டவேட ரையழைத்துக் கொண்டுவர வேயிப்போது...
வேடர்கள்-

வேடர் வரவு

கவி: வலையெறி கவணும் கல்லும் வாளொடு கதையும் வன்கைச்
சிலையொடு கழுமுட் கத்தி சேர்ந்தணிந் துலவு காணில்
பலமிரு கங்கள் தன்னைப் படுத்ததைப் பிடிக்க வல்ல
மலைவன வேட ரிந்த வளர்சவை வருகின் றுரே

வேடர் தரு

1 - ம் பேர் வனத்திற் செந்ததைக் கலைத்துப் பிடித்து
வலிமை யாகநன் நலமோ டொவ்வொரு
தினத்தில் தீயினிற் பொசுக்கி யருந்தும்
திறத்த வேடர்கள் நாங்களே

- 2 - ம் பேர் கரியைப் பிடித்து அரியி லடித்துக்
கழுத்தை நெரித்துச் சரித்ததை
கருவி யதனா லரிந்து பிழிந்து
கறைகள் குடிக்கும் வேடர்நாம்
- 1 - ம் பேர் காவில் நெய்யெடுத்த தாவைப் பொரித்துக்
கனமண்டு அவியலும்
ஈவுஇரக்கம் இல்லா தருந்தி
இருக்கும் வேடர்கள் நாங்களே
- 2 - ம் பேர் மலையைப் பிடுங்கி வலையில் முடிந்து
மாராப் புடனே வீரூப் பாய்ச்
சிலையுமா யுதந் தடியு மெடுத்துச்
செல்லும் வேடர்கள் நாங்களே
- 1 - ம் பேர் மாணும் மரையும் கரடி புலியும்
வானரம் மரை அணில் களும்
ஏன முடனே வலைகட் டிப்பிடித்
தெடுக்கும் வேடர்கள் நாங்களே
- 2 - ம் பேர் இந்த வுலகி லெமக்கு நிகராய்
இருக்கும் சமத்த ராரையா
சிந்தை யுகந்து அரசன்
சமுகம் சேருவோம்வெகு வீரமாய்

வேடர் இன்னிசை

அன்னைகன்னி வேண்டுதலும் அவர்சுதரைர் தன்னருளும்
மன்னவனே பெற்றரசு மங்கலச்செல் வங்களுற
கன்னல் வில்லோன் தன்னைவென்ற கவினிறையே யெங்களைத்தான்
உன்னிடத்தி லோடிவர உரைத்ததென்ன ஒதுமையா.

இராயன் கவி

ஒதுமென வுரைபகர்வே டுவரே கேளென்
னுடையமகன் வேட்டைமன துறுதலாலோ
தீதகல வவன்சூட நீங்கள் காணிற்
சென்றுவன வேட்டைசெய்து திரும்பி யேக

நாதனரு ளாலேயொரு தீங்கில் லாதென்
 நந்தனை மன்னனென்முன் னாகவே தான்
 பேதமில்லா தேகொடுவந் தொப்பிப் பீர்கள்
 பிருதிவியி லெனதுமனம் பிரியம் கூர

வேடர் இன்னிசை

கூரயிற்கை வேந்தேநீர் கூறுரைம் ருதுநின்று
 மாரனுடன் நாம்போய் வனமிருக வேட்டைசெய்து
 ஓர்குறையு மில்லாது உன்மகனே டேவருவோம்
 சீர்பெருகு மாதிபரன் திருவிரக்கந் தன்னாலே.

மந்திரி இன்னிசை

தன்மவர சியற்றுக்கின்ற தார்வேந்தே தவிசில்வந்து
 கன்னலிரண் டாருச்சுக் கனகமனைக் கெழும்பவையா

இராயன் போகிற தரு

அந்தர முந்தரையும் கதிர்மதி அலையெறி திரைவரையும்
 மனுவுயிர்
 அனைத்தையும் நினைத்தறு தினத்தினில் வகுத்தருள் அம்பர
 னைப்பணிவாம்
 சந்திரக் கிரீடமுடி புனைந்திந்தத் தாலம் ததிககெடி யுடனதி
 தத்துவமி குத்தவெகு உத்தமமோ டெத்திசையும் தனியர
 சியற்றிறைநான் 1

மகிழ்வுறுமெனதுநகர் வளமையை மந்திரி தேர்ந்து பகர்ந்-
 திடமன
 மகிழ்ச்சியுற் றேயிகு புகழ்ச்சிபெற் றிடுமெந்தன் மாட்சி
 மைக் கார்நிகரோ
 திகழுமென் மகனிவனும் வேட்டைக்குச் செலமன முவந்
 ததினால் யான்பல
 சிலவரை யழைத்திகற் றலைவரோ டேகெனச் செப்பியுத்
 தரவளித் தேன் 2

செம்பொன்னின் முடிசூடி அரசர்கள் சேர்ந்துஒன் ருய்க்
 கூடி எனதடி
 தேடியேபலதுதி பாடியே திறைந்தது தெண்டனிட் டேகிடு
 வார்
 இம்புவி இந்திரனிவன் எனமன்னர் இறைஞ்சிட எனது
 மகன் உடனதி
 இனிமைசேர் கனிமொழி மனைமதி வர்களும் இருமருங்
 கினும்நெருங்க 3

பன்னிரு மன்னர்குலக் கனிமரி பரமுடி சூடுசென்னி
 திவ்விய
 பாக்கியச லாக்கியவா ரோக்கியமா மரிதிருப் பதமலர்
 தனைத் துதித்து
 இந்நகர் தனில்நாளும் என்கீ முனிதுற அரசாளும் எழு
 லுறும்
 இறைவர்கள் பிரசைக ளொருகுறை யறையாது எப்பொழு
 தினும்மதிக்க 4

தம்பூர்கொம் பொடுமேளம் வீணைபல் தவில்முர செக்காளம்
 ததிமிர்த
 கிடதரி தகுததிங் ஙனமெனத் தொனிபல சலநிதி யெனவதிர
 விம்பமெல் விதழ்மடவார் பலர்பல விதவித நடனமிட எதிரி
 னில்
 மீட்டியசங் கீதராக நாட்டியங் கண்டுபொன் விளங்கு
 பொன்மனை செல்லுவேன் 5

பிலேந்திரன் வேட்டைவரவு

கவி:

சீரோங்கு மேசுநசர் பாதம் போற்றிச்
 சிறந்தளஸ்தூர் நகராளும் செம்ம லென்னும்
 பேரோங்கு சிமியோன்றன் புதல்வ னான
 பெருகுபிலேந் திரன்மனது பிரிய மாகக்
 காரோங்கு மடவிதனில் வேட்டையாடக்
 கந்துகம் தைறியசி கரத்தி லேந்திப்
 பாரோங்கும் வேடர்பல தாளை சூழப்
 பகரருமிச் சவையில் வந்து தோற்றி னாரே

பிலேந்திரன் தரு

எந்தையே யாதியோ டந்தமில் லாதமெய்
ஏகப ராபரனே சருவதெய் வீககிர் பாகரனே - நாளும்
இந்தரை யோர்பவ தொந்தம றவெல்லை
ஏந்தலில் வந்தோனே எமக்கரு ளீந்தணி தந்தோனே 1

கந்தம லர்க்கக னந்தனில் வேட்டை
கருதி விளையாட விரைந்துவ ருருவீ ரென்கூட - நல்ல
கற்கியின் மீதிவரந் துற்பன மாகவே
காளினி டைநுழைந்து பிடியும்புன் மானினத் தைவனைந்து 2

மந்தரம் போற்சில சிந்துரங் கூடி
வருகுது கண்டுநிண்டு சுடுவீர் பெருவெடிக் குண்டு கொண்டு
வல்லறு கும்புலி பல்லகந் தன்னைவில் [மிகு
வாளிகொண் டெய்திடுவீர் மதவிற வாளியைக் கொய்திடுவீர் 3

எந்தவி தத்திலும் வந்தெதிர் செந்ததை
ஏகவி டாதுமறித் திப்போகவண் வேகம தாய்க்கல்லெறி-நடந்
தெட்டி வலையதர் கட்டித் துரத்துவீர்
ஏனத்தி ரள்களையும் முயல்மரை மானித்த னைகிளையும் 4

பங்கயப் பூவினிற் றங்கிய வோதிமம்
பார்ப்பொடு கண்ணுறங்கும் மயிற்சூர லார்ப்புட னேகறங்
பானிற வாரண மானதிங் கீன்று [கும்துய்ய
பளீரென் றெளிர் தரளம் பாயாற்றின் தெளிபுன லோடுருளும் 5

செங்களு நீர்குழு தங்களோ டல்லி
சிறந்திடு மிவ்வாற்றில் பரிவிட்டி றங்கிக்க னைதேற்றிக் கன
செல்வம்நி றைந்திடு சொல்லரும் நன்னகர்
சென்றிடு வோம்வாரும் படைதனிற் சென்றவரெல்லோரும் 6

ஞானசௌந்தரி மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்து இன்னிசை

அற்புதத்தின் மிக்ககரு ணாகரியே யான்புரிந்த
குற்றமென்னோ வென்னையிந்தக் கொடுமைசெய்தென் சிறியனை
[யாள்
சொற்படிவெங் காணிடைகை துணித்துவிட்டுப் போனார்நின்
பொற்கமல பாததஞ்சும் புரிந்தெனைத்தந் காரும்மமா

ஞானசௌந்தரி கொச்சகத் தரு

கொச்: குடிலம் படிசெங் கதிருடுவும் குளிர்வெண் மதிசிந்
துயிர்மனுவும்
வடிவுய்ந் தெழுபல் லுயிரெவையும் மதித்தை
தொகுத்து வகுத்தருளும்
முடிவும் முதலுமிலாதமுழு முதலோ னெனவந்
தருள்பரம....திறி

தரு: சுடரொருபொ ருளோன் தன்னைத்....தந்த சுகிர்த
நிறையும்விற் பன்ன...அருட்
கடலெனுமெஞ் ஞானகன்னி ... மரியுன் கருணை
செய்து காருமென்னை

கொச்: திரைசூ முலகி லெனைப் பயந்த செல்வத் தாதை
யெனுந் தர்மத்
துரையென் றனைச்சின் னன்னையிடம் தொகுத்தே
யிருத்தி யகத்தி லன்பாய்
விரைசேர் வனத்தில் வேட்டைசெய்ய வேந்தன்
செலஅவர் காந்தையென்னும் வஞ்சத்

தரு: தெரிவையலங் காரியென்னைச்...செய்த தீயகொடு
வினைகள் தன்னை...எடுத்
துரைசெயவே லாதுமுன்னை ... யான்செய் ஊழ்
வினைகள் தானுமென்றே

கொச்: வீட்டி லெனக்குச் செய்த வஞ்ச வினை போ
தாதென் றிந்த வனக்
காட்டிற் கொலைஞ ரிடங்கொடுத்தென் கரங்களி
ரண் டையுந்து ணித்துப்
போட்டா ரினினு னேதுசெய்யப் போறேன் துயர
மாறேனே இந்தக்

தரு: கோட்டி யெல்லாம் படவோ நானே...மனுவாய்க்
குவலையத்தி லேவந் தேனே ... முன்னோர் ...

மீட்டும் தாயில் லாச்சேய் தானே ... இருத்தல்
வீணென் றுரைத் தார்மெய் யாமே

கொச்: கொடிதா கியவெம் பவத்திடரின் குறைதீர்த்
திடனின் தலையினின்முன்
முடியானது சூடிடப் பொறுத்து மூங்கிற் செங்
கோல் கரத்தேந்திப்
படிமா னருக்குன் னருள்புரியும் பரனே யாதி
பரஞ்சுடரே... ஏழை

தரு: அடியாட் குறுமில் வாட்டந் தேற்றிக் ... கைரெண்
டரிபுண் வாதை தன்னை மாற்றி... எந்தப்
படியு முணவீந் துகாப் பாற்றி ... உன்செய்
பதுமபதம் போற்றி போற்றி.

பிலேந்திரன் கவி

வன்னத்தி லதிகமான வடிவுறு சிறையோ அன்ன
சொன்னத்தி லதிகமான சுடரெழு பிள்ளையோ நீ
சின்னமா யுணைக்கான் விட்டுன் செங்கர மரிந்ததாரோ
நன்னய மாகநீயும் நவிற்றுமுன் துயரென் முன்னே

ஞானசவுந்தரி இன்னிசை

ஆதரையோர் தான்துதிக்கும் அண்ணலே உம்முடைய
பாதக மலமதைப் பணிதல்செய்தே னென்னொளும்
பேதமறு மஞ்சமதிற் பெருகயா னுறங்கினதால்
சேதமது செய்தவரைத் தேர்வேந்தே யானறியேன்.

பிலேந்திரன் கவி

அறிகிலே னெனவுரை சிறுமிய தாகிய
அரிவைநீ அஞ்சாதே
பிருதிவி தனிலென தரண்மனை தனிலுனைப்
பேணிவ ளர்த்து மறு
குறையணு காமலே பலபவு னைகொளாடு
கோதற ஈய்ந்திடு வேன்
நிறைவுறு மெனதரண் மனைதனி லேகிட
நேசம தாய் வருவீர்

பிலே. பிலேந்திரனும், ஞானசவுந்தரியும், தரு

சுந்தர மேவிய சந்திர நேர்முக மாதே ... நீயும்
தும்பி கரடி நிறைந்திடு மிவ்வன மீதே
வந்தது முன்கை தடிந்தவி தழுமிப்போதை .. எந்த
வாறென வேயதை மாறுப டாதெனக் கோதை

ஞான:

கந்தம்நி றைமதுச் சிந்துபூ மார்பாகேள் நீரும் ஒளி
காழ்மஞ்ச மீதினில் நான்துயில் செய்யுமந் நேரம்
எந்தவி தமதோ அந்தமஞ் சோடெடுத் தென்னை வஞ்சர்
ஏதுமி ரக்கமில் லாதரிந் தார்கரம் தன்னை

பிலே:

பங்கயப் பூவுறை மங்கையை வென்றெழி லாளே .. உந்தன்
பாணிகொய் தோர்தலை பேணிவெட் டாரோவிந் நாளே
அங்கேநீ செய்திடு பங்கங்க ளேதெனும் கண்டோ ... அதற்
காகவே யிவ்வித மாகப்பு ரிந்தது முண்டோ

ஞான:

மங்கையென் சின்னாயி யங்குசெய் மோசமீ தல்லால் .. இந்த
மாநில மேல்வேறே ரீனமு மிங்கெனக் கில்லை
சங்கைசெ றிராச சிங்கமே வந்திடு பொல்லாங் .. கேதும்
தற்பர னூருள் கற்பித மீதெனக் கெல்லாம்

பிலே:

மாதர சேமனப் பேதமில்லா தெந்தன் வீட்டில் .. நீரும்
வந்துத ரித்திரும் நிந்தமும் நல்லுண வுட்டிச்
சேதமு றுங்கையின் வாதைசேர் புண்ணையும் மாற்றி .. நல்ல
சீர்பெற ஏவல்செய் வோரும்வைப் பேனுன்னைத் தேற்றி

ஞான:

தாதவிழ் பூஞ்செழுங் கோதைய ணிபுயத் தோனே ... உம்மைத்
தானேயென் தாய்தந்தை யாமென வேநினைந் தேனே
கோதக லுன்னகம் காவல்செய் தேநிதம் தானே மனக்
கோட்டமில் லாதுவுன் வீட்டில் மகிழ்ந்திருப் பேனே

சிமியோன் இரண்டாம் வரவு

கவி:

சேனையணி யிருமருங்கும் நெருங்கிச் சூழ்ச்
 செருநர்பயந் தடிபணிந்து செழுங்கை கூப்பச்
 சோனையென மாதர்மலர் சொரிந்து ஆர்ப்பத்
 துலங்குசெம் பொன்மவுலிசிரம் சூட்டி யேதான்
 கானமிசை வேட்டைசெய்யப் போன மைந்தன்
 கருதியின்னும் வராதவகை காண வென்றே
 தேனையை மொழிமனைமின் னூரும் கூடச்
 சிமியோனும் சவையதனிற் சிறந்துந் ருரே ...

சிமியோன் சிந்து

என்னவி தமெனநான் தெரியேனே மைந்தன்
 இன்னும்வ ராததேதென் றறியேனே

நன்னவம் சேருமேக நாதமு பேரொன் ருகப்
 பொன்னம் பரதெய்வீக பூரண னேயன்பாகப்
 புடவியி லெனையினித் தற்காரும் ... வெறி
 புரிபவ வினையத னைத்தீரும்
 அடவியி லுறுசுத னைத்தாரும்... தவ
 அருளுறை கனிமரி யனைநீரும் என்னவிதமென

கானில்மான் வேட்டையாடு கின்றானே ... வேறு
 காவல ரோடுபொர நின்றானே
 சேனைப டையையெல்லாம் வென்றானே ... புதுத்
 தேசமெங் கெனுந்தேடிக் கண்டானே
 ஆனசெய் திகளொன்றும் அறியேனே யின்னதென்று
 தானென் மகனைக்கண்டு சந்தோஷங் கொள்ள இன்று
 தருதிரு வுனதருள் புரிவாயே ... இது
 சமையமென் னெதிரினில் வருவாயே
 அருவுரு வெனவரு குருவாயே... சக
 வருமடி தொழுதிடு பரன்நீயே என்னவித

மாற்றலர்க் கஞ்சாமனத் திடவீரன்... செங்கை
 மாதர் மடலூர்ந்திடு மெழில் மாரன்
 சாற்றுசொல் மாறிடாத புகழ்தீரன் ... வறியோர்
 தங்கட்கு தவிடுநல் லுபகாரன்
 நாற்றிசை போற்றுமெந்தன் நளினவுல் லாசமைந்தன்
 தோற்றும்படிக்குஉந்தன் துணைகூர் பரணுகந்தென்
 சுடரெறி நவமணி யொளிசேரும் ... பல
 சொகுசுறு தவிசிலே களிகூரும்
 படிமண மகள்மதி வல்லோரும் .. மிகு
 பரிவுட னேகிடு வோம்வாரும் என்னவித

இராயன் கடவுள்

சங்குமு முங்கு தடங்கடல் சூழ்மகி தலமர சியல் புரியும்
 துங்கம னென்புகழ் பொங்கிட வும்சுப சோபன மேபெருகத்
 திங்களி லங்கிடு பங்கய பாதத் திருமரி யாயி தனைச்
 செங்கைகொ டஞ்சலி செய்தொளிர் செம்பொற் சிங்கனை
 [மேவிடுவாம்

இராயன் கவி

நலந்திகழும் வலம்புரியை ஆயிரம்சங் கினம்சூழ்ந்த
 நலமே போலும்
 தலம்புகழும் சந்திரனைத் தாரகைகள் வளைந்திருக்கும்,
 தகைமைபோலும்
 குலந்திகழென் மனைமடமின் னாரும்புத்திக் கூர்மைசெறி
 மதிவலரும் குறிப்பதாக
 ஊலங்குநவ மணியழுத்திச் சுடர்போல்வெய்யி லெறிக்கு
 மென்சிங் கனையினில்வந் திருப்பீராக

பிலேந்திரனும் ஞானசவுந்தரியும் வனத்தால் வரும் வரவு
 ஆதிபரநாதன் மலரடியைப் போற்றி அடவிதனில்
 மான்வேட்டை யாடப்போன
 சோதிமுடி இறைசிமியோன் புதல்வனானசொல்லுபி
 லேந்திரனதிக சொகுசுலாவக்

கோதையிள மயிலனைய கவின்கொள்ராச குமாரியெனும்
 ஞானசவுந்தரியும் கூடத்
 தாதையர்முன் னேகுதற்குச் சிறப்புலாவச் சாற்றுமிந்தச்
 சவையில்வந்து தோற்றினாரே.

பிலேந்திரனும் ஞானசவுந்தரியும் தரு

பிலே: கன்னல்நேரு மென்மொழிசேர் நல்ல காரணி
 யேகற்பின் பூரணியே
 இன்னுமுன் மனதினிலே துய ரெய்திட லேன்மிக
 கைநதிடலேன்

ஞான: இன்னல்தீர்த்தாள் மன்னவனே நானே ரேதை
 கரமற்ற பேதையெவ்வா
 றுன்னகத்தி லேவல்செய்ய என்னால் ஒண்ணுடே
 என்றஞ்சி நண்ணுகிறேன்

பிலே: கந்தமேவு மாலையணி மன்னர் காண்முனை
 நேருநன் மானனையே
 அந்தமேவும் மாளிகையிற் சொகு சாய்வளர்ப்
 பேன்துய ரேதவிர்ப்பாய்

ஞான: வந்தெதிர்த்த பேர்நடுங்கும் புய வல்லவ
 னேகுண நல்லவனே
 எந்தவா றமுதுஉண்பேன் என்று ஏங்குகி
 றேன்துயர் தாங்குகிறேன்

பிலே: அன்னமேப பசுங்கிளியே உனக் காகிய ஏவல்
 செய் பாவையர்கள்
 தன்னையேவி தித்தெவையும் நிதம் தந்திடு
 வேன்நீம கிழந்திடுவாய்

ஞான: மன்னனேயுன் தன்னையல்லால் இந்த மாநில
 மீதெனக் காருதவி
 இன்னும்நீர்வே றூர்தனக்குச் சென்றால் ஏழைக்கு
 தவியவ் வேனையென்றே

- பிலே: வண்டலாவு கின்றகுழல் மட மாதர சேயெந்தாய்
தாதையர்முன்
கொண்டுபோயு னைக்கொடுத்துக் கரம் கூறுசெய்
புண்ணையு மாறுவிப்பேன்
- ஞான: விண்டுநேரும் வாகினனே உந்தன் விந்தையு
றுந்தாயர் தந்தையென்னைக்
கண்டுயாது சொல்கினும்முன் நின்று காத்திடு
வீர்மனம் தேற்றிடுவீர்
- பிலே: ஒன்றினுக்கு மஞ்சாதே நல்ல ஓவிய
நேரிளந் தோகையரே
இன்றுநன்போ டேவருவீர் என்னை ஈன்றவர்
முன்புநாம் சென்றிடுவோம்
- ஞான: மிண்டர்வண்டர் தெண்டனிடும் வெற்றி வீரனே
காரிகை மாரனேநின்
தொண்டுசெய்திங் கேயிருப்பேன் ஆதி சோதிய
ருளெனக் குண்டுமையா.

பிலேந்திரன் கவி

தரைதனி லெனைப்ப யந்த தாதையன் னையரே போற்றி
அருவுரு வாக ஏகன் அருளினால் நாங்கள் சென்று
விரைசெறி வனத்தில் வேட்டை விளையாடி வருமவ் வேளை
ஒருபெரு நூத னங்கண் டுளத்தி சயித்தோ மையா

சிமியோன் கவி

ஐயனென் றுரைத்த எந்தன் அருமைசேர் மருமா னேயுன்
செய்யநல் வசனம் கேட்டென் சிந்தைசந் தோஷ மானென்
துய்யவிய வாக னத்தில் தொகுத்துவந் திருந்து அங்கே
எய்திய செய்தி யெல்லாம் இயம்புநா னறியத் தானே.

பிலேந்திரன் கவி

தானதைக் கேளும் மிக்க தருவடர் முளரி மீதிம்
மானனை யானைக் கண்டு மனமிக வெருளி நீயிங்

கானதெவ் விதமென் றிந்த அணங்கினைக் கேட்க நாங்கள்
கானெனும் குழலா ராகம் கசிந்துகண் கலுழ்ந்து நின்றூள்

பிலேந்திரன் பின் கவி

நின்றுதன் சயன வேளை நிகழ்மஞ்சத் துடனே யேந்திக்
கொண்டு வந் திழிஞர் கையைக் குறைத்தகன் றனரீ தல்லால்
ஒன்றும்நா னறியே னென்று உரைத்திடும் பரிதா பத்தைக்
கண்டுநா னிரங்கி யிந்தக் கணியையிங் கழைத்து வந்தேன்

சிமியோன் கவி

வந்திடுந் தனைய னேயுன் மனப்படி யுனைப்போ விந்தச்
சுந்தர மாதை வைத்துச் சொகுசு றவளர்ப்போ மெந்தன்
சிந்தைகூர் காந்தை யேயிச் சிறுவிகைப் புண்ணை யாற்றி
நிந்தம்நல் லுணவு மூட்டி நெகிழ்ந்து தாபரித்தி டரே

சிமியோன் தேவி இன்னிசை

திடமிகுமென் காதலனீர் செப்புமுரை தப்பாது
அடவிதனிற் புத்திரன்கண் டழைத்துவந்த பாலகியை
வடிவாய்நன் நேசமொடு வளர்த்தரிகைப் புண்ணாற்றி
விடுவேன்ம கிழ்ந்துசெம்பொன் விளங்குமனைக் கெழுந்தருள்
வோம்

சிமியோனும் தேவியும் பிலேந்திரனும் ஞானசவுந்தரியும்
போகிற தரு

சிமி: விண்ணும் புவிகளங்க னாதவன் ... இன்னும்
மேவும் பொருள்கள் பல பேதமும் .. உண்டு
பண்ணும் பரமஞான வேதனை .. நாளும்
பணிந்தேனின் னரவிந்த பாதமே

பிலே: வெற்றிக் கொடிகள் கையிற் பிடிக்கவே .. கலை
மேதையர் கவியிசை படிக்கவே .. மறு
பற்றலர் மனமஞ்சிக் கெடிக்கவே .. துடி
பறைதம்பூர் தவில்பம்பை யடிக்கவே

சிமி தேவி: மன்னன் சலமோன்புவி யாளவும் ..அந்த
 மானர் பவஞ்செய்யாது வாழவும் ..பொல்லா
 வன்னெஞ் சுறுமலகை தாழவும்... செய்த
 வகைபோ லருள்செய்குவீர் மீளவும்

ஞான: தீயவலகை வஞ்சம் நீக்கியே ஆதம்
 செய்துந் பவவினையைப் போக்கியே...என்றும்
 நேய முறுமுனக்கா ளாக்கியே ...ஆளும்
 நிமலாவுன் கிருபைக்கண் ணோக்கியே

சிமி: தேச ராசரென்னை மதிக்கவும் ..நாளும்
 திறைதந்தென் னடியினை துதிக்கவும் ..பிர
 காசத் திகிரிகையிற் கதிக்கவும் ...ஆதி
 காரண னருளகம் பதிக்கவும்

ஞான: பஞ்சம் படைகொள்ளினோய் நீங்கவே ...செந்நெற்
 பழனம் வினைந்துமலிந் தோங்கவே ...மிக
 மிஞ்சும் வடவையான்பால் தேங்கவே ...ஆதி
 விமலன் பதமென்சிரந் தாங்கவே

சிமி தேவி: தனைய னிவற்குநேசம் காட்டவே ...அவள்
 தனையென் னரண்மனைக்குக் கூட்டவே....
 [வாழை

இனமும் கமுகும் நிரை நாட்டவே....மாந்தர்
 இருபுறம் மலரணி சூட்டவே

பிலே: மனது மிகமகிழ்ச்சி கூருமே ..மதி
 மந்திர ரனைமாதெல் லோருமே....அநு
 தினமும் புகழ்சீர் கீர்த்தி சேருமே ..ஒளி
 திகழ் செம்பொன் மனைசெல்வோம் வாருமே

தருமர் வேட்டை முடித்து-வரவு-

கவி:
 சீரணி ரோமைநாடாள் திகழுதன் மேந்திர ராயன்
 ஆரணி மிருகம்யாவும் அறிந்ததைச் சயங்கொண் டாகம்
 பூரண மாகமீண்டும் புகழரண் மனைக்குச் செல்லத்
 தாரணி மீதிலிந்தச் சவைதனில் வந்துந் ருரே

தருமர் வண்ணம்

கனகக் கொடிமுடியான்...படைபொரு
 கருவிக் கரமுடையான்...அடையலர்
 கனமுற் றடிபர வியேநற் றிறைசொரி
 கதிர்வெயில் தங்கத் தொளிருசெங் கோலான்
 சினமுற் றிடுதுடியான் .. தரியலர்
 சிதறக் கெர்வமுடையான் மடைசுவை
 தினமுற் றினிதமு தெனநற் கொடையருள்
 செழுவிற் கமலகை யானவொய் யாரன்
 தனமொய்த் திருமனையான்... மதிகதிர்
 தருவட் டக்குடையான் .. மகிழ்வொடு
 தரையுற் றரசர்கள் புகழ்ச் செனர்துதி
 பரவத் தயைபுரி ராசவுல் லாசன்
 தழைறேமை நகராள் தன் மேந்திரன்

1

படியிற் குடிசனமேஎனதடி
 பரவிக் கதறினமேமிர்கமது
 பதியிற் புகுதழி வதுவுற் றிடுதென்ப்
 பகரக் கருணையென் னகமுற் றிடவெகு
 துடினத் தொடுகருவி .. யினமது
 சுடர்விட் டிடஅணியாய்....எடுபடை
 தொடரக் ககனம திடையிற் பரவியே
 துகளுற் றிடமிர்க மதனைக் கருவியால்
 செடியுற் றரிவதுவேசெந்துகள்
 சிதறிக் கலைவதுவே ...அதிவித
 திறமுற் றமர்புரி விரைவிற் சமரொழி
 தெளிவுற் றிடவெகு துரைதத் துவனெனும்
 அலங்காரம் மலங்காமல் இலங்கவே

2

செகமுற் றிடுசெனர்கள் ... பயமறத்
 தெளிவுற் றிடநிதமே...யனுதினம்
 திரிதற் குரிதென மருவிச் செழுநகர்
 பரவிக் கெறுவம தாகவே நடமெழு

ககனக் கருணையினால்எழுசெனர்
 கமலக் கடிமலர்போல் ...தழைவுறக்
 கதிரிற் சுடரெறி தரையிற் செனரக
 மகிழத் தயவுசெய் தாளுதன் மேந்திரன்
 புகழ்பெற் றிடவெசுவாய்க்சூழுவெனப்
 புகலுற் பனநர்க்கும்: புனலொடு
 புடவிக் கணிகையர் நடமிட் டிடமிகு
 புதிதுற் றிடுநறை பரவிக் கமழெழு
 புரவலனென் றடிபணிந்து போற்றவே 3

தரையுற் றவர்மகிழ .. எனதுரை
 தயவுற் றெவர்புகழ்த்... தூரகத
 தளமுற் றெழுமதி விததத் துவமொடு
 தனனத் தனதன வெனநட மிட்டிட
 விரைவுற் பனமுடனே நகர்தனில்
 விறல்மந் திரருடனே யரண்மனை
 மேவிச் சுதைமகிழ் வாகத் துணைவியர்
 யோகத் தொடுபிர ..தாபித் திடநரர்
 பரவிப் புகழுறவே ... யிருபுடை
 பவனித் திடவரவே மிகுபல
 பட்டினத் துடனிசை துடிமொய்த் திடநரர்
 பதலைப் பொடுபல முரசத் தொனியெழப்
 பகரருமென் பொற்கொலுவிற் செல்லுவேன் 4

தருமர் கடவுள்

ஒருதற்பர னிருபொற்சர ணதையர்ச்சனை யுடனே
 திருமொய்திடு மணிநற்கொலு மிசையுற்றிடு வேன்யான்
 மருவுற்றிடு அரசர்க்கொரு மணியாம்மதி வலனே
 கருவுற்றெழு கொலுவிற்பல கவனிப்பொடு வருவீர்

மந்திரி இன்னிசை

வருவீ ரெனவுரைத்த மாபுகழ்சேர் மன்னவனும்
 திருவாம் திரீத்துவம்சேர் தெய்வீகன் தன்னருளால்

உருவாம் கொலுமுடியும் உதவுசெங்கோல் நீதிகளும்
அருவாக வந்துதித்த ஆதிபரன் காத்தருள்.

அலங்காரி வரவு

கவி:

ஏர்மலி ரோமைநாடாள் இறைவன்தன் மேந்திரன்றனும்
பார்மலி வேட்டைக்கேகிப் பரிவுடன் கொலுவினீம்து
சீர்மலி யுறவேவந்த செய்தியை யறிந்துகாணத்
தாரலங் காரிகாந்தன் சமுகம்வந் தெய்தினுளே

அலங்காரி சிந்து

அருள் தருகுவீ ரம்மா... அடியா ளுக்குள்

அருள் தருகுவீ ரம்மா

அருள்தரு முபகாரி அரசன் தவிதுகுல

அண்ட பரமண்டல னென்ற சுதனைப் பெற்ற

ஆதரிகிரு பாகரிகரு னாகரியென யாள்மரியாயே அருள்

சந்திரப் பதமில்ங்கும் சுந்தரக் கனிமரியே

தரையி லெளியாள் செய்த வினைகளெ துவும்நீங்கி

எந்தப் படியுமெந்தன் பந்தப வம்தவிர்த்து

ரெட்சித்தெ னையாட்கொள்ளப் பட்சத்து டனேநீரும்

எனது தலைவர்செய் முனிவதகலவும்

அருளே புரிசுவீர் தரணிதனில்நவ அருள்

கதிரைப்பு ரமணிந்த விரதத்து வக்கனியே

கடலில மிழ்ந்தமைந்தன் கரையிலெ முந்ததென்ன

இதமுற்றில் வேளைக்கெந்தன் இடுக்கந்த விர்த்தெனக்குள்

இரக்கங் கிடைக்கவுந்தன் அடைக்கல மேபுகுந்த

எளியாள் புரிபவக் கொடுமை விலகநின்

அருளே தருகுவீர் இதுவே சமையமுன் அருள்

செகம்து வேட்டைக்கேகித் தலைவன்தி ரும்பிவந்த

செய்திய றிந்தவர்முன் ஐயம றநானேகிக்

ககனம் பரனையொரு கறையன்றி யேதற்கார்நின்

கஞ்சப தத்தையெந்தன் நெஞ்சத் திடையிருத்திக்
கண்டு துயரது கொண்டு மறுமொழி
விண்டி டும்படி சென்றிடு வேனே அருள்

அலங்காரி இன்னிசை

ஏகபரன் தன்னுதவி எப்போது மேபெருகத்
தேக செழிப்புடனே சென்றுபதி னாலாண்டு
ஆகமகிழ் வாகவந்த அண்ணலே யென்தலைவா
கோகனக மாமுடியும் கொலுவரசும் வாழ்ந்திருக்க

தருமர் கவி

இருமெனவே உரைபகரென் மனைவியாரே
எனதுமக ளுனதுடனே வராததேது
குருபரனின் மறைதவறல் எவருமுண்டோ
குவலயத்தில் அரசர்திறை தராததுண்டோ
மருமருவு செனர்தழைவு மலிவுதானும்
மழைகுறைதல் நவதானிய வினைவுமிந்தத்
திருமருவு நமதுநகர் வளமையெந்தன்
சிந்தையுந் திடநீயும் செப்புவாயே

அலங்காரி இன்னிசை

செப்புமென வுரைபகர்ந்த தேர்வேந்தே காதலனே
தப்பிதங்க ளொன்றுமில்லைத் தரைதனிலொன் றல்லாது
ஏப்பரிசா யென்வாக்கால் எடுத்துரைப்பே னென்கோவே
மெய்ப்பாக என்மகளை வீட்டில்வைத்தேன் காணேனையா

தருமர் கவி

ஐயமற் றென்முன் பாக அரிவைநீ யுரைத்த வார்த்தை
கையுமெய் யாகக் கண்டேன் கள்ளிநீ செய்யும் மாறல்
தையலே கண்கண் டோர்கள் சாட்சியிங் குரைத்தா லிப்போ
மெய்யென விடுவே னல்லால் வினையுனக் குறுவேன் தின்ணம்

அலங்காரி இன்னிசை

திண்ணமென வேபகர்ந்த செம்மலே யும்முடைய
உண்மையுள்ள ஒற்றர்களை உறுதியுடன் கேட்பீரால்
வண்மையுடனே நடந்த வரல்வாறெல் லாமுரைப்பார்
எண்ணமதில் நீருணர்வீர் இப்போது கேட்டறிய

தருமர் கவி

அறியுமென வுரைபகர்ந்தாய் உனைநான் நம்பேன்
அரிவையர்கள் கழுவினில்நெய் யுருக்கியென்னல்
உறுதியென வறிந்தேன்நான் உந்தன் மாயம்
உன்வசத்தி னெற்றரைக்கேட் பானே னுன்னைச்
சிறிதுசிறி தாகவுன்னை அரிந் தறிந்து
தெருக்களெல்லாம் பரப்பிவைப்பேன் செகத்தோர்

[காண

மறைமுதலோன் கற்பனையின் படியே விட்டேன்
மறுபடியென் சுதைகாண வகைசெய் வாயே.

அலங்காரி இன்னிசை

செய்வாயெ னவுரைத்த தேர்வேந்தே யோர்வார்த்தை
ஐயமற யான்பேச அடியாட் குதவிசெய்யும்
துய்யமஞ்சம் மீதுமகள் துயிலறைவா சல்திறந்து
வையமதி லிருந்ததுண்மை மதலைசென்ற வழியறியேன்

தருமர் கவி

வகையறியே னெனக்கெறுவாங் காரமாக
மகத்துவமாய் எனக்குமுன்னின் றுரைக்கு மாதே
பகைமுடிக்கும் வஞ்சகியென் றுன்னை யிந்தப்
பாருலகோர் பகர்வதற்குப் பருவம் பாரார்
தகைமையொடு நீபயந்த மகவதானல்
சஞ்சலமற் றிந்தமொழி சாற்று வாயோ
செகமதனி லெனது முன்னே நிற்கவேண்டாம்
சினமுறுதுன் சிரமரிவேன் செல்லு வாயே....

அலங்காரி தரு

மின்னுநன்ன வஞ்சேர்வானும் மேதினிசெங் கதிரோனும்
 அன்னவங்க வியாலோனும் ஆனபல்பொ ருள்கள் தானும்
 ஆறு திவசமதி லுண்டு பண்ணும்
 ஆதி பரனையென்முன் னின்று
 என்முன்நின்று காருமின்று

1

இந்நிலம தனிலெந்தன் இன்பநேச மானகாந்தன்
 பொன்முடிபு னைதன்மேந்திரன் பூதலத்த ரசாள்வேந்தன்
 புவை யெனையதிக வேக மாகப்
 போவேன் றதட்டிரார நேக
 அநேக கோபமாக

2

ஏந்தலன்பு சேர்ந்தஐயைக் கின்னல்செய்து சொன்ன பொய்யை
 வேந்தறிந்தி டாதுசெய்ய வேண்டுமினி னுனிங்குய்ய
 வேத பரனையேசு நாதா... அர
 விந்த முகைவிரிபும் பாதா
 பாதா அருள்தாதா

3

எத்துமலகை புரிவஞ்சனையால் ஈதுபிழைசெய் திடுமாதெனையே
 சித்தமிரங்கி யருளேகனையே தினமுமிரந்து மரிமாதனையே
 செகத்தி லின்றுமென்றும் காரும்... என
 தகத்தி லுறும்கவலை தீரும்
 தீரும் முகம்பாரும்

தருமர் தாழிசை

சோதி மனுவுருவாய் வந்தீ ரந்தோ
 தொல்லுலகோர்க் கதிகநன்மை சொரிந்தீ ரந்தோ
 ஆதரையில் யான்புரிந்த பவமோ வந்தோ
 அல்லாதென் மனைவிசெய்யந் நீதந் தானோ
 பாதகன்நான் புரிந்தபவம் தீர்க்க வந்த
 பரனருள்கொண் டென்மகளைக் காணு மட்டும்
 தீற்றெவன் னரண்மனைக்குள் இருக்க நானும்
 சிக்கரத்திற் கதவடைக்கச் செல்லு வேனோ

செருசேல் இராயன் வரவு

கவி: அலைகடல் வளைந்த இந்த அவனியி லதிக வெல்லை
மலைதனி லாயர் பந்தி வருபரன் சரணம் போற்றி
தலமுறு தன்ம ராயன் சலிப்பதை விலக்க வென்று
நலமுறும் செருச லேய நரபதி சவை வந் தாரே

இராயன் தரு

மணிமுடி வெயிலிடு படிதனில் வருதிட வீரன் .. இந்த
மகிதல மதில்பொர வருசெரு னரையரி சூரன்
அணியணி கடகரி நடமிட வருகுமு தாரன் .. செங்கோல்
அழகெழு மதிவல ரிருபுற மருவிடு சீரன் .. தன்மர்
அரண்மனை மருவியே அவர்துய ரறவெகு
அகமது தெளிவுறப் புரிதுரை நானே ... 1

செருசலை நகரதி பதியர சியலுறென் னோடே மின்டாய்ச்
செருபொர வருதரி யலரொடு அமர்புரி வேனே
துரகத மிடை யிடல் பொருதிட வகையறி வேனே வெகு
துடினமோ டடர்படை வெருவிட நடைபயில் வேனே
மனத்

துகளறத் தருமர்மன் மகிழ்வுறத் தெளிவொடு
ஒருசண் மதில்துயர் விலக்கிடு வேனே ... 2

இறைகொடு அரசர்கள் மறுதலித் தருதிறை யீயா .. தோரை
எதுவென அறிகுவேன் அவரிரு தயமுறுபாயம்
மறைதவ றுதலொடு துதிபுரி செனரவ ஞாயம் .. கண்டால்
வசிகொடு அவர்சிர சுருளவே யரிவது நேயம் ... ராயன்
மலர்மக ளெனவகத் தெளிவொடு தழைவுற
வளமைகள் வகைபெற உரைசெய்கு வேனே 3

புடவியி லரசியல் திடமுறு மெம்பர தோராம் .. மறு
புரவல ரெவர்களும் அனுதின மடிதொழு வாராம்
தடையற அரசர்கள் இடுதிறை யறவிடு வோராம் .. இந்தத்
தரணியை யொருகுடை தனிலமை

தன்மேந்திரன ராம் .. முன்னான்
தயவுறு குருபர னிருபத துதியொடு
தழைவுறு சமுகமுன் நடமிடு வேனே 4

செரு: இரா: கவி

மன்னவர் மன்னு போற்றி மகுடதன் மேந்திரா போற்றி
இந்நிலந் தன்னையாளும் எம்பரதோரே நீர்தான்
நின்னுளத் துயரந் தன்னை நிகழ்த்து மென்தனக்கி ப்போது
தன்னிக ரில்லா நாதன் தயவுசெய் துதவு வாரே

தருமர் கவி

உதவுமென் றேதும் வேந்தே உலகில்நா னீன்ற வெந்தன்
புதல்வியில் லாத தாலே புவியில் யானிருந்தென் செய்வேன்
நிதமும்நா மிருப்பதாமோ நீளர சியர்க்கைக் காரோ
எதுவிதம் செய்வே னந்தோ இருந்துல காள்வ தோநான்

செரு: இரா: கவி

ஆள்வதென் றுரைத்த வேந்தே அவனியி லுமக்கிப் போது
ஏழமை யான புத்தி இயம்பநீர் வந்த தென்ன
தாழ்வறப் படைத்த நாதன் தரைதனில் மரித்தா ரென்று
வாழ்பரி சுத்த மாதா மரித்ததோ வில்லைத்தானே....

தரு கவி

மரித்தது மில்லை மெய்தான் மாநிலந் தன்னில் மிக்க
தரித்திர முள்ள மாந்தர் தானிருந் தாவ தென்ன...
ஒருத்தர்சொல் வதையும் கேளேன் உயர்பரன் செயலல்
விரித்துரை யெனக்கு நீரும் விளம்பிடா தேகுவீரே
லாது

செரு: இரா: கவி

விளம்பினே னநேகம் புத்தி வேந்தர்வேந் தெனுந்தன் மேந்திரா
வளம்பெறக் கேளே னென்றீர் மதித்திடா ருலகோ ரும்மை
உளந்தனி லுணர்ந்து நீர்பார்த் துலகினி லிருந்து வாழ்வீர்
தளம்பெற நானு மெந்தன் தகவுநன் நகர்செல் வேனே

செருசெல் இராயன் போகிற தரு

மன்னன் தவிதுகுலக் கன்னி மரிவயிற்றில்
வந்து கருவதாக உறைந்தோனே அருள் நிறைந்தோனே
முன்னம் அதமேவையோர் தின்னும் கனிப்பவத்தை
முந்த வகற்றிநன்மை யறைந்தோனே ஆயர்
பந்தி தனில்மனுவாய்ப் பிறந்தோனே கதி
திறந்தோனே எங்கும் சிறந்தோனே... 1

ஆதிக் கனந்தையாகச் சோதிக் கதிர்களென்ன
அனைத்தும் படைத்துநிதம் காத்தோனே வஞ்சம்
[தீர்த்தோனே

வாதித்திடமுன் சென்று ஒதிப் பரனைப் பூங்கா
வனத்தி லுதிரவேர்வை வேர்த்தோனே உந்தன்
மனத்தின் படியதாக ஏர்த்தோனே கதி
சேர்த்தோனே முகம் பார்த்தோனே 2

எந்தன் நகரதெங்கும் உந்த னருள் சுரந்து
என்றும் செனர்கள் நல்ல தழைவாக அதி புகழாக
விந்தை யுடனே மஞ்ச வந்தங் கிருண்ட டர்ந்து
மிகுவிவ் வலகில் மழை பொழிவாகச் செந்நெல்
திகழும் வயல்கள் தொறும் விளைவாக வெகு
தெளிவாகச் செல்வம் மலிவாக 3

எனது சகலசெல்வ மனதின் பவுழ்சு தனக்
கிணையா யொருவனை பூவில் நிலலானே கலை வல்லோனே
மனதிற் திடமுடனே சினமுற் றடல்புரிய
வருபற் றலரைப்போரில் வெல்வேனே ஆதி
பரனாக் கிஸ்துத் தியம் சொல்வேனே விறல்
வல்லோனே மனைசெல்வேனே 4

பிறஞ்சு இராயன் வரவு

கவி: புகழுறு ரோமை நாடாள் பொருனன்தன் மேந்ரன் தன்னைச்
செகமதிற் புத்தி சொல்லித் திருப்பவென் றுளத்திற் றேர்ந்து
திகழ்முடி சிரசு லாவச் சேனைக ளணியாய்ச் சூழ
மகிழ்வுறு பிறஞ் சுராயன் மனமகிழ்ந் தெய்தி னாரே

இராயன் சிந்து

தன்மேந்திரன் சமுகம் செல்வேன் ... தரையோர் மெச்சத்
 தருந்தபுத் திகள் சொல்லி வெல்வேன் தழைவுதிகழ்
 தயவுறு குருபர னருள்கிருபை பெருகிடச்
 சகலநல் லறிவது உரைசெய நானே... தன்மேந்திரன்
 பத்திவி சுவாசநம் பிக்கை ... பரமனருள்
 பதினாறு பொற்பனாத்தி னாலே அடர்ந்ததுயர்
 ஒத்த அலகைவினை நீங்க... அமலனருள்
 உண்டும்தன் மேந்திரன் தெளி வோங்க: ... மனமகிழ்ந்து
 உலகினி லரசியல் மனைதனி லணுகியே
 உயர்பர னருள் மதி யறையவுங் நானே... தன்மேந்திரன்
 கர்த்தன் கருணைநிதம் ஒங்கக் ... காசினி யோர்செய்...
 கன்மத் துயர்பிணிகள் நீங்கப்... பவவ லைகொண்
 டெத்தும் கணங்களும்பின் வாங்கக் ... ககனராயன்
 சிராய்ச்செ னர்களைக்கை தாங்கத்... திகழ்பரமன்
 செழுமல ரடியினை யனுதினம் துதியொடு
 செகமதி லரசியல் புரிதுரை நானே... தன்மேந்திரன்
 ஆதிதி ருமறைகள் நீட அவனி யோர்கள்
 அன்புச மதானமே தேட... அலகை செய்யும்...
 தீதுவி னைகள் பறந் தோடத் ... துயர கன்று
 செம்மல் மனமகிழ்ச்சி கூடத் ... தேவனே யுந்தன்
 திருமலர் நயனம துறுகரு னைகளொடு
 அருள்புரி குரிசில னிடமுற நானே... தன்மேந்திரன்

பிற: இரா: இன்னிசை

எம்பரதோ ரென்னவிங்கு இருந்தரசாள் தன்மேந்திரன்
 அம்பரனார் கிருபையொடு அவனியில்நீர் வாழ்ந்திருக்க
 இம்புவியி லுமக்குவந்த இடைஞ்சலென்ன என்கோலே
 உம்பர்கள் தன் நாயகனார் உமதுதுயர் தீர்த்திருவார்.

தருமர் இன்னிசை

தீர்த்திருவா ரென்றுரைத்த செம்பொன் மவுலிபுனை
 பார்த்திவனே யென்னுடைய பசியபொன்னு சனத்திருப்பீர்
 தேற்றலின்றி யானிருக்கச் செகத்தில்வெட கமாகுதந்தோ
 சாத்திரத்திற் சொன்னடுவந்தன் சந்ததியால் வந்ததுயர்

பிற: இரா: இன்னிசை

வந்ததென்றீர் எம்பரதோர் மன்னவனே கேளுமையா
இந்தரையி லுள்ளவர்கள் எல்லோர்க்கும் செல்வமுண்டோ
மைந்தரில்லாத் தந்தையர்தாய் மாநிலத்தில் வாழாமல்
சிந்தைமிக வெதும்பித் தீயதனில் வீழ்ந்தவரார்

தருமர் இன்னிசை

ஆர்தானென வுரைத்தீர் அண்ணலே யிவ்வலகில்
பேராழி யாயிருந்த பெரியோர் வறுமையுற்றால்
பாரோர் நகைத்தீர்வார் பண்பறியார் தூறுசொல்வார்
ஆரும றியாமல் ஆழ்கடலில் வீழ்தல்நன்மை:

பிற இரா— கவி:

வீழ்ந்திடல் நன்மை யென்றீர் விரும்பிநீ ரழவே வேண்டாம்
வாழ்ந்திடப் பிள்ளை யின்னம் வரவருள் புரிவா ரேகன்
தாழ்ந்திடு புத்தி யான தார்வேந்த னென்று உம்மைச்
சூழ்ந்தவர் சொல்வார் திண்ணம் துயர்தனை யகற்றுவீரே

தருமர் கவி

அகற்றுமென் றுரைத்த வேந்தே அமலரை ருள்பெற் றோங்கப்
பகைத்தென்மா மகவைக் கொன்ற பழிதனை யேற்பார் செய்தோர்
அகத்தினிற் சலிக்க வேண்டாம் அண்ணலே யுமதூர்க் கன்பாய்
மகத்துவ முடனே நீரும் மனைதனக் கேகு வீரே.

பிற: இரா: இன்னிசை

ஏகுவி ரென்றுரைத்த ஏந்தலெனு மெம்பரதோர்
வாகுபெ றுமனையும் மாமுடியும் செங்கோலும்
ஏகப ரனருளால் எப்போதும் வாழ்ந்திருக்க
ஓசையு டனேசெம்போன் ஒளிர்மனைக்குச் செல்வேனே

பிற: இரா போகிற சிந்து

எந்தன் நகர்க்கினி . நானே .. வெகு
சிந்தை மகிழ்ந்து செல்வேனே.

சந்த மரிதிரு மைந்த னிருசரண்
நிந்தமும் நான்நினைந் தஞ்சலி செய்திட . எந்தன்

மத்திட்சு மாகிய குருவோன்....எம்மை
 ரெட்சிக்க வந்தருள் சுருவோன்.. அருள்
 உற்பத்தி யானதன் மேந்திர னின்னகத்
 துற்புத்தி நீங்கவே நற்புத்தி சொல்லியான் எந்தன்
 பங்கம கன்றின்னல் நீங்க..உல
 கெங்கும்செல் வம்சிறந் தோங்க . எந்தன்
 செங்கோல் தழைந்து பொலிந்து மலிந்துபொன்
 சிங்கணை சேர்நகர் மங்கல மேவவே எந்தன்
 மங்கையர் மெய்ச்சுகம் கூடத் . திரு
 மங்கைய ரென்மனை நீட்சி . செழும
 பங்கயச் செல்வம் பொழிந்து செழித்திட
 துங்கனென் மாளிகைக் கிங்கித மாகவே எந்தன்

பிலேந்திரன் வரவு

கவி:

பூமலி எஸ்து நாடாள் புரவலன் சிமியோன் மைந்தன்
 கோமலி தனதன் மேந்ர குபேரனெம் பரதோர்க் குற்ற
 மாமலி துயரை மாற்றி மனதைநன் ருகத் தேற்றப்
 பாமலி பிலேந்திர மன்னன் பகர்சுவை வருகின்றாரே.

பிலேந்திரன் சிந்து

ஏகனே யிந்தவேளை யெனக்குன் னிரக்கம் கூருமே

தாகமாகவே எம்பரதோர் சேயின்

சலிப்ப தால்வந்த துயர்கள் தீர்ந்திட
 வேகந் தணியக் கமலக் கருணை விழிவைத் தாளுமே ஏகனே
 தாவிதுதன்னைக் கொலியா ஈகையால்

தாபரித்தருள் கூரும் நித்திய
 தேவனையுந்த னடியோர் செய்பவம்: தீர்த்துக் காருமே.

ஏகனே

துய ரோமை யெம்பரதோர் தன்னகத்

துயரை மாற்றிநின் நயமே செய்தருள்
 நேயமாயைந்து காயம் தரித்த நிமல அமலனே. ஏகனே

மற்பொருந்திய அரசன் முன்பினில்
 மனதிலெழுந்த துயர்கள் தவிர
 நற்புத்தி பகர்ந்திட நானங்கே நடந்து செல்லுவேன்.
 ஏகனே

பிலேந்திரன் இன்னிசை

தாரணியை ஆளுகின்ற தன்மேந்ரன் மாநகரும்
 சீரணிந்த செங்கோலும் திருமணையும் வாழ்வுபெற
 வாரணிந்த நின்மனதில்: வந்ததுயர் தான்தீர
 ஆரணிந்த ஆதிசுதன் அகற்றியும்மைக் காத்திடுவார்.

தருமர் கவி

காத்திடு வாரென் றோதும் காவலர் கருத்தாய்க் கேளும்
 நேத்திர மணியாய் வந்த நிகழ்த்துமென் மகளைக் கானேன்
 பார்த்திவர் குலத்துக் கெல்லாம் பழிப்பதாச் சினியென்
 செய்வேன்
 ஏற்றிட வோர்நல் வார்த்தை இயம்புவி ரிறைவர் சேயே....

பிலேந்திரன் கவி

இந்தரை யதனில் யோபு ஈன்றவீ ரைந்து சேயும்
 மந்திரச் சுவர்கள் வீழ்ந்து மாய்ந்ததென் றுரைக்கக் கேட்டு
 தந்தவ ரெடுத்தா ரென்று சற்றுமே சலித்தி டாமற்
 சிந்தனை மகிழ்ந்தா ரானுற் செயலிது பெர்தோ சொல்லும்

தருமர் கவி

சொல்லென்றீ ரெனக்கன் பாகச் சோதியம் பரனார் தந்த
 செல்வியைக் காணு வண்ணம் செகத்தில்யா னிருக்கலாமோ
 வல்விலங் குணவு தானோ மனுடர்செய் மயக்கந் தானோ
 துல்லிபத் துடனே பாய்ந்து சொல்லுமென் மனது தேற

பிலேந்திரன் கவி

தேறவென் றுரைசெய் வேந்தே தெய்வீக னருளுண் டானால்
 மாறலாய்க் கடலில் வீழ்ந்த மதலையை யெடுத்தே யீய்ந்தாந்
 ஆறுத லோடி ருந்து அமலனை வணங்கு வீரால்
 பேறுதந் திடுவா ராதி பிறகுநீர் காண்பீர் திண்ணம்

தருமர் கவி

திண்ணமென் றுரைசெய் மன்னீர் செப்பிய மொழிகேட்
டுள்ளம்

விண்ணவன் கிருபை யாலே மிகமன துறுதி கொண்டேன்
அண்ணலே நீர்வந் தெந்தன் அவசரங் களுக்கு நன்றி
உண்மையாய்ச் செய்வே னென்று ஒதிடு மென்முன் பாக

பிலேந்திரன் கவி

ஓதுமென் றுரைத்தீ ருந்தன் உளமது மகிழ்ச்சி யாக
ஏதுகா ரியம்வந் தாலும் எனக்குநீ ரறியத் தந்தால்
சேதங்கள் விலக்கும் தேவன் செயலருட் கிருபையால் யான்
தீதற வருவேன் வேந்தே தெளிவுற மகிழத் தானே

தருமர் கவி

தெளிவுறு மெனது நேசச் செல்வனே சொல்லக் கேளும்
ஒளியுறு மெனது கண்ணுக் கொளிர்மணி யுனைப்போ லில்லை
தழையும்நிந் நகருக் கேகித் தந்தைதாய் தாரங் கண்டு
புளகித முடனே வாரும் பூரண னருளுண் டாக ...

பிலேந்திரன் போகிற சிந்து

சத்தியம றைக்கு ரியோனேஎனக்குமது
தயவுசெய் தாளும் நாதனே....

எத்திசை யும்புகழும் எம்பர தோர் சமுகம்
ஏகிநா னவரின் ஆக மேவுதுயர்
போக நன்மதிகள் ஒதினேன் நானே ...

சத்திய

பொன்னம்ப ரனினருளும் புவியில் வந்த
பூரண னுர்தன் னருளும்

கன்னிம ரிதன் னருளும்....கருது மும்பர்
கனவர்ச்சிய சிட்டோ ரருளும்

தன்மேந்ர னெம்பரதோர் தனது துயர்கள் நீங்கித்
தக்க மனதுநிலை மிக்க செழுமையொ
டுதிக்க வேபுகழ்வி னைத்ததும் நானே

சத்திய

தோற்றும்வி டிநட் சேஸ்திரமே . துலங்கும் ஞானச்
 சுருவோ னிருந்த பாத்ரமே
 போற்றும் த விது கோத்ரமே . புவியோர் பவம்
 போக்கும் மெய்ஞ் ஞானச் சூத்திரமே
 ஏற்கும்சிங் காசனத்தில் இருந்தர சாளும்திவ்ய
 ஏகமேவுதிரு ரோசைமாமலரு
 மாயே யெம்மைநிதம் ஆள்வதும்நீயே....

சத்தியம்

எங்கும்நி றைந்த தூயனே....எழுமொழிகள்
 இயம்புமே காந்த வாயனே
 மங்கைக்க னிதன் சேயனே....மனுடருக்காய்
 வடிசெம்பா லைந்து காயனே
 பங்கப்ப டுத்தியூதர் பாவிகட் காயிரங்கிப்
 பந்த அலகைபுரி தொந்த வினையகல
 உந்த னடிமையையு கந்தருள் வீரே

சத்தியம்

மட்டில்லா நன்மை தொடுத்தீர் வலிமையாக
 மண்ணையைந ரகிலடைத்தீர்
 கோட்டிப்புல் லணையிற் படுத்தீர் எமக்காகவே
 குருவேள ளிமை யெடுத்தீர்
 பட்டபா டெல்லா மெங்கள் பாவத்தி டரறுக்கப்
 பரமனே கருணை புரிசுவீ ரெனது
 பதிய தானவரண் மனையது சேர ...

சத்தியம்

தருமர் போகிற வண்ணம்

இந்துங்கதிர் வானும் சிந்துங்ககன் மீனும்
 கந்தம்முற மேவு முந்தும்பர னாதி
 நாடப்புக் கழ் கூடத்தினம் நீட்ச்செய மாடத்துயர்
 வாடப்பவ மோடக்கதி தேடச்சுதி பாட
 ஈரேழு லோகநிறை ஏகனே....

1

பொன்னின்முடி சூடிக் கன்னற்கவி பாடி
 முன்னிற்றிறை கோடிச் சொன்னத்திறை தேடித்
 தானேவர நானேயரசானேநெடி யோனேநவ
 மானேகெதி யோனேதய வானேசுய கோனே
 முவுலகும் போற்றுமுதல் யோகனே....

2

நானீன்றிடு பூவைத் தான்வீட்டினில் லாளின்
 பாணீந்துயர் சோலைக் காண்வேட்டைக ளாடிப்
 பண்பாய்வர என்பாவையை இன்பாகவே அன்பூறவே
 நன்பாயலைப் பின்போனதோ என்பாரியென்
 செய்தாளவள்
 நானறியேன் மகள்போன ஞாயமே 3

கொம்புங்குழல் மேளம் பம்பைதவில் வீணை
 யும் பம்புகைத் தாள மெங்குங்கடல் போலே
 இருபாகமும் திரளாய்வர வெருளாதுறும் அரியேறென
 மருளாதுயர் அருளேபெற முருகாரதி நிறைவீடதில்
 கொங்குலவ வாழ்ந்திருப்பேன் கூர்மையாய்

சிமியோன் ராயன் மூன்றும் வரவு
 கலிப்பா:
 கத்துமார்கலி சுற்றகிலத்தை நற் காட்சியோடர சாட்சி
 புரிந்திடும்
 தத்துவச்சிமி யோனும் தன்பாரியும் தானைசேனைச வந்தரி
 கூடவே
 முத்துமாமணி வித்துரும முதன்மைசேரும்பொற் சிங்கனை
 யானதை
 நத்தியோநல முத்தமமெத்திட நவையில்லாதிச் சவையில்
 வந்தெய்தினான்

சிமியோன் சிந்து

தேசுறுபொன் னுசனத்திற் செல்லுவோம் வாரும்
 தேசுறுபொன் னுசனத்திற் செல்லுவோம் வாரும்

வாசம லர்மஞ்சரி மார்பிலங் கணிய

மறுபற் றலர்திறைவைத் தெனதடி பணியத்
 தேசுத்தில் மெய்மறைபோற் றிடமனந் துணியச்
 செறிசித்தி ரங்களமைத் திடுநவ மணியின்

தேசுறு

அழகுற்றெ முமடமின் னூர்கள் பந் தடிக்க
 அறிஞர்முத் தமிழிசை ராகமே படிக்கக்
 களவற்றி டர்பகைபொய் கயவர்கள் கெடிக்கக்
 காதலர்க் கெங்கேனுமோர் மணந்தேடி முடிக்கத்
 தேசுறு

எனதிந்ந கரிலுள்ள செனார் செல்வம் செழிக்க
 இரவலர்க் கமுதுமுப் பால்நித மளிக்கத்
 தினமஞ்சி ருண்டுதிங்கள் திறிமழை துளிக்கத்
 திகழ்பஞ்சம் படைநோய்கா னுதோடி யொழிக்கத்
 தேசுறு

பம்பைந வுரிகொம்பார்ப் பரித்திடு சீரும்
 பலமுற்ற டரிடுநாற் படைபல பேரும்
 நம்பும திதெளிந்தெந் நாளுமே தேரும்
 நலமொய்த் திருமதிமந் திரர்களெல் லோரும்
 தேசுறு

சிமியோன் கடவுள்

பண்டொரு பெண்டினி தென்றவ னுண்டிடு பழவினை தனை
 மாற்ற
 என்றொரு விண்டுவில் வந்தரு ளாதி யேகப ராபரனை
 நின்றடி முண்டக தெண்டனி றைஞ்சியே நிரல்நவ மணியி
 னொளி
 கொண்டிடு பொன்னரி யாசன மீதிலே கோதற ஏகிடுவாம்

சிமியோன் கவி

திருவள ரெனது நேசத் தேவியே சொல்லக் கேளும்
 பருவநம் மகனும் வாலைப் பராயமா னதினா லெங்கள்
 மரபிலோர் மாதைத் தேடி மணம்முடித் திடநி னைந்தேன்
 பெருகுமுன் மனதி லுள்ள பிரியமென் னுரையும் மாணே.

தேவி இன்னிசை

மானமிகும் காதலனை மனப்படி நீர்புரிவதல்லால்
 தானெனையே கேட்பதென்ன தனை யனுக்கு மணம் முடிக்க

ஆனபெண்ணின் னாரெனநா னறிவதற்கு உரைத்திடுவீர்
பானொளிசேர் முடிபுனையும் பார்த்திவரே நேமகிழ

சிமியோன் கவி

மணமக ளின்ன ரென்று மதித்திட விலையிந் நாளில்
திகழும்வா லிபர்கள் தங்கள் சித்தத்துக் கேற்றோர் பெண்
னைப்
புகழ்மணம் புரிவ தாலெம் புதல்வன்சம் மதியைக் கேட்
போம்
செகமதிற் றூரா நீயென் சிறுவனை யழைத்து வாராய்

கட்டியன் இன்னிசை

வரச் செய்யுமென் நேயுரைத்த மன்னவனே செம்மல்தன்னை
அரைச்சணத்தில் யானேகி அழைத்துவாரே னண்ணல்
முன்னே

பிலேந்திரன் வரவு

கவி:

முடியிலுறு நவமணிகள் தளத ளென்ன
மூவுலகும் புரந்தருளம் பரனைப் போற்றி
வெடிமுளங்கத் துடிதொணிக்கத் தானே சூழ
வெள்ளைவாட் கவிகைநிழல் மேவு ராயன்
படிசிறக்கு மெஸ்தூரிற் சிமியோ னென்னும்
பார்த்திவனின் றிடுசுதனும் பிலேந்திரன் தானும்
வடிவுதிகழ் தாதையர்சொற் கமைச்ச லாக
மகிழ்ச்சி பொங்கும் சவையினில்வந் தெய்தி னாரே

பிலேந்திரன் சிந்து

சித்தம் மகிழ எந்தன் அத்தனன் னையர்முன்பிற்
சிங்கார மாகவே செல்வேன் திகழெழுநற் சிங்கார
மாகவே செல்வேன்
சித்தம்ம கிழஆதி கர்த்தனி ருபொற்சரண்
முத்திசெய் தாயமன மெத்துமி ருளகல

நித்திய நிமலனருள் கூடப் புகழ்த்
 துத்திய முறவேயிசை பாட
 வைத்தமுத்துநவ ரத்தின மாட வடிவெ முந்தசுடர் முடி
 தலைசூட
 கத்து கடலைநிக ரொத்த படையணி கள்மெத்தி யிருபுற
 மும் நீடக்
 கலைஞர் சாற்ற விலைஞர் போற்ற
 மலையை நிகருமிள முலையர்பூத் தூற்ற சித்தம்

கந்தமெ மும்பொன்னர விந்தம டுவளையும்
 நந்தாவ னவேட்டைம கிழந்தா டிடுமவ்வேளை
 அந்த மிகவுடைய மாணக் கண்டுண்
 தந்தை பதியுன்பெயர் தானும்
 பந்த முற்றகைகள் சிந்திய வாறும் பணிமலர்க் ககன
 மணுகியவாறும்
 எந்த விதமெனநா னந்த மடவரலை விந்தை யுடன்வினவி
 னேனே
 இளைய தாய்செய் பிழையி னூவிந்
 நுளைவு நிகழ்தலென அழுதுபு கன்றூள் சித்தம்

வடிவுடி கழ்கிரண சுடிகை புனையென் பெற்றூர்
 இடமொப்பித் தென்கைத்தல முடையவ டுவைமாற்றப்
 படியில் வந்த இடர்போகத் ... துடி
 இடைய ரந்தமுற வாகக்
 கடிக மழந் ததிர வியவகை பூசக் காவன்மன் னெனதுவி
 வாகமே பேச
 நடிகை நடனமதர் கடிகை தொறுநடன முடனே யிடு
 வினைகள் கூச
 நன்புகூட அன்புகோட
 என்கண் னாரைமன முன்னியேநாட சித்தம்

கம்பம தகோடுறு உம்பலு னைமா பொற்றேர்
 வெம்புகா லாளிரும ருங்கினு மேகதிக்கச்

செம்பொற் கிரீடமுடி வேந்தர்.... பலர்
 சும்பிட் டெனதடியைச் சார்ந்து
 நம்புதிறைமணிக ளிம்பரென் முன்றில் நதிநுண் மணலென
 வந் நிதிசுவை யென்றும்
 கொம்பு குழல்முழவு தம்பூர் தவிலிசைகள் அம்பு ராசி
 யென நின்று
 குலவியார இலகு கூர
 நிலவு மரியணையில் நலமொடு சேர சித்தம்

பிலேந்திரன் இன்னிசை

இந்தரையி லெந்தனையே ஈன்றஅன்னை தந்தையர் தம்
 கந்தம லர்ச்சரணம் கைகுவித்துத் தெண்டனிட்டேன்
 பந்தலகை தொந்தமறப் பரணு ரருள்பெருக
 எந்தனையிங் கழைத்ததென்ன இயம்புமெந்தன் தந்தையரே

சிமியோன் கவி

தந்தையெந்தன் மனைதனக்கு மணிய தாகச்
 சவைக்கு மெந்த னரசினுக்கும் தகையாய் வந்த
 மைந்தனேயுன் தன்னையல்லால் வேறே துண்டோ
 வளர்நகரை யாளமறு மதலை யாரோ
 இந்தரையி லுந்தனக்கு வதுவை செய்து
 எந்தனக மகிழ்வுபெற எண்ணி னேன் யான்
 உந்தனது சிந்தையுந் தெதுவோ சொல்லும்
 உலகோர்க ளுமைப்போற்ற உண்மையாக

பிலேந்திரன் கவி

உண்மையென உரைபகர்தந் தையரே போற்றி
 உடலிலுறு செவிமறைகொம் பதுதான் மேலோ
 விண்ணரசன் கற்பனைக்கு விரோதமாக
 மீறுதல்செய் தாலலகை விழுத்தும் தீயில்
 வன்மையுடன் வனத்தினிற்கண் டெடுத்து வந்த
 மாதுசவுந் தரியைமணம் முடிப்ப தல்லால்
 திண்ணமுடன் வேறுபெண்ணை மணம்செய் யேன்யான்
 சிந்தையுந் திடவெதுவும் செய்கு வீரே

சிமியோன் கவி

செய்திடுகி லுனைவினவு வானே னிந்தச்
 செகதலத்தில் நாம்வளர்த்த செல்வி யான
 தையலரும் ராசகுலந் தானோ பெற்ற
 தந்தையன்னை பேரேதோ தரணி மீது
 துய்யவன்நீ வதுவைசெய்தால் வசைசொல் லாரோ
 துரையெனவும் மதிப்பாரோ சுரரோ நும்மைக்
 கையில்லார் அரசியற்கைக் காகா தென்ற
 காதைகள் தான் பொய்யோவென்கா தலனே சொல்லும்.

பிலேந்திரன் கவி

சொல்லுதற்கு தாரணங்க ளநேக முண்டு
 சோதிபர னமைபொருள் பல் லுயிர்கள் யாவும்
 அல்லிருளும் பகலவனும் நிறையொப் பாமோ
 அங்குலிக ளெல்லாமோர் சரியென் பீரோ
 எல்லைதனி லுதித்தபொருள் நிறமொன் றாமோ
 எல்லாந்தான் வெவ்வேறாய் அமைத்தா ரையா
 வல்லபர னருள்பெருகும் இந்த மாதை
 மணம்முடித்தா லெனக்கதிக வாழ்வு ண் டாமே

சிமியோன் கவி

மைவிழி மனையே யெங்கள் மதலையின் மணம்போல் மன்றல்
 செய்திடல் புத்தியாகும் திருவுளச் செயலீ தெல்லாம்
 கையில்லா மகவென் றுலும் கவின்நெறி யொழுங்கு முள்
 ளாள்
 தையலி னிடத்தில் நீயும் சம்மதி கேளும் மானே...

சிமியோன் தேவி கவி

மடமதொடு நாம்வளர்த்த மானே தேனே
 மயிலனமே குயில்கூவ லிசைமின் னாரே
 வடிவுதிக றென்மகன்பி லேந்திரன் தன்னை
 மணம்முடிக்க வுனக்குமன மாமோவென்று
 திடமுடன லோசனை செய்து ரைப்பாய் ஞான
 தேசிகர்முன் கைப்பிடிக்கச் செல்ல வேணும்

ஞானசவுந்தரி இன்னிசை

அன்னை தந்தை நீங்களன்றி ஆருதவி வேறெனக்கு
இன்னலற வனத்திலேநின் றெடுத்து வளர்த்தநன்றி
தன்னைமறந் துங்களெண்ணம் தப்பிந டப்பேனே
சொன்னபடியேயுங்கள் தோன்றலைநான் மணம்முடிப்பேன்

சிமியோன் தேவி இன்னிசை

கைப்பிடித்த எந்தனது காதலனே காந்தைநல்லாள்
செப்பமுட னேயெங்கள் சிறுவனைநன் மன்றல்செய்ய
ஒப்பிதமென் றுண்மைமொழி ஒதுகிற ளாகையினால்
துப்பிதழார் தன்னைமணம் சூட்டிடுநம் மகற்குமன்னு.

சிமியோன் கவி

மத்தக மாமுடி யிற்பிரபை வீசிடு மந்திரி யேகேளாய்
நத்தொலி நன்னக ரிற்சில சித்திர நவில்பல் லலங்காரம்
பத்திய தாய்ச்செய் விப்பது மன்றியே பறைமுறை தான
றையக்
கத்திடு சாம்புவர் நத்திவ ரும்படி கட்டளை யிட்டிடுவாய்

மந்திரி கவி

கட்டளை தட்டிடு முட்டரை வெற்றிகொள் காரிய வீரியனே
வட்டம திச்சர ணிட்டத வக்கனி மாமரி திருவருளால்
மட்டவிழ் பூந்தொடை யிட்டபி லேந்திரன் மணமுர சறைய
வெனத்
திட்டமு டன்பறை கொட்டிடு சாம்புவர் சீக்கர மேயழையும்

சேவுகன் இன்னிசை

அழைத்திடுவேன் மன்னர்மந்திரி அறைந்தமொழி தப்பாது
வழுத்துகரு ளுரேகி வள்ளுவனை யிப்போதே

மந்திரி இன்னிசை

போதலங்கல் வாகிலங்கும் புரவலனே கொலுவில்வந்து
ஏதமறு கன்னலெட்டாம் இலங்குமனைக் கெழுந்தருள்வீர்

சிமியோனும் பிலேந்திரனும் போகிற சிந்து
 இலங்கு பொன்மா ளிகைநாடியே எழில்பெருகு
 இல்லவள்ம கன்மான் கூடியே

சிமி

இலங்கு பொன்மா ளிகைமீது ஏந்தல்வரி சைதப்பாது
 இலகு தொனியதிரு பலகரு விகளொடு
 இயல்கொள் குயிலனைய மயிலியர்கூட இலங்கு

பிலே

புட்கரவா விகள்புனையும்....புறவமதிற்
 புகுந்துவி லங்கதனையும்
 மட்டறவே வெட்டி வதைக்கும் வேனையதனில்
 மங்கை யிந்த நங்கை பதைக்கும்
 கெட்டஇசை கேட்டுவன் அட்டதிசை யாவும் சுற்றிக்
 கெம்பிதத் துடனே அம்புயத் திருகை
 வம்பர்கொய்த கொழு கொம்பனை நோக்கி இலங்கு

சிமி:

மன்னவர்க ளென்னடி போற்ற...மதிக்கரிய
 மாமணிப்பொன் னின்தி றையூற்ற
 ஒன்னலர்ப கைகளை மாற்ற...உயர்கவிஞர்
 ஓகையதாய்ப் பண்ணிசை சாற்ற
 அன்னநடை மின்னூர்கூட ஆரமணி மாலைகூட
 அண்ட கோள முதல் மண்டலா திபர்கள்
 கண்டி றைஞ்சமுடி கொண்டவன் நானே இலங்கு

பிலே:

எந்தவித மானதீதென்ன...இனைய தாயர்
 ஏதமனக் கோதினாலென்ன...
 இந்துமுக மானைவாவென்ன... அழைத் தெனது
 இன்பதந்தை தாயரின் முன்னே....

வெந்துயர கற்றிக்கையின் மேவியபுண் நீக்கியுய்யின்
மின்ன னைக்கடி முடித்தல் நன்மகிழ்வோ
டுன்னதச் சுபமென் றுன்னிய தாமால் ... இலங்கு

சிமி:

மைந்தனிவ னுக்குமன்றல்தான் செயவென் றுன்னி
மாதெதென வேநாம் கேட்டதால்
பைந்தொடியிம் மாணயென்ற தால் ...மனமகிழ்ந்து
பாவைசம்ம தித்து நின்றதால்
செந்திருநன் மன்றல்கூட்ட சேடியரோ வியம்தீட்ட
செய்ய விருதுதொனி வைய மதிரளழில்
துய்ய குழுவினர்கள் உய்திட வேதான் இலங்கு

பிலே

கந்துகம்பொன் சிந்திரதமும் .. கவின் மருப்பின்
கார்கரிய ரியத்திரியும்
வெந்திறற்பா கர்பாங்கர்களும் ...விதவி தமாய்
வீறுகொள்சீ ரூர்களுங் கூடி
அந்தமுறும் விந்தையாட ஆயதமிழ் நேயர்பாட
ஆண்ட ரண்டபகி ரண்ட மென்றவுல
கெண்டி சாமுகமென் மன்றல் கொண்டாட இலங்கு

பறையன் வரவு

கவி

அரக்கொடு கள்ளக் கஞ்சா அபின்கலந் தருந்திக் கொண்டு
செருக்குகள் மிகவும் பேசிச் சினத்தொடு மகத்தாய்த்
துறிப்
பரக்கவே வெறிக்கப் பார்த்துப் பார்த்திவ னுரைக்குச்
சாம்பான்
கருத்தொடு தவில்தோள் போட்டுக் களரியில் வருகின்
ருளே

சேவகன் கூறல்

மின்னு பொன்முடி மன்னர் மன்னவர் மேவலக்கரி பேறனான்
மிண்டர் வண்டர்கள் தெண்ட னிட்டிடு வீரஞாதி தீரனும்
கன்னல் வில்லிரு கைத்தலத் துறுகாமருப னெனுவரும்
காந்தை மார்மட லூர்ந்திடுந் தகை காட்டு பேரெழில் சூட்டு
வோன்

பன்ன காதிப னென்ன நற்கலை பயில்வி னோதவி சித்திரன்
பற்றலார்சிர சற்ற நாந்தக பாணியன் திறலான் மையோன்
சொன்ன சொற்றவ ருதநற்குண தோற்ற முற்றிடு மாட்சியோன்
தோடவிழ் கடி மாலை மொய்த்திடு சொல்லரும் சிமியோன்குதன்

சேவகன் வசனம்

தோன்றலாம் பிலேந்திர னெஸ்தூர்த் துரைச்சிங்களன் தனக்
கும் செம்பொற்

பூண்தயங் கிடும லர்ப்பொற் புறைஞான சவுந்த ரிக்கும்
சீர்பெறு மாதிதேவ திருச்சவை முறையின் வண்ணம்
தான்புனை மெய்வி வாசச் சடங்கியற் றிடுவ தென்றும்
இந்நகர் வீதி தோறும் இலங்குபொற் றம்பம்நாட்டிப்
பன்னிற மனோகரப்பூம் பந்தல்போட் டிடுவதென்றும்
கானரு வொழு குநற்றீங் கனிசவர் வருக்கை கொக்குப்
பூனிறக் கமுகும்ரெண்டு புறமணி யணியாய் நாட்டி
நகரமார்க் கங்களெங்கும் நல்லலங் காரம்செய்து
மகுடவர்த் தனரும்மண்ட லீகர்மற் றுள்ளமாந்தர்
சகலரும் நாணையிங்கே தான்கூட வேண்டுமென்றும்
மகிழ்மண முரசம்சாற்றி வருவாய் சாம்பானே நீ

பறையன் தரு

பானுரொ ளிபெறும் பூவிற் பறையனென் சாதித்தி றமை
தன்னைத்
தானேயு ரைத்திடக் கேளுமோர் தாட்சியில் லாதவூர் நாச்சி
மாரே 1

நாச்சிமா ரேகுற ளென்னுமோர் நன்னூலை முந்நான்
நவிற்றிநின்ற
மாட்சிமை சேர்புல வந்திரு வள்ளுவ டுனைந்தகணப்
பாடனல்லோ 2

அல்லால்வே நெந்தவித் தாண்மைக் கவரினில் நானுங்கு
 ளல்லாப்பு லவர்க்கும் நாடக ஏடுதி ருத்துவோன்
 நானல்லவோ 3

நானுமென் தேவியு மாகவே நாத்தினுள் வீட்டிற்குப் போம்
 தானேந டந்தவோர் செய்தியைச் சாற்றுதி றேன்சற்றே
 ஆயிரம் சோதியுள் ளோனலை யார்கலி முழுகியே
 போயின தாலொரு வீட்டிற் புகுந்தமு துண்டுப
 டுத்திருத்தோம்

இருந்தஅவ் வீட்டுடை யோனெந்தன் இல்லவள் தன்னைப் பிடித்துக்
 பொருந்தள முதியோர் பிட்டிசம் போடுறேன் னப்பற்குப் டார்த்
 துக் கொள்ளும்

சும்மாவி டலா மோவிதைச் சொல்லுங்கள் பார்ப்போம் தல்லாமல்
 எம்மாலி யன்றமட் டுக்கும் இழுத்துப் பறித்தல்லோ பார்க்க
 வேண்டும்

பாராளும் பார்த்திவன் சிடியோன் பாந்தமா யின்றபி
 சீரான ஞானச வுந்தரிச் செல்விக்கும் நாளைக்கலியாணமாம்
 லேந்திரற்கும்

தெருக்கடை வீதிமனைநல்ல செம்பொன்னி னறப்பந்தல்
 மருக்கமழ் மாலைகள் தூக்கியே வைத்திட்ட டாமொரு
 மித்திட்டட்டாம்

வாழையும் தாழைவருக்கையும் வாண்கழு கும்நறுந் தீங்கனியின்
 மாழையும் நீள்தெரு ரெண்டு மருங்கும்வ ரிசையாய் நாட்டிட்டட்டாம்

நாடக சாலைகள் நின்று நடித்திசை ராகம்படித்தினிய
பாடகர் செந்தமிழ் சிந்தியல் பாடிட்ட டாம்வினை யாடிட்டாம்

மாந்தரும் வேந்தர்குழாங்களும் மற்றவரும்கலை கற்றவரும்
சேர்ந்துதேர்ந் தேயலங் காரங்கள் தேடிட்ட டாமங்கே
கூடிட்டாம்

பறையன் போகக் குரு வரவு

கவி

ஆசணுகாத தேவ அமலனி னருள்நி ன்றோங்கப்
பாசமே புரியும் நீசப் பவத்தொடர் விலகி நீங்க
வாசமே பெருகும் செம்பொன் மணிமந்திர மீதிற் செல்லத்
தேசிகன் தானும் மிக்க சிறப்புடன் சவைவந் தாரே

குருவானவர் சிந்து

தேவசு பாவமனுக் கோலா உந்தன் சிறியேனெ
னைத்ததற்காரும் திவ்வியமரி பாலா
ஏவையு தமுன் கனியாலே . வந்த
இடர்பவ மிடியற இடையர்கள் குடில்மிசை
எழிமையுற லாலே ...
ஆவைம ரிசுதனன் பாலே பொல்லா ...
அவகட வலையுறு கடியதுர் நரசினி
லாழாததுமும் மாலே ...

தேவசுபாவ

அல்லும்ப கலுமென்னைக் காரும்....உம
தடிமைகள் தமில்வரு கசடது விலகிநின்
அனுக்கி ரகம்கூரும்
எல்லைத னிலெமக்காய் நீரும்...உந்தன்
இருபத கிருபைநிறை அருளுறு திருவுறை
யிருவிழியாற் பாரும் ... தேவசுபாவ மனுக்கொலா

ஏதமற எளியோர்க் காக...யூதர்
இடுஅடி கடுமுடி உதையது படுவது
எமதுபவம் போக...

வாதையுற் றீரெனக்கன் பாக நீரும்
வசையுறச் சொரிகறை நிறைபவ மறவொரு
மதுவவுடத மாக தேவசபாவ மனுக்கோலா

இந்தரையில் நான்செய் பிழைநீங்க .. உந்தன்
இருபத கிருபையுறு அருளது பெருகியே
எப்போதும்வாழ் வோங்க ...

மந்திரம் திருந்துன் பதம்தாங்க ...நல்ல
வரமது தருகுவீ ரனுதினம் துதிசெய
மகிழ்வொடுசெல் வேனே தேவசபாவ மனுக்கோலா

குரு இன்னிசை

ஆதியந்த மில்லாத ஆதியும னாதியுமாய்ச்
சோதிமய மாகத் துலங்கும் சுருபிதனே
தாதவிழ்நின் பூஞ்சரணம் தன்னைந மஸ்கரித்தேன்
தீதகற்றிக் காத்தருள்நின் சேதிமத்தில் வீற்றிருப்பேன் .

சிமியோன் ராயன் கலியாணக் கூட்டம் 4-ம் வரவு
கவி

சீரோங்கு கவரிசங்கு தோட்டி தீபம்
சிங்கமுர சக்கொடிபு மாலையானே
நேரோங்கு பலவிருதி னுடன் பதாதி
நிரைநிரையாய் வரநிருபர் நெருங்கிச் சூழப்
பேரோங்கு வாச்சியங்கள் முழங்க விண்ணோர்
பெருநவமென் றதிசயிக்கப் பிலேந்திரர்க்கும்
ஏரோங்கு ஞானசவுந் தரிக்கும் மன்றல்
இயற்றுதற்குச் சிமியோன்மன் எழுந்திட்டாரே ...

சிமியோன் சிந்து

சற்குருமுன் செல்வோம் வாருமே...மனமகிழ்ந்து

தானைதந்திர ரரெல்லோருமே.....

கற்பலகை மீதீரைந்து கற்பனைவ ரைந்துதந்து
நற்றையை தனைப்புரிந்த நாதனைப்ப ணிந்துகந்து.

சற்குரு

நந்தன னிவர்க்கு மன்றல்தான் .. புரியவிந்த
 நானிலத்தி லுள்ள பெண்டெல்லாம்
 வந்துமுந்த வேகேட் கின்றதால்.... எல்லாந்த விர்த்திம்
 மாதுகைப்பி டிப்பே னென்றதால்
 கொந்தவிழ்பூங் கோதைராச குலமென்றெல் லோரும்பேசு
 சிந்தையில்ம கிழ்ந்துநேசம் சேரமெய்வே தப்பிரகாச
 சற்குரு

ஆதரையில் நீதி செழிக்க அவனிநரர்
 அன்புகொண்டெந் நாளுங் களிக்க
 மாதர்கற்பு மல்கித் தழைக்க.... அரசர்திறை
 வைத்தடிசும் பிட்டுப் பிழைக்க
 மாதநன்மும் மாரிபெய்ய வரிவினைத் தெங்கு முய்யத்
 தாதல ரணிசேர் துய்ய சவுந்தரியை மன்றல் செய்ய.
 சற்குரு

பலவாச்சி யங்கள் நீடவே அணியணியாய்ப்
 பார்த்திவரெல் லோரும் கூடவே
 கலைவல்லோர் ராகம் பாடவே களங்கெறிந்து
 கணிகையர் நடன மாடவே...
 அலையெறிதெண் டிரைசூழும் அவனிந ரர்க்கெந் நாளும்
 நலஅறிவு சொல்லிநீளும் நன்மந்திர மீதில் வாழும்
 சற்குரு

சிமியோன் கவி

சீர்மேவு சத்தியமறைக் குருவே போற்றித்
 திரிபுவன ரெட்சகரின் சீடா போற்றி
 கார்மேவு கர்த்தனருள் பெற்றாய் போற்றி
 காரணவப் போஸ்தலெனும் கமலா போற்றித்
 தார்மேவென் மகன்பிலேந் திரர்க்கும் ஞான
 சவுந்தரிக்கும் மணம்முடிக்க வந்தோ மெங்கள்
 ஆர்மேவு வேதமுறை ஒழுங்கின் வண்ணம்
 அமைந்தாசீர் வதித்துளம்மை அனுப்பு மையா

குரு வசனம்

அனுப்புவி ரென்றுரைத்த அரசனேகேள்
 ஆயிழைதன் மறையேது அவனிமீது
 மனப்பிரியம் வஞ்சியையான் கேட்டறிந்து
 வதுவைசெய்வே னும்மகற்கு மகிழ்ச்சியாக
 வினைப்பவங்கள் அகற்றுபர னுதவியாலே
 மெல்லியரே யுன்கருத்தை விளக்கமாக
 எனக்குமொன்று மொளியாம லுறுதியாக
 இனிமையுட னின்னதென்று இயம்புவி்ரே ...

ஞானசவுந்தரி இன்னிசை

இயல்புமென வேபகர்ந்த ஏந்தலெனும் தேசிகனே
 நயம்பெறுசத் தியமறைமெய்ஞ் ஞானமுறை நங்கையையான்
 வயம்பெருகு மணம்முடிக்க மனமுவந்து வந்ததுண்மை
 செயம்பெறவே கைப்பிடித்தா சீர்வாதந் தாருமையா.

குரு வசனம்

தாருமென் றுரைத்தமாதும் தராபதி மகனுமென்முன்
 நேருற முழந்தாள்தன்னில் நில்லுமெம் மறையின்வண்ணம்
 தாருநன் மெய்விவாகச் சடங்கதை முடித்துவிட்டேன்
 நீரெழுந் தூர்போய்வாழ்வு நிறைந்திரு மாசீர்வாதம்.

பிலேந்திரன் இன்னிசை

பாதகப்பொய்ப் பேய்வினையைப் பற்றறுக்கும் நற்றவனே
 ஏதமறு நின்கமல இணையடிக்குத் தோத்திரமே.

ஞானசவுந்தரி இன்னிசை

நீதமறை யோதியிந்த நீள்நிலத்தி லோதுவிக்கும்
 மாதவன்செம் பங்கயப்பூ மலர்ச்சரணம் போற்றிசெய்தேன்

பிலேந்திரனும் ஞானசவுந்தரியும் வண்ணம்

தானவ னாகியும் னாகியே மெய்ஞ்
 ஞானமே தங்குமாதி வானவ னுதனும்வா
 னுலகமோ டம்புவியும் அலரிவிண் மீனிளமும்
 கலையினன் பூதரமார் கலிபல பொருள்களெல்லாம்

நினைவுய்ந் திருதிறி தினமன் புடனரு
 னனகண் தனதலர் வனசந் திகழிரு சரணந் தணையென்
 மனதிங் கொருபொழு தினுமங் கயர்கிலேன்
 தானதா.. னந்ததன 1

மின்னுபொன் சூடிகைசேர் மன்னென் தந்தையென்னை
 நன்னய மாகஅவர் பன்னியின் கையிலளித்
 தேடவிழ் கானில்வேட்டை யாடவே செல்லவெகு
 பாடுசின் னாயிசெய்த தோடிகா னூடுஎன்னை
 விடவும் சுடரெழு முடிமன் னிவர்நகர்
 கொடுவந் ததிதய வொடுநன் சிகழிகை
 யிடவும் புரிதிரு வருளின் படியின முதவும் பரமனே
 தானதா 2

காசினி மீதில்வெகு நேசம தாகமக
 ராசனின் செல்வியுடன்வாசம தாக யான்மன்
 மதனும னோகரஞ்சேர் ரதியென வேபொருந்தி
 ந்தமுமன் போடிருந்தெவ் விதநன்மைப் பேறுகளும்
 பெறவும் பலவு சுறவும் புரவலர்
 முறைவந் தவரவர் திறைதந் தடிதொழு
 நெறிதங் கிடவொரு குறையன் றியேமிகு திறமும்
 பெறவருள் தானதா 3

ஹங்கித சோபனங்கள் தங்கிமென் மேலுங்கீர்த்தி
 பொங்கியே செல்வசுக மங்கல மேபெருக
 அரவிந்த பாதமலர் தரவிந்த வேளையேவந்
 தருள்சந்த மாமரியுன் திருமைந்த னாரையிரந்
 ததிநன் தயவுறை பதியிங் கிவரொடு
 நிதமன் பெழவிது உதகந் தனிலேசந்
 ததியும் புகழ்பெற மிதமிஞ் சிடநிதி மனைசென் றருளுவோம்
 தான தானந்

இவர்கள் போகக் குரு போகிற தரு
 பொன்னநந் தம்புவியும் அன்னவ மன்னுயிரம் புலியா தவனு
 மற்றும்
 பொருளெல்லாம் தந்தஆதி பரனர வித்தபதம் போற்றியே

உன்னும்ப லபொருட்கும் முன்னமே யாகியாதோ ருவமையில்
லாதஆதி
உத்தம நீதாபரி சுத்தமெய் வேதாதய வுற்றவா 1

நித்தம்நி னைப்பவரின் சித்தம் துற்றருள்மெய் நிமலா
பரப்பொருளே
நிர்மல தேவாசொய நன்மைசெய் மூவாவினை தீர்த்தவா
கர்த்தனே யுத்தமனே முத்திசே ரற்புதனே கருணா கரக்கடலே
காருண்ணிய நாதாவடி யோர்நண்ணும் பாதாதிவ்விய
காரண 2

மாதேவை யாள்தின்கனி தீததை மாற்றவெல்லை ... மலைமீதி
லன்னைகன்னி
மகவாகி வந்தேநர கிடைபுகா துய்ந்தேகதி...வாழ்கவே...
யூதர்கை மீதிலுற்று வாதைய திகம்பெற்று ஒருதா பரக்குருசிஸ்
உற்றெமை மீண்டதயை பெற்றருள் பூண்டபர...உண்மையே 3

உந்தந்தி ருமறையின் முந்தும்வி திப்படியே ஒரேழு சக்ர மேந்தும்
ஒதியே வேதநெறி யாதரை யோருக்கறி யுடியே
வந்தருள் தேசிகனென் சிந்தைம கிழ்ந்ததிக வளர்மெய்ச்
சுகம்பெருகி
மகிமைகள் தாங்கிப்பல புகழ்செல்வ மோங்கிநிதம் வாழ்கவே 4

மந்திரி இன்னிசை

வாழ்வதிகம் பெற்றுநிதம் மங்கலமாய் வாழ்ந்திருக்கும்
ஏழ்பரியோன் கிரணமிளி ரெத்தகர்க் கரசியற்றும்
நீள்மணிச் சுடிகைசிரம் நிலவுகின்ற கோல்வேந்தே
கோளகல்மா ளிகைசெல்லக் கொள்கையுட னெழும்பவையா

சிமியோனும் தேவியும் போகிற தரு

சிமி:

ஆதமுட னேவைசெய்த தீதகல வேயெமக்கன்
பாகவேயு தித்தஆதி தேவன்... தன
தம்புயப்பும் பாதநிதம் நம்பியே யரசியற்றும்
ஆனசிமி யோனிறைவன் நானே....

தேவி:

சீதமமை யும் ககன மீதில்மைந்த னேகிவேட்டை
செய்திடும்போ தந்தமட மாணைக்....கண்டு
செப்பமுடன் கூடிவந்தெம் ஒப்பிதத்திற் கையளித்தான்
தேனுலகி லேவளர்க்கத் தானே

சிமி:

ஆதலையில் லாதசின்னப் பேதையையெ னதுமகன்
ஓதிய படியருமை யாக....வைத்து
ஆசனுகா தேயதிக நேசமுட னேவளர்த்து
அன்புபெற மங்கலம்செய் தோமே.

தேவி:

நீதநெறி யோடுசத்திய வேதமறை யோதிஞானப்
போதகமு மோதுகுணமாதுநல்ல
நேர்நடையும் கூர்மதியும் சீர்திருத்த மானதிலந்
நேரிழையைப் போலொருவர் கானேன்.

சிமி:

தேசிக மவுலிபுனை ராசகுல மாததிக
செல்வநிறை மெல்லி யிவள்தன்னை....எந்தன்
சேயனுக் கருட்டுடையோன் நேமித்த படிதலத்தில்
சேர்வதுவை யானதுசெய் தோமே....

தேவி:

வாசமலர் மாலிகைசேர் தேசமக ராசர்திறை
வைத்தடியில் நித்தமுமே போற்றப்...பொல்லா...
வண்டரென் மகனைக்கண்டு சண்டைவீர னென்று அஞ்சி
நின்று அடி தெண்டனிடுவாரே...

சிமி:

கம்பமத தும்பியிரு கொம்பனைய தானகொங்கைக்
காரிகைநல் லார்பலபேர் கூடிச்...செம்பொற்
கந்துக மெறிந்துகந்து விந்தையுட னேநடனம்
காட்டியிசை கூட்டிவினை யாட

தேவி:

கொம்புகுழல் தம்பூர்தவில் பம்பைகின்ன ரங்கள்வீணை
கோடணைமல் லாழியிசைமோத!...ஒளிர்
கொள்பசும்பொன் மாளிகையில் விள்ளரும்ப தாதிசூழக்
கூடியேநாம் செல்லுவோமிப் போதே...

இவர்கள் போகக் குறுவன்னியன் வரவு

கவி:

மடமுறு ரேமைநாட்டின் வளமொரு குறிச்சியாரை
குடதிசை நகர்புரந் தான் குறுவன்னிய இறைவ னானேன்
திடமொடு சேனை மந்திரர் சேர்ந்தசே வகனும் கூட
தடையற இலங்கு மிந்தச் சவையில்வந் தெய்தி னாரே

குறுவன்னியன் தரு

ஐங்கரன் சிகரமதில் சிந்தைமகிழ்ந் தேசுமந்த
அம்பிகை யிருசரணம் நம்பி—நாளும்
அஞ்சல் செய்து வஞ்சமறத் தஞ்சமென நெஞ்சில்வைத்து
இஞ்செகத்த ரசுபுரி வேனே
இன்பொடும் குடமணி யொன்பதுமி லங்குநவ
இச்செகக்கி ரீடமுடி சூட்டி—மறு
இற்றையெந்தன் சொற்றுரையைப் பற்றிடார்ந டுநடுங்கி
எந்தனடி யிற்பணிசு வாரே
எண்டிசையி றைவர்திறை மிண்டொடுத ராதவரை
இச்சனத்தில் துண்டுதுண்ட தாக—வெட்டி
எத்திசையும் அச்சமற நிச்சயமாய் வீசிடுவேன்
என்பெயர்கேட் டோர்ந டுங்கவேதான்
இந்தரேமை மாநகரை எந்தவித மும்பிடித்துச்
எந்தனர சுக்குளமை வாக்கத் — துணை
ஈய்ந்தருளு வாவிருகொம் பேந்துமுக வோனைநம்பி
இந்திரக்கொ லுவிண்மிசை செல்வேன்.

குறுவன்னியன் கடவுள்

அம்பிகை தந்தொரு கொம்பொளி ரும்பஞ் சானன நின்சரண
செம்பது மந்தனை நம்பியே யன்பொடு சேவித் தனுதினமும்
வம்பர்கள் வந்தடி கும்பிட வும்செழு மாமணி தானொளிரும்
தம்பம தாகிய சிங்கணை மீதினி தாகவே யேகிடுவாம்

இராயன் கவி

செழிக்குமென் செங்கோல் நீதி சிறப்பிக்கும் மதிவல் லோரே
கனிப்புற நீரு மெந்தன் காவற்சே வகனும் தானே
பழிப்பற இலங்கு மெந்தன் பசும்பொன்னை சனத்தின் மீது
தழைப்புற வந்து மிக்க தயவுட னிருப்பீ ராக

மந்திரி இன்னிசை

இருப்பீ ரெனவுரைத்த ஏந்தலரும் செங்கோலும்
பொருப்புறைந்தோன் தன்னருளாந் பூரணமாய் வாழ்ந்திருக்க

சேவகன் இன்னிசை

திருப்பாங்க டல்படுத்த செங்கண்மால் தன்னருளால்
மருப்புறையும் மாளிகையும் மாநகரும் வாழியதே

இராயன் கவி

மாபுக முரசைக் காக்கும் வல்லமந் திரியே கேளும்
வாக்குறு றேமை நாட்டை வளைந்துகொண் டிருந்து நாங்கள்
தாமத மன்றியே தான் சமர்புரிந் திடநி னைந்தேன்
ஏதும்நீ ரிதற்கு பாயம் இயம்பும்நா னறியத் தானே

மந்திரி கவி

இயம்புமென் றுரைத்த வேந்தை எழில்கொழும் றேமை நாட்டை
நயம்பெறப் பிடிப்போ மென்றீர் நமக்குமோ படைபோ தாது
செயங்கொள்ளெம் பரதோர் தன்னைச் செயித்திட வேலாதங்கு
கயத்திட முன்னே யுந்தன் கருத்தினி லுணர்ந்து செய்யும்

இராயன் கவி

செய்யுமென் றுரைசெய் வீரத் திறங்கொள்மந் திரியே கேளும்
ஐயமுற் றதுவோ நீரும் அகத்தினில் திறந்தா னெங்கே...
ஐமுகன் கிருபை யாலே அறுமுகன் சமர்முன் னிற்பார்
மெய்யிது சப்பித் தானே வெகுசுறுக் கழைக்கச் செய்யும்

மந்திரி கவி

செய்கின்ற நிருபந் தன்னைச் செலுத்துசே வகனே கேளாய்
வெய்யநம் முடைய சேனைத் தளத்தினில் விரைவாய்ச் சென்று
ஐயமற் றரிகள் முன் சென் றடலது புரிந்து வெற்றி
கைகண்ட கைப்பித் தானைக் கடுகவிங் கழைத்து வாராய்

சேவகன் இன்னிசை

வாராயென வுரைத்த மன்ன னுரைப் படிநான்போய்
போராளி யானபடைப் பொருநனையிங் கழைத்திடுவேன்...

சேவகன் தரு

தந்தர மாகவேதான் ரோமைநகர் தன்னைப்பிடிப்பதற்கு...இன்று
விந்தை செறிந்த குறுவன்னிய ராயனும் வீண்நினை வேன்
நினைந்தார் 1

சிந்தை மகிழ்ராமர் வனத்தினில் தேவிக்கு மான்பிடிக்கப்போக
அந்தரத் தேரினிற் சீதையை ராவணன் அன்றெடுத்
தோடினாற்போல் 2

அந்தநற் போர்தனிலே எனைவந்து ஆதரித் தாள்சிவனே...
இன்னும்
நந்தய வாகவே எந்தன் முருகேசா நாரண பார்வதியே 3

எந்தப்ப டியாலும் நடந்துநா னேகிக்கு டதிசைக்கு...என்றும்
வந்திடும் போர்தனை வென்றகப் பித்தான வாட்டமு
ருதழைப்பேன் 4

கப்பித்தான் வரவு

கவி:

வல்லையம் வேல்துப் பாக்கி வாளொடு பரிசை கத்தி
நல்லகைக் கிறிசு மிக்க நளினமா யிடையிற் சேர்த்து
சொல்குறு வன்னிய னென்னும் துரைமக னழைத்த தாலே
வல்லபோர்த் தலைவ னிந்த வளர்சவை வருகின் றானே...

கப்பித்தான் தரு

கத்துகடல் சுற்றுமுல கத்தரசி யற்றிடுமென்
காவலனோ ரேவலனை யேவியே...எனவரக்
கட்டளைக ளிட்டருளும் சட்டவட்ட மென்னவென்றென்
கருத்தினில் விரித்தறிகி லேனியான்
கைத்துநவ ரத்தினமகு டத்தரச ரிட்டவந்த
கப்பமது ஒப்புவித்தி டாததோ...அத்தைக்
காசினியில் வாங்குதற்கா லோசனைகள் செய்வதற்கோ...
கள்ளர்மனக் குள்ளராகு முள்ளரோ.....

தாட்டிமை மிகுத்தமன்னன் வேட்டை யாடக் காட்டிலவர்
 தன்னுடனே தன்னையழைத் தேகவோ...ஆர்க்கும்
 தக்கபடை யாயுதப் பரீட்சைகள் பழக்குதற்கோ
 சார்பிலர்க ளாரும்செய்த சூதெதோ...
 காட்டு செம்பொன் வீட்டுடனே கோட்டைகொத்த ளங்கடம்மை
 எண்ணமுடன் நண்ணுகாவல் பண்ணவோ...அல்லா
 தேற்றபகை வேற்றரசர் போக்குவந் தெதிர்த்தனரோ
 ஏதுமொரு தூதனுப்பி யோதவோ...

2

கன்னலின்ச ராசனக்கை மன்மதனை வென்றாழிற்
 காட்டுபுகழ் நாட்டுமுடி சூட்டுவோன்...நல்ல
 கத்தவிய முற்றிடும கத்துவமி குத்தகொடைக்
 கன்னனென முன்னிடுகு னுகரன்
 மன்னவர்கள் மன்னனென இந்நிலம் புரந்தருளும்
 வன்னமுக மின்னுகுறு வன்னியன்...என்றும்
 மற்புயத்தி றத்துநிலை நிற்குமற்பு தத்திறைவன்
 வரவழைக்கின் றதெதுவ தாகுமோ

3

அம்பிகை தனையனையோர் கொம்பிலகு தும்பிமுக
 ஐங்கரனே மங்கையொரு பாகனே ...என்றும்
 ஆதிரையிலே துயின்று நீடுலகை யோரடிய
 தாயளந்த தூயநெடு மாயனே
 வம்பிலகு கும்பமுலை விம்பவித ழாகியதெய்
 வாணகுற மரதுமண வாளனே உங்கள்
 வசனபூம் பாதமநு தினமும்ம னதிலுன்னி
 வல்லமன்னன் முன்பிலேயான் செல்லுவேன்...

கப்பித்தான் கவி

வள்ளி கண்டன் மலர்பதம் போற்றியே
 வள்ளல் நின்புகழ் மங்கலம் பொங்கிடந்
 தள்ளரும் நின்ச முகம ழைத்ததென்
 உள்ளதாக உகந்தெனக் கோது மேன்.

இராயன் கவி

ஓதுமென் றுரைத்த வெந்தன் உகப்புறு கற்பித் தானே
 சேதம தகற்று மெங்கள் செங்கண்மா லருளுண்டாக
 வாதொடு றேமை நாட்டை வளைந்துநாம் பிடிப்ப தற்குத்
 தீதற வழைத்தே னுந்தன் திறமென்ன செப்பு வீரே

கப்பித்தான் கவி

செப்புமென் றுரைத்த வேந்தே சிறந்தவந் நகரைச் சூழ்ந்து
ஒப்புறு பாளையம் போட் டுகந்தபீ ரங்கி யேற்றி
மெய்ப்புற வளைந்து கொண்டு மிகுபடை யணிவ குத்துத்
தப்பற வைத்துக் காகிதம் தன்மருக் கனுப்பு வீரே

இராயன் கவி

அநுதின மரசைக் காக்கும் அமைச்சனே அறையக் கேளும்
மனமகிழ் றேமை நாட்டை வளைந்துக டாரம் போட்டுக்
கனபடை வீரர் கையிற் கருவியோ டணிவ குத்து
இனமின மாக வேதான் எடுத்துவைத் திடச்செய் வாயே

மந்திரி கவி

வையுமென் றுரைத்த வேந்தே மகிழ்ந்துநீர் சொன்ன வண்ணம்
செய்திற மெல்லா மிப்போ சிறப்பித்து வைப்பேன் யானும்
துய்யவைங் கரனா ரெம்மைத் துலங்கிடக் காப்பார் நாளும்
ஐயமற் றிறைதன் மேந்திரர்க் கனுப்புகா கிதமிப் போதே

இராயன் கவி

தென்னவ னெனது எண்ணம் செலுத்துசே வகனே கேளாய்
தன்மமன் னவன்முன் நீபோய்த் தருதிறை யருளச் சொல்லு
அன்னவன் மறுத்தால் நாளைக் கடல்புரிந் திடவா வென்று
உன்னித முடனிச் சீட்டை உகந்தவர்க் களித்து வாராய்

இராயன் கப்பித்தானுக்கு வேல்கொடு கவி

அடலிட வேநவ குடவயி றன்திரு அடிதொழ தருதினமும்
திடமொடு அமரிட நடமிடு மெனததி திறல்கப் பித்தானே
மிடலுறு அயிலிது பிடிசுர மதனிலே விறலது பெறுதிற வேல்
தடமிதி விடுசெரு களமிசை பொரவரு தரியலர் தனையரி வாய்

கப்பித்தான் வேல் வாழ்த்து

சத்திவே லாயுதன் சூரசங் காரமிடச்
சத்தி யுமை யாள்தந்த வேல்
சங்கரன் கைச்சூல மாகவரு கின்றவேல்
தருசிங்க முகாசூரனைக்

குத்திச் சரித்து உயிர் தன்னைக் கெடுத்தவேல்
 குலவுதக் கன்வேள் வியைக்
 குவலயந் தனிவழித் துக்கெறுவ முற்றவேல்
 கொண்டல் வண்ணன் வென்றி வேல்

சித்திக்க உச்சிட்ட கணபதி கரத்துவேல்
 திகழ்பத்திர காளிகை வேல்
 செங்களந் தனில்நின்று வம்பர்சிர மரிசுவேல்
 செகசக்ர தேவி தருவேல்
 உத்தியோ கத்தினொடு வெற்றிபெற வும்பிரம
 னுண்மையோ டெனக் கீந்த வேல்
 உக்கிரம மோடமரை விக் கிரம மேசெய்து
 ஒளியிலகு மெனது வேலே....

மந்திரி இன்னிசை

வேலொளிர்கை வேந்தேகொலு மீதுவந்து நெடுநேரம்
 தாலமதி லாகுதுசெந் தாதுமனைக் கெழும்ப வையா

குறுவன்னியன் போகிற தரு

கனகந்தங் கிடுசோதி இலகொன்பது மணிமுடி சூட்டியே அலை
 கடல்தங்கம் புவியொரு குடையின்கீ முரசியல் நாடியே
 மனமுந்தொன் னலரஞ்சித் தினமெந்தந் புகழ்தன்னைச் சாற்றவே
 மன்னவர் திறையளந் தென்னடி தனைநிதம் போற்றவே

திருநேமை நகராளெம் பரதோர்முன் திறைபெற மென்றுமே ஒரு
 திருமு மெழுதிமா கதனிட மனுப்பினேன் கண்டுமே
 தருதிறை மறுதலித் தெதிர்மொழி யெதுமவ னுரைசெய்தால் தானைப்
 பொருகளந் தனிவவன் சிரசுரு ளிடவாளா லரிசுவேன்

கடலென்னும் திடமிஞ்சென் படைகண்ட நிதிமுடி இறைவர்கள்
 கசடின்றி யுலகர சியல்புரிந் திடவுண்ண முறுவரோ [மனக்
 கடர்விஞ்சும் அயில்கைதங் கிடுமெந்தந் திரதானைத் தலைவனெயிரு
 துடிகொண்டு படைவென்று தரலுந்தன் கடனுண்டு வலவனே]

எதுவித மெனிணும்போ ரதுசெய்தெம் பரதோரை வெல்லவே
 வேந்தன்
 இருகஞ்சு பதமலர் தருபிஞ்சு கனையருள் நல்குவாய்
 அதிர்கொம்பு குழல்பம்பை தவில்கொம்பு மொலியிசை மல்கவே
 செம்பொன்
 அழகுய்ந்த மணிமண்டப மிசைமந்திரர் புடைவரச் செல்லுமே

தருமர் வரவு

கவி:

பூமலி ரோமை நாடான் புகலுதன் மேந்திர ராயன்
 கோமலி குறும்ப ரான குறுவன்னியர் திறைத ராத
 மாமலி கருமந் தன்னை மகிழ்வதா யறிவ தற்குத்
 தாமலி யமைச்ச ரோடு சவையில்வந் தெய்தி னாரே

தருமர் தரு

கொந்துறு கந்திகுழன் மாமதி குலவிய திருவதனத்
 தரிவையர்
 குலமதுக் கரசியென் றிலகிய அருள்நிறை
 குணநவ நிதியெனவே
 வந்தருள் சுந்தரியே யான்மன மகிழ்வுட னரசுசெய்ய
 உனதருள்
 மருவிய செயசொய கருணைகள் புரிதரு
 மரியன்னை யெனும்நிதியே 1

சுத்த எழிற்பிரபை மாசறு சுடர்கதி ரவன் மறுகும்
 முதல்வனின்
 சுதையென வழுதொழு கியவெகு நரர்களைச்
 சுகமுற அருள்புரியே
 கர்த்தனைப் பெற்றுலகோர் புரிபவக் கசடறுத்து தருள்
 திரையென் னுவமைகள்
 கருதுதற் கரிதென நிருபர்கள் குலகிர்பா
 கரியேயுன் னருள்புரியே 2

அலகைகள் கலகமதை ஆசற அகிலமீ தடிபொடிசெய்
 கனநவ
 அருள்சுரந் தடிமைகள் தழையவம் பரனருள்
 அதிகநன் மகளாரே...

இலகுபொன் மவுலிபுனை அரசர்கள் இறையெனக் கருளி
 டவும் குறுவன்னியன்
 இதுவரை யிலுமெந்தன் நிதிதிறை யருளிடா
 தென்னதென் றறியேனே 3

கம்பொலித் திடுகடல்கூழ் புவியுள்ள கரவட ரடிதொழுமென்
 வலிமையைக்
 கண்டவ ரதிசயித் தென்றுமென் திறைதனைக்
 கொண்டுவந் தடிபணிவார்
 கொம்பொடு குழல்முருகு கானகம் குமுகுமுன் றதிர்
 தரவே தவில்பறை
 குடைகொடி பலவிரு துகள்புடை தரவொளி
 குலவுசிங் கணைசொல்லுவேன் 4

இராயன் கடவுள்

ஆதி யம்பர னாரிரு பாதமே
 ஒதி நம்பி உலகி லுறுதியாய்
 நீத மாமரி யாள்துணை நீடவே
 கோதில் லாதென் கொலுவி லிருப்பதாம்

இராயன் கவி

ஆசணு காதவேந்தன் அமைச்சனும் சூரன் தானும்
 காசினி மீதிலெங்கள் கர்த்தன ரருளுண் டாகத்
 தேசிக மிலங்கு மெந்தன் சிங்கவா சனத்தின் மீது
 மாசகன் றிடவே வந்து மகிழ்ச்சியோ டிருப்பீராக

மந்திரி இன்னிசை

இருப்பீரென் றேதுகின்ற ஏந்தலரும் தன்னரசும்
 மருப்புணையும் மாநகரும் மகிழ்வுறவே வாழ்ந்திருக்க

சேவகன் இன்னிசை

பொருப்பில்வந் துதித்தமரி புத்திரன ரற்புதம்சேர்
 அருட்பெருகி அண்ணலரும் அன்பு பெற்று வாழ்ந்திருக்க

குறுவன்னியன் சேவகன் வரவு

கவி

திருவுறை புயவொய்யாரன் திகழ்குறு வன்னிய நென்போன்
தருகடு தாசிதன்னைத் தாமத மறக்கொண் டேகி
மருவுறை மாலைமார்பன் மன்னனெம் பரதோர்க் கீயப்
பொருவறு கட்டிய காரன் புகழ்ச்சவை வருகின் ருளே

சேவகன் தரு

காகிதந்தானே ... கொடுக்கநா னேகிடுவேனே
காகிதந் தன்னைநான் ரூமைய ரசர்க்கு
கண்டுகொ டுத்தவர் விண்டிடு கின்றதை
நேயம தாகவே எங்கள் ரசர்க்கு நிட்சய மாகஉரைத்திட
வேணும். காகிதம்

சென்றெம்ப ரதோர்முன் நின்று எமது
திறைதரு வீரென் றறைகுவே னப்போது
தண்டுமிண் டாயேதும் விண்டிடி லஞ்சாமல்
தாக்கி யொருகேள்வி கேட்கிறேன் பாருமிக்

காகிதம்

கேட்டுத் திறைமறுத் தூடிப்பே சிப்போர்க்குக்
கெம்பி யெழுந்ததி வம்புகள் பண்ணினால்
நீட்டுங்கூத் தாடிச் சிலம்பத் தடிகொண்டு
நின்றநி லையி லடித்து வெருட்டுவேன்

காகிதம்

கங்கை முடியோனே ஐங்கர னேமுரு
கையனே கார்நிற மெய்யனே போரினில்
உந்த னருள் தந்து பங்கமில் லாதுகாத்
துற்றிடு வீர்மன்னன் சொற்றியெழுதிடும் ... காகிதம்

சேவகன் கொலுமுடுகி இன்னிசை

மன்னர்புக மெம்பரதோர் மன்னவனே யெந்நாளும்
மின்னாரு மம்பிகையாள் மென்மேலும் காத்தருள
கன்னாவு தாரகுறு வன்னியனருள் காகிதமொன்
றிந்தாரும் வேந்தே இனிதுறவே பார்த்தறியும்

இராயன் கதோசி வாசம்

என்கண் ணுடையோன் இருமலர்ப் பதத்தைப்
பண்போடெந் நாளும் பரவித் துதிக்கும்
சண்டப்பிர சண்டன் சண்டைக்கு மிண்டன்
குன்றையெ றிந்த குகனருள் பெற்றவன்

1

சூரசங் கார துரைகுறு வன்னியன்
பாரமாம் ரூமைப் பட்டினந் தன்னை
வளைந்துகூ டாரம் மகிழ்வுட னேற்றி
நுழைந்துவிற் போர்பொர நூதனப் படையும்

2

படைபொரு தாயுதம் பலபல விதமாய்த்
தடையற நிரைத்துத் தருதிறை தராமல்
போர்பொரு துன்னைப் பிடிப்பது மன்றிச்
சீருட னரசு செலுத்துவே னிந்நகர்

3

தத்துவத் தொடுபோர்ச் சமத்துனக் குண்டோ
இத்தரை எனக்குநீ இறையரு ளுவதோ
இதுமுறை தவிர யானுமென் படைத்தளம்
கதுவிட உம்மைக் காத்துவந் திருக்கிறோம்

4

சிறுத்தொண்டன் சுதனைச் சிறுகறி சமைத்துண்
கறைக்கண்டன் பதத்தையென் கருத்தினி லிருத்திப்
பறையறை வித்துப் படைக்கலத் துடன்பா
சறையினின் றனுப்பும் தக்ககா கிதமே

5

இராயன் கவி

பார்த்திதை யறிந்தேன் சின்னப் பனித்துளி சமுத்திர மாமென்
றேர்த்திடு கதையைப் போலே எழுதுவா சகத்தின் வண்ணம்
பேத்தையும் பெருமீ னோடு பெலவந்தம் பேசும் போலாம்
வார்த்தைதான் சமர்கள் செய்ய வருதினம் திறியென் ரோது

சேவகன் இன்னிசை

ஓதரிய எம்பரதேரர் உரைத்ததைநான் கேட்டறிந்தேன்
வாதமர்கள் செய்யவென்ற வார்த்தைதன்னை வன்னியர்க்குச்
சாதகமாய்ச் சொல்லுதற்குத் தாமதங்க ளில்லாமல்
ஏதமற நான்நடந்து சீக்கரமாய் ஏகிடுவேன்

இராயன் கவி

அதிகதந் தரங்கள் கற்ற அமைச்சனே எமது நாட்டைக்
கொதிசுறு வன்னியர் சேனைக் குழுவது வளைந்து கொண்டு
பதிதனிற் சண்டை செய்யப் பகர்ந்தகா கிதங்க ளேவந்
தெதிர்கின்ற தாலுன் புத்திக் கேற்றதை யியம்பு வீரே.

மந்திரி கவி

கேசரி யெதுவந் தாலும் கெளித்தது பயந்தி திடாது
காய்சின வேங்கை தானும் கனபசி வந்தாற் புல்லைப்
போசனம் பண்ணி டாது புரவலா மலங்க வேண்டாம்
மாசில்லா ஏசு நாதர் வல்லமை எமக்குண் டாமே...

இராயன் கவி

வல்லமை செய்வா ரேகன் வரும்படை நாங்கள் வெல்ல
நல்லகா கிதமொன் றீதோ நமதுசே வகன்கைக் கீய்ந்து
எல்லையிற் கொண்டு சென்று எஸ்துராட் சியநா டாளும்
சொல்லிய பிலேந்திரன் தன்னைச் சுறுதியாய் வரச்செய் வாயே.

மந்திரி கவி

சுறுதியோ டேவல் செய்யும் சூரசே வகனே கேளும்
பிரியமாய் ராயன் தந்த பேணுகா கிதத்தை யின்று
கெறுவொடு நடந்து நீயும் கிளர்த்திடு பிலேந்திரன் கையில்
மறுவறக் கொடுத்துத் தானே மகிழ்ச்சியோ டழைத்து வாரும்

சேவகன் இன்னிசை

அண்ணலர்தன் கண்மணிய தாகவந்த மந்திரியே
விண்ணுலக நாதனருள் மென்மேலு மேபெருக
எண்ணம் மிகவாக ஏகியே யானவிரைவாய்
அண்ணல் பிலேந்திரனை அழைத்துவரச் செல்வேனே

மந்திரி இன்னிசை

வேலிலங்கு செங்கைமன்னு விளங்குமணிக் கொலுவில் வந்து
நாலிரென்று கன்னலதாம் நளினமனைக் கெழும்பவையா

தருமர் போகிற சிந்து

அருவா யுருவாய்வரு குருவே யுமதுதிருந்
சரணம் தருவாயே

அருவாய் வருமேகாதி பரனா ரனுப்பு தூதன்
 அறைந்த மொழியாற் சந்த மரிமாது...மிகச்
 சிறந்து நிறைந் தருளித் தரைமீது
 மருமா னெனவேபயந் துலகோர் புரிபவத்தை
 மாற்றும் படியே நன்மை புரிந்தது போல்மகள்
 தோற்றும் படியே அருள் தருதி யென்பால்
 கிர்பா கரியே கண்பார் இவ்வா தரையிலன்பாய்
 அருவாய்

தவத்தி லுயரெஸ் தாக்கிக் கபத்த மகற்றிச் சேயை
 வனத்திற் கடுவா யோனாய் வாயில் நின்றுஉயிர்க்
 கனத்தந் தவிர்த்துத் தாதைக் களித்த துண்டு
 பவத்தைப் பொறுத் துன்து நவத்தா லெனது செல்வி
 செகத்தில் வரவுதவி புரிபரனே என
 தகத்தி லுறுங் கவலை யரிவரனே
 நன்மை சொரிகரனே மரிதருசுதனே அருவாய்

எந்தன் கவலை தீர முந்தும் உவமை சொல்லி
 வந்த பிலேந்திர னென்னு மிறையா னோன் நாளும்
 அந்த எஸ்துநகர் தனையாள் வோன்
 சிந்தை மிகமகி ழ்ந்து சந்த மரிமா தாவின்
 செய்தி சொல்லி யாகந் தெளிந்திடவும் இந்த
 வைய மதிலுதவி புரிந்தி டவும்
 நானும் திருந்தி டவும் அவர் சிறந்திடவும்
 அருவாய்

வந்த குறு வன்னிய னெந்த னரசி னுக்குள்
 அந்தக் குடதிசையி லொருபகுதி .. திறை
 தந்து வரசு புரி யென நிருபி
 விந்தை யுடன வனும் தந்த திறை மறுத்து
 விரைவாய்ச் சமர் புரிய வருவே னென்று .. வெகு
 கெறுவத் துடன் கடிதம் வரைதல் கண்டு
 படை நிரையே கொண்டுமீள்வேன் மனையே சென்று
 அருவாய்

சிமியோன் ஐந்தாம் வரவு

கவி:

வளமெழு மெஸ்து நாடாள் மன்னவன் சிமியோன் தானும்
 இளவர செனும்சே யான எழில்பிலேந் திரனும் கூட
 மழைநிகர் குழலி யான மருமகள் மனைமின் னரும்
 அழகுபொற் கொலுவிற் செல்ல அன்புடன் சவைவந் தாரே

சிமியோனும் பிலேந்திரனும் சிந்து

அன்னையே உந்தன் அடிமைகள் தனக்
 கணுக்கிரகங் கூரம்மா

சிமி:

கன்னி மாமரி கதிரை யுடுத்துக் களங்க னைப்பதந் துலங்க
 மிதித்து
 மின்னும் கிரண மவுலி புனைந்த விடிநட் சேஸ்திரமே
 பொன்னு லகர சியற்று மாதியின் புதல்வி யாகிய
 நவகிர்பாகரி
 நன்ன லம்செய் துன் னடைக்க லமாயெந் நாளுங் காரம்மா
 அன்னையே

பிலே:

துட்ட நட்டணை புரியுங் கடியைத் துரத்தி நரகி லடைத்த
 கோமணி
 இட்ட டைத விர்த் தேணிப் படியா யிருக்கும்நாயகி
 வட்ட வாதிரி ரோசை யாகிய மலர்மன் தவிது குலமதாய்வரு
 மட்டில் லாநின் கருணை பொழிந்தென் வறுமை தீர்ம்மா
 அன்னையே

சிமி:

அடவி யதனி லிடையன் கல்லெறி அகற்றி யேநவ
 புகழ்ச்சி யாகிய
 உடலு முயிரும் பிழைக்கச் செய்திடு உதவி போலவே

மிடிமை தவிர்ந்தான் னடிமை தழைக்க வேதபரம னோடி
 வடிவி லங்கிய கருணைதங்கிய மலர்ப்ப ரந்துநின் தத்தையென்
 மனத்த யர்கிலேன் அன்னையே

பிலே:

நச்சுப் பழுத்தின் சுவையி னாலுற்ற நவையை யகற்றப்
 புவன மீதுற்ற
 முச்சு டரெனுந் திரீத்வ நின்சரண் முதன்மை யாகவே
 இச்சை யுற்றது தினமும் துதித்தென் னிருத யந்தனி
 லுறுதி வைத்துயான்
 உச்சி தத்தொடு பொற்கொலு மீதினி லுகந்து செல்லுவேன்
 அன்னையே

சிமியோன் கடவுள்

ஆதியம்பர நாரருள் கூரவே
 சோதி சேர்புகம் சொன்னம முத்திடும்
 கோதில் லாத குளிர்மணி யாசனம்
 மீதி லேகி விருப்புற் றிருப்பதாம்

சிமியோன் கவி

திருமருவென் மகனும்மரு மகளும் நேசத்
 தேவியரு மமைச்சர்களும் செல்வம் நீடக்
 குருமருவு மாதிசுத னருளு லாவக்
 குவலயத்தில் தழைவுநிறைந் தோங்க நாளும்
 தருமருவு தரையதனிற் செல்வம் நீடச்
 சரீரசுகம் மலிவாகித் தழைவுற் றோங்க
 மருமருவு தமனியச்செங் கொலுவிந் மீது
 மகிமையொடு நீங்களும்வந் திருப்பீ ராக ..

தருமர் சேவகன் வரவு

கவி:

அம்பர னருளு லாவும் அரசருக் கரச னான
 எம்பர தோரு மின்று எழுதுகா கிதத்தைக் கொண்டு

அம்புவி யாள்பி லேந்திர அரசன்கைக் களிக்க வென்று
வம்பணி கட்டிய காரன் மகிழ்சவை வருகின் றுனே

சேவகன் தரு

எம்பர தோரெனும் ராயன் சிமி யோனென்ற நேயனின்
சேயன்தனக்
கீய்ந்திடத் தந்தருள் காகிதம் தன்னை ஏகிய ளிப்பே னுபாயம் 1
கொண்டுநான் சென்றிடு வேனே நடைக் குஞ்சரமெறினிடத்தானே
வெகு
கோலப்பண் பாடுடை யோனே றேமைக் கோமணி கட்டியன்
நானே 2

காற்றொடு தூசெனப் பறந்தே நானும் கைக்கடு தாசிகொண்
டெழுந்தே எந்தன்
காலிற்சி லம்பொலி சிறந்தே பாடக் காவலன் முன்புநான்
நடந்தே 3

என்னோடெ திர்த்தோரை வெல்லுவேன் மிக ஈனம்செய்
வோர்களைக் கொல்லுவேன் நானும்
ஏதமில் லாமலே நல்குவேன் மன்பி லேந்திரன் முன்புநான்
செல்லுவேன் 4

சேவகன் இன்னிசை

வேந்தேபி லேந்திரனென்னும் விறலயிற்கை யோனேதன்
மேந்திரன ருமக்கெழுதி விட்டசீட்டிந் தாருமையா...

பிலேந்திரன் கடுதாசி வாசகம்

தம்பிரான் நன்மை தரறேமை யாளும் எம்பர தோரின் றெழுதிய
நிருபம்
அடர்திறை நமக்கு நல்கிய அன்னிய குடதிசையிருந்தாள் குறுவன்
னியர்கள்
திறையது தராமற் சிலநா ளிருந்து மறைவதாய் வந்து வளைந்துநன்
நகரிற்
கூடார மடித்துக் கொடியபீ ரங்கி தேடியே நிரைத்துத் திறத்துட
னேதான்

பாளையம் போட்டுப் பகிடிசு ளுரைத்து ஏழையென் றென்றே
 டெதிர்த்தமர் புரியப்
 படைக்கணி கலங்கள் பரிகரி காலாள் இடைக்கிடை யணிவகுத்
 திருக்கிறே னென்று
 வரிசையாய்ச் சீட்டு வரைந்தெனக் கனுப்பி நிரையமர் செய்வது
 நிச்சய மென்றே
 சல்லியப் பறைமுறை சாற்றுதல் கேட்டே சொல்லிய சபதத்
 துரைகுறு வன்னியன்
 ஆகையா லவனை அகற்றுதற் காதி ஏகதற் பரனார் இரக்கமே புரிவார்
 நீருமுன் சேனை நிறைபடைத் தலைவனும் சீருடன் வந்து சேரவே
 வேணும்
 சற்றுநே ரமும்நீர் தாமத மன்றி வெற்றியாய்ச் செருனரை
 வெல்லவே வருவீர்
 அகோசர புகழூள் ளாளன் பிலேந்திரன் சகோதரன் கண்டு தானக
 மகிழ
 அம்பரன் கருணை அநுதினம் பெருக எம்பர தோரின் றெழுதுகா
 கிதமே...

பிலேந்திரன் கழிநெடில்

எம்பர தோரின் றெழுதுவா சகத்தின் இயல்பதே எனதுள்
 மறிந்தேன்
 இடரமர் புரியக் குடதிசை யதனில் இருந்திடு குறுவன்னிய
 துரைகள்
 கும்பலாய் வந்து நகர்தன்னைப் பிடித்துக் கொள்ளவோ வவந்திற
 மதுவோ
 கூடுமோ அவனா லேலுமோ என்கைக் கூரயி லாலிறந் திடவோ
 தம்பம தான எம்பர தோரைச் சதித்திட நினைத்தவன் வரவும்
 சமத்தனே சமரிற் பெலத்தனே அவன்தன் தரமரிந் நெறியனா
 னறிவேன்
 கெம்பிடா தவனைக் கும்பிடப் பிடித்துக் கீறிநா னவன்மணிக்
 குடலுக்
 கெறுவொரு நரிநாய்க் குணவளித் திடநற் கிருபைசெய் வார்புரு
 பரனே

பிலேந்திரன் இன்னிசை

அம்புவியில் முன்னறிந்த அதிகதெய்வம் அன்னைதந்தை
 செம்பதும பாதமதைத் தினந்தினமஞ் சலிகள் செய்தேன்
 எம்பரதோ ரெனக்கனுப்பும் இக்காகி தமதனை
 உம்முடைய கண்ணோக்கி உத்தரவு தாருமையா

சிமியோன் கவி

உத்தர வெனைத்தா வென்று ஒதிய மைந்த னாரே
வித்தக மிகுத்த ராசர் விடுத்தகா கிதந்தா நென்ன
உத்தம மாகவென் முன் உரைபகர் ஒளித்தி டாமல்
சித்தத்தி லறிந்து நானும் செப்புவேன் பிறகு தானே

பிலேந்திரன் கவி

பிறகென வுரைத்தீ ரையா பிசகுறு வன்னிய மன்னன்
மறைநிறை ரோமை நாட்டை வளைந்தவன் பிடிக்க வென்றே
குறைவறப் படைகள் சேர்த்துக் கொண்டுவந் திருக்கிரு நென்
நிறைவரெம் பரதோர் போருக் கெனையழைக் கின்ற ரையா

சிமியோன் கவி

ஆமென வுரைத்தீர் மைந்தா அடலமர் புரிய உம்மைப்
போமென வுரைத்தா லெந்தன் புகழர சியர்க்கைக் காரோ
தாமென அரச ரோடு சமர்செய்து வருவீ ரென்று
நாமென தகத்தி லோரேன் நவிலுபோர்க் களம்செல் லாதே

பிலேந்திரன் கவி

செல்வனே முன்னு னங்கு சென்றபோ தவர்க்கு வாய்மை
சொல்விசு வாசம் மீறிற் சோதியம் பரர்க்கே ராதே
வல்லவம் பரன ரென்னை வாதுறு சமரிற் காப்பார்
எல்லையிற் சொன்ன சொல்லுக் கிரண்டகம் செய்யே னையா

பிலேந்திரன் பின் கவி

அறிவுட நென்னை யின்ற அன்னையர் சரணம் போற்றி
ஐறைவனெம் பரதோர் போருக் கெனையுத விடவா வென்று
பிரியமோ டெழுதும் சீட்டுப் பெற்றன னவ்வூர்க் கேக...
உறுதியோ டுளத்தில் தேர்ந்தும் உகப்புட னனுப்பும் தாயே

தாய் இன்னிசை

அனுப்புமென வேயுரைத்த அன்புசெறி மைந்தனையுன்
தனைச்சமருக் கேகவிட்டுத் தமிழாள்மனம் பொறுப்பேனோ
மனப்பிரிய மாகநீர்போய் மாற்றலரோ டேபொருத
எனக்குமனம் தரிக்காது என்மகனே நான்வருவேன்

பிலேந்திரன் கவி

மகனென அகமது பதறியே யுரைபகர் மைவிழி யெளவையரே
ககனம துறுகனி மறியொரு புதல்வனைக் கயவர்க ளுயிர்கவரத்
தகைமையோ டினிதுற அகமகிழ் வொடுவவர் தரைதனில்

விடவிலையோ

மிகமகிழ் வுடனம லனுமருள் புரிசுவார் விரைவினி லுரைபகர்வீர்

தாய் இன்னிசை

உயர்பர மனைப் பயந்த உப்பரிகைக் கற்பரசே
கயவரவம் செய்யாமற் காத்தருளு மென்மகனைத்
தயவான வுண்டேவி தன்னிடமும் கேட்டறிந்து
செயமுடன்றீர் சென்றுவரத் தெய்வீக னுதவி செய்வார்

பிலேந்திரன் கவி

கிஞ்சக மலர்கண் டஞ்சிடு மிதமுறு கிளிமொழி மயிலனமே
பஞ்சடி மிஞ்சிய எந்துணை வியரே பகர்கயல் விழிமானே
வஞ்சக போர்செய எம்பர தோரெனை வாவென் றெழுதியதால்
சஞ்சல மற்றக மீதிரு மன்பொடு சமரிடை போய்வாரேன்

ஞானசவுந்தரி இன்னிசை

போய்வருவே னென்றுரைத்த புரவலர்கள் நாயகமே
தாய்தகப்ப னும்மையன்றித் தரையிலெனக் காருதவி
தூயவெந்த னுதரமதில் தோற்றுக்கரு மூன்று திங்கள்
நேயமுட னெண்ணவிட்டு நீரேக ஞாயமுண்டோ

பிலேந்திரன் கவி

உண்டுசெய் யரியுய் யானம் உடையவன் மிருக செந்தைத்
தின்றழித் திடச்செய் வானோ திருவெனும் தேவியாரே
ஒன்றுக்கு மஞ்ச வேண்டாம் உயர்பர னுதவி செய்வார்
சென்றமர் புரிந்து வென்று திரும்பினான் சுறுதி வாரேன்

ஞானசவுந்தரி இன்னிசை

வருவேனென் றுரைபகர்ந்த வல்லவனே யாதிசுதன்
திருமலர்ச்செம் பாதமதைத் தினம்மனதி லயராது
பொருகளம்போய் வெய்யசமர் புரிந்துமரு வலரை வென்று
வருவதற்கு- நீதிபரன் வல்லமைகள் செய்வரையா

பிலேந்திரன் கவி

ஐயம நக்கிருபை செய்தருளேக னனுக்கிரக மேநீட
உய்யவெ னைப்பெறு மண்ணையர் தந்தையர் உலகிலெண்
தெய்வமதாம்
வையக மீதம ராடிட வேகிட மனமது நீர்மகிழ்வாய்த்
தூய்ய மலர்க்கர ஆசறு பாதத் துணைதந் தருள்வீரே

சிமியோன் இன்னிசை

தந்தருளு மென்றுரைத்தீர் தற்பரனா ரற்புதத்தால்
இந்தாரா யப்பருக்கு ஏசுநச ரீய்ந்த கைவேல்
மந்திரபர மண்டலமும் மங்கலமுத் திரையை வைத்து
வந்தபடை தன்னைவென்று மாசகல வாமகனே

தாய் இன்னிசை

மாசகல நானீன்ற மைந்தனே யெண் வாழ்வரசே
யேசுவென்ற நாமமதை எப்போதும் நெஞ்சில் வைத்துக்
காசினியிற் போரைவென்று கருத்துறவே வந்தருள்வீர்
தேசிகம்சேர் மாளிகைக்குச் செம்மலே நாம்போவோ மையா

சிமியோனும் பிலேந்திரனும் போகிற தரு

சிமி:

அந்தரமு மிந்தரையும் சக லத்தையு முண்டுபண் ணித்தயை கூர்
எந்தையே பராபரனே எம தேதம்பொ றுத்துமுப்

போதுமென்முண்
வந்துகந்து சொந்தடிமை யான மைந்தனுக் கெந்தவி தந்தனிலும்
சிந்தைகூர்ந் துகந்துன்னருள் தந்து தெய்வீக னேயருள்
செய்யுமையா

பிலே:

செய்யு மரசுநல்ல ரோமைச் செம்பொன் மவுலிசூ டெம்பரதோர்
வெய்யப டைக்குதவி தர வேட்டலு டனொரு சீட்டெழுதி
ஐயமற வெனைவா வென்றோ ரானைவி டுத்தாரிவ் வேனையவர்
தூய்யச முகமுண்போய் எதிர்த் துற்றபகைஞரை

வெற்றிகொள்வேண்

சிமி:

வெற்றிசெரு மெம்பரதோ ருடன் மேலவர் வந்தெதிர்த்
தார்களென்று
சற்றேம னங்கலங்கி யெந்தன் சந்ததி யானபி லேந்திரனை
நற்கோ வழைப்பதினால் அங்கே நாடிய வன்சம ராடி வென்றிங்
குற்றே வரஅருள்சூர் முப்பே ரோர்பொரு ளானகிர் பாகரனே

பிலே:

கரமேயி ரண்டுமில்லா எந்தன் காதலி சூலுறு மாதை நான்போய்
வருமிங் களவுமொரு குறை வற்றிட வேமிகு நற்றயவாய்
பரிபா லனம்புரிந்தே உந்தன் பாலகி போல்நினைந் தேவலர்வைத்
திருமாதி யேகபரன் எம்மை இரட்சைசெய் வாரிது நிச்சயமே

தருமர் வரவு

கலிப்பா

வாச மேவு சரோருகம் சேர்மடு வளையும் ரோமைக் கதிபதி யாகிய
கூசி டாமனக் கேசரி நேர்விறற் குரிசி லானதன் மேந்திர
னும்மறு
தேச னும்குறு வன்னிய னோடமர் செய்ய வேபடைச் சேனைகள்
சூழ்ந்திட
மாசில் லாப்பரன் தாடுனை நம்பியே வளம்பெ றுமிச் சவையில்
வந்தெய்தினார்

தருமர் சிந்து

தங்கமணி யாசனம் தன்னிலுல் லாசமாய்
இங்கிதமோ டேகுவேன் இந்திர னகங்கூசவே
திங்கள் தங்கும் பாதமே திகழுமரி மாதுமே
சிறியனுக்கதிக கருணை மிக்கவிழி
தரிசனித் துனருள் தருவது கடனே தங்கமணி

பொங்கு கடல் தங்கிடும் பூவுலக மெங்கணும்
துங்கர் திறை தந்தடி தொழுது கும்பி டும்படி
பங்கமறு ரோமை யெம் பரதோ ரென்றே யெவரும்
பரிவு கூறவிற லரசலாவு புகழ்
தரும னானதுரை நிருபனும் நானே.... தங்கமணி

அரசு னெனு மன்னியன் ஆனகுறு வன்னியன்
 தருதி றைத ராமலே சமர்பொரவென் றுன்னியே
 நிருப மொன்று கீறியென் னிடமே விடுத் தனன்
 நெஞ்சி லுற்றதுணி வும்சமத்து மெது
 வென்று ளத்தினிலே கண்டறி யேனே... தங்கமணி

நன்ன யந ரேந்திரன் நண்பன் பிலேந்திரன்
 தன்னைச் சமர்க் குதவி தரவா வென்றங் கெழுதினேன்
 இன்ன மவர்வ ராத தென்னே வறிகிலேனே.

இந்த நற்சமையம் வந்து பற்றலரை
 வென்றிடத் தயவு தந்தருள் நாதா... தங்கமணி

பம்பை தம்பூர் கம்பொலி பண்முளவம் கெம்பொலி
 அம்பு ராசி யென்னநின் றூர்ப்பரிக்க உம்பலும்
 வெம்புகரி காலாள் தேர் வீரரு டனேபோர்
 மெத்த வுத்தமமோ டெத்தி சைக்கும் மிகு
 சித்த முற்றணிவ குத்திடு வேனே... தங்கமணி

இராயன் கடவுள்

புரவலர் புரவல னெனவெழு தவிதுயர் புகழுறு மரபதனில்
 வருகனி மரியனை திருவயி னிடெசிறு மனுடக வடிவாக
 வருகுரு பரணிரு சரணம தனைநிதம் மனதினி லயராது
 உரைநவ மணியொளி ரிலகரி யணையிசை யுற்றினி தேகிடுவாம்

இராயன் பின் கவி

சூட்சிசொல் லெனது தேர்ச்சித் துணைவனும் சூரன் தானும்
 காட்சியுற் றிலங்கு மாதி கர்த்தன ரருளுண் டாக
 மாட்சிமை நிறைந்த செம்பொன் மணி யொளி ரெறிக்கு மெந்தன்
 நீட்சிமையுடனே செய்த நிகருசிங் கணையில் வாரும்

இராயன் பின் கவி

அழகுறு மெனது நேச அமைச்சனே அறையக் கேளீர்
 தளமுறு நமது சேனைத் தலைவனைச் சடுதி யாக
 குழுகுறு வன்னிய னென்னும் கொடியவன் துரையை வெல்ல
 வளமுறு பதாதி யோடு வரும்படி யழைத்தி டாயே

மந்திரி கவி

திடமுட னெவர்க்கும் வீரம் செலுத்துசே வகனே கேளாய்
குடதிசை யிருந்து வந்த குறுவன்னிய னோடே தீர்த்து
அடலமர் பொருதி வெல்லும் அதிவிறற் கப்பித் தாணப்
படைபொரு கருவி யோடு பண்புற வரச்செய் வாயே

சேவகன் இன்னிசை

வாய்மையுறு மெங்கள் மன்னன் வழுத்தியகட் டளைப்படிக்கு
ஆயபடைத் தலைவனையான் அன்புறச்சென் றழைத்திடுவேன்

கப்பித்தான் வரவு

கவி:

அயிலுறு சக்கர வாளொடு குந்தம் அத்திர விற்பரிசை
மகிதல வல்லைய கைச்சமு தாடொடு வாகுறு கட்டாரி
வெயிலெறி படைதனி லணியணி சோடணி மேவிடு கப்பித்தான்
பயில்படை நிரையொடு விரைவினிற் சமர்செயப் பகர்ச்சவை
வந்தனனே

கப்பித்தான் தரு

ககனம் புவிமதி கதிர்ந்தா ரகைசயிலம் கடல்வாழும் மீனமோ
டிகவும் மிருகமா சுகமும் பலபொருளும் இருமூன்று நாளதில்
வகையுய்ந் தருள்தரு பகவன் மலரடியைவருடி யேதினம்
அகமொய்த் திடுசுக பவுள்சுற் றிடுமெனது அதிகாரமேநீட... 1

பொழில்சுற் றெழில்திக முழகுற் றிடுரோமைப் பூபால னாகிய
கனியுய்த் திகல்புரி குலிகம் புயமார்பன் கர வடர்கெடி கெடவரு
வளிமுற்படுதுக னெனவிற் பனவிறலோன் வர வெனையழைக்கின்ற
விழைவே தெனவென துளம் துணரேனே வேதாமுத லோனே 2

அரணம் சுழலெயில் கருவூ லந்தனையே அடையலர்மரு வாவகை
தரணம் கதவம துறவோ காவலர்கள் தருநிதியற விடவோ
பரணம் அணிபரி மருண்மா படைபதாதி பழக் கவோ விரு
சரணம் புரியாதோர் நவிரங் கொய்திடவோ தன்மை யேதென
வறியேன் 3

கொம்புங்குழல்பறை தம்பூர் தவில்மோளம் கோடணை தகு ணிதமொடு
வெம்பும் பதலையி யம்பும் திமிலைமுழா மிகுமல்லரி துடியொடு

பம்பை தொனிகட மெங்கும் அதிர்தரவே பார்த்திவரடி போற்றிடு
தும்பை யணிபுய எம்பர தோர்சமுகம் வெகுதுரிதொடு செல்வேன் 4

கப்பித்தான் இன்னிசை

பூவுலகை யானுகின்ற போர்வேந்தே பொற்கொலுவும்
தேவுலக ஆதிபரன் சிறந்தரசைக் காத்தருள
காவலனே நீருமென்னைக் கருதியே நிற்பாலில்
வாவென் றழைத்ததென்ன வழத்துவீ ரென்தனக்கே ...

இராயன் கவி

வழுத்திடக் கேட்டீர் வீர மற்புரி கப்பித் தானே
இழுக்குற நமது நாட்டை இயல்குறு வன்னியர் சூழ்ந்து
அழுத்தமோ டிருக்கி ருர்கள் அமரிட வென்றிப் போது
மளுப்படை யொடுபோர் செய்ய வகையெது வசனிப் பாயே

கப்பித்தான் கவி

வசனியென் றுரைசெய் வேந்தே மறுவன்னியர் படையை
நான்போய்ப்
பிசகறச் சிரங்கள் கொய்து பெரும்பருந்தருந்தச் செய்வேன்
நிசமென அறிகுவீர் நீர் நிருபனே படைகள் தன்னை
அசைவில்லா தமர்க்க ளத்தில் அணியணி நிரைக்கச் செய்வோம்

இராயன் வேல்கொடு கவி

செய்யென் றுரைபகர் வையந் தருபரந்திகழ்நவ கிருபையினால்
ஐயமகன்று றவருஞ்சமர் செய்துநீ அடையலர் களை யோட்ட
துய்யரா யப்பர்தன் கையதனால் தரு சுடர்விடு வேலிதுவை
வையக மீதும கிழ்ந்துநீ கொடுபோய் வருசமர் செய்திடுவாய்

கப்பித்தான் வேல் வாழ்த்து

தற்பர சத்துரு முற்பவ மற்றிடப் பொற்குரு சுற்றனை வேல்
தக்கவ னேசுவி லாப்பளு வற்றிடச் சத்துரு குத்திடுவேல்
கற்பர சுற்றக முற்றெழு வான்முனை கற்பந் தருதிருவேல்

காசினி யோர்பவ மாசறவேபர கடவுளு மருள்கரவேல்
கர்த்தனை வாகைமி குத்திட யூதர்கள் கனபுய மேற்றிடுவேல்
கன்மலை மீதினில் நில்லென வம்பர்கள் கைகா லறைபடுவேல்

தைத்தெழு பத்திரு முள்முனை சிரசிற் றரியலர் புரிகரவேல்
 சத்திய நித்தியன் செத்துயிர் பெற்றிடு தத்துவ முற்றிடுவேல்
 எத்துறு மலகையைக் சூத்திய மத்திட ஏகப ரன்கரவேல்
 எம்பர தோர்தரு தம்பம தாயெனக் கீய்ந்திடு சக்கரவேல்
 சூத்திர மனதுறு, சத்துரு தரியலர் குடலறக் கொளுகிடு வேல்
 சுவலய மதிலமர் புரிசெரு னரையரி குநுபர னருள் வேலே

இராயன் கவி

செய்வோமென் றுரைத்த சேனைத் திறலுறு கப்பித் தானே
 வையக வங்கர் கொங்கர் மருட்டியர் தெலுங்கர் சீனர்
 வெய்யகாப் பிலிகான் வேடர் வெம்புயா வுகரை முன்னே
 ஐயமற்றிடவே நீரும் அறுக்கையாய் நிரைத்தே வையும்

கப்பித்தான் கவி

நிறையென உரைசெய் வேந்தே நிகழ்த்திய மொழிதப் பாமல்
 உரியபா னையங்கள் தன்னே டுகந்தபீ ரங்கி யேற்றிச்
 சரிவரப் படைக்க லங்கள் தானணிந் திடவே செய்தேன்
 விரைவொடு செய்வ தென்ன வேந்தேநா னறியச் சொல்லும்

இராயன் கவி

சொல்லுமென் றுரைத்த வெந்தன் னுரைத்தனக் கப்பித் தானே
 எல்லைசை ரெஸ்து நாடாள் இறைவனும் பிலேந்திரன் தன்னை
 மல்லுறு போர்க்குத் தானே வரச்சொன்னே னின்னும் காணேன்
 வல்லபோர்ச் செல்வன் வந்தால் மற்றெரு நாளைத் தானே

பிலேந்திரன் வரவு

கவி: துடிதவில் குழல்கைத் தாளம் தூரியம் முளவு மேளம்
 கொடிதிசை கிடுகி டுக்கக் கோணம தேறிச் சேனைப்
 படைதனை நடத்தி ரோமைப் பதியிற் போர்க் களத்தி லேகப்
 புடைநரர் பவனி கூறப் பிலேந்திரன் சவைவந் தாரே

பிலேந்திரன் வண்ணம்

சேண்தராதல முழுமதி யொடுசுடரும் குரை ... யார்கலியுள
 சேர்ந்தி டும்பல பொருளொடு விளைதிடரும்...தருபக்கிமிக்குள
 தேர்ந்திடுமதி கூர்ந்தமானவ ரோர்ந்திடுமுய ரஃறிணை
 யாவையும்
 திவச மிருதிறியி லருளு மமுதர்பத திரு பொற்
 சரோருகமென் சென்னியிற்சூடிப்

பூணணிந்திடு முவதியர்க் கரசாகிப்...பொறையே நிறைந்திடு
 பூவையன்னம்மை பொற்பக டுருவாகி...வருபோதரஞ்செறி
 பூவலர்ந்திடு ரேசைமாமரி கோவலர்குழு கூடுதாபரி
 பொற்புநிறைநகர முற்றுமமரரிடு கற்புமவுலிபுணை
 வெற்பனையாளே
 மாண்பொருந்திடு மகிபர்கள் மிகைகூடி வருடியங்கிரி
 மானியென்றுன துபயம ததைநாடி வழுத்தியேற்ற
 வாசநறுமலர் வீசுகரமுறு தேசுகழிதழை சூசைவரவனை
 மகிழஇசைமனதிற் புகழஅணிகுலவி நிகழவருசமரில்
 அகமகிழ்வாக
 மலர்ப்பதுமம் மனத்திருத்தி வாழ்த்துவாம் 1

தேங்கமகிழ்ந்திடு திகழ்கக னமதூடே...செயவேட்டையாடிடு
 சேர்தினத்தினி லகமிக வுறவாடி ... இருபாணியிற்றிடு
 சேதனப்பொறை யாதுமற்றிடு கோகனத்ததழ் மீதிலுற்றிடு
 திருவைநிகர்ப்புக சரீரவடிவுதிகழ் தெரிவைதனையதிக
 பிரியமதாகத்
 தேனிரட்டிடு செழுமலர் மடுவோரம் தெரிசித்த மாமனை
 சேர்த்துவைத்தென தன்னைய ரவர்பாரம் அளித்தேயரிந்திடு
 தீதுறும்குறை யாவும்மாற்றியே சீர்பெறும்மனை யாளதாக்கியே
 செப்பமுறுபவுழ்சு ஒப்பபடிவமொளிர் சித்திரமனையதனி
 லொத்தறமேவும்
 தேனுசுழ்ந்திடு திருரேமை நகராளும் ...தன்மேந்திரனென்னும்
 தேசுறும்நர பதிமகள் தனைமீளும் ...செயல்வேறறியா
 தேகம்நைந்திடு போதிலேமறை யாகப்படி தேற்றினேனறை
 செறிதல்பெறவருடி யுறுவலறவந்தடி பெறுதல்தகைமை
 யெனப் பெட்டபுடனோதிப்
 பெருகுசெல்வம் உரியமனை புகுதினேன்... 2

கார்நிறைந்திடு ககனமதனிலூரும் ...அரியேழமைந்திடு
 காரகற்றிடு கதிரவனுக்கேதேரும் ...கடவாதுயர்ந்திடு
 காயமட்டுயர் மாடமாளிகை தூயபெட்புறு கூடகோபுரம்
 கற்புவனையியம முற்றபதியிலொரு சொற்புடைபுரவு
 அற்பனுமான

தேரிவரந்திடு சிறுகுறுநிலவேந்தன் ...செயமே பொருந்திடு
 தேசரஞ்சுதன் மேந்திரசெக்காந்தன்...தன்னோடெதிர்த்து
 தேடுமறவிக லாடமனதுனி போடுசெழுமட லோடிவருவதுத்
 சித்திரமிதனி லொரு அற்பவிபரிதமு முற்றதிலையிகல்செய்
 துற்றிடுவேமால்

வாரணிந்திடு வயவர்க ளிடைமேவிக் கைவாள் கொடுவவர்
 வாகினிசித றிடவிட றதுதாவி வந்தேநிரைத்திடு
 வாசிகூவிரி கோசிங்கொடி பேசுசாரதி யாசுசுக்கம்மலை
 வயிரமலையைநிகர் புயமதுறுகயவர் வெயில்முன்பனி
 யெனவே யுயிரிறுவேனே
 வெற்றிமாலை சூடுமுடி வேந்தன்நான்

3

தாரணிந்திடு தருமகே சரியோடு...சிறுஞானி வெஞ்சமர்
 தானியற்றிடு தகைமையை யுணர்வாடில் செறுவல்லியத்
 தொடு

தாவுமாண்சம ராடல்போற்சிறு மேவுவன்னிய ராவிநீக்கியே
 சம்புகொடியுவணம் வெம்புபசிதணிய வம்பியலகைகுரல்
 கெம்பிடவேதான்

பேரணிந்திடு பெருமைகொ டெஸ்தாள் வோன் பிலேந்திரனென்று
 பேசிலொன்னலர், பிறவிடர் களி லாழ்வார் பெருமான் க
 ளென்னடி

பேணிவந்திறை காணம்யாவையும் நாணவைத்துடல் கோணி
 நிற்பர்கள்

பம்பைமுருகுதவில் கொம்புகுழல்வெடிகள் வெம்புதிறை
 பொலியென் றெங்குமேயார்க்கும்

ஏரணிந்திடு மிகுளையர் நடமாட எனதிருபுறம்
 ஏவல்செய்சது ரங்கம தெழில்கூட ஏனாதியர்கள்
 ஏவுமாமதி யாவுமோதவே பாவைவந்தியர் கோவைகூறிட
 ஆழிவிரலுமலைத் தோளிர்குவளைச்செந்தார் மேழிக்கொடிக்
 கையினன் வாழியதாக
 எம்பரபதோ ரிகற்களத்தி லேகுவேன்...

பிலேந்திரன் இன்னிசை

தாரணியைத் தான்புரந்தாள் தன்மேந்திர னெம்பரதோர்
 சீரணிந்த ஆதிபரன் தினந்தினமும் காத்தருள

தருமர் கவி

காத்தருள் பிலேந்திரா கேளீர் கனநகர் தன்னைச் சூழ்ந்து
மாற்றல ரான பொல்லா மறுகுறு வன்னியர் தன்னைச்
சூத்திர மாகப் போர் செய் தூரத்துதற் குபாய மாகச்
சேர்த்து நீர்படைகள் தன்னைச் சிறப்புடன் நடத்து வீரே

பிலேந்திரன் கவி

நடத்துமென் றுரைத்த வேந்தே நமதுகோட் டைகளைச் சுற்றிப்
படைத்தளம் நிரைத்து முந்தப் பாரினிற் பறைகள் சாற்றி
மடக்குறு வன்னியர் தன்னை வரும்படி கடிதம் விட்டுத்
தடையறச் சமர்க ளாடத் தற்பர னருளுண் டாமே

தருமர் கவி

தற்பரன் கிருபை யாலே தடையறக் கடித மீய்ந்தேன்
உற்பனப் பறைசெய்வித்தேன் ஒழுங்குடன் நாங்கள்சென்று
சற்பனை புரிவோன் எய்தும் தடந்தனிற் காவல் வைத்து
அற்புதன் பதத்தை ப்போற்றி அறுக்கையோ டிருப்போ மாக

குறுவன்னியன் வரவு

கலிப்பா:

கொண்டல் வண்ணனின் பாதமநுதினம் குறித்துப் போற்றிசெய்
கொள்கைய தாகவே
எண்டிசைக்குறு வன்னிய மன்னனும் எழுந்த சேனையும் இங்கித
மாகவே
வண்டலாம் பொழில் சூழ்நகர் ரோமையை வளைந்து தன்மமன்
ரொடு போர்செய்யச்
சண்டமாருத மென்னச்ச மர்க்களம் தன்னில்வந்து தடையுரு
தெய்தினார்

குறுவன்னியன் வண்ணம்

தனதன தந்தத னாதனந்தன மெனநட னம்வினை யாடி
யம்பிகை

தனையு மினியவொரு புடையில் நிறுவிவர
நதியு மதியுமொளிர் சடைமுடி வைத்தது

தினம்நினை வுற்றிடுவோர்க ளுக்கருள் புரிசரு ணைக்கட
லான வெள்ளியம்

திகிரி மருவியிள விடையி லிவர்பரம
சிவனி னிருகமல மலரடி போற்றியே
கனநிற மெய்க்கவி னுளனேயலை கடல்துயில் பற்குண
தோழனே பொறி

கணவ புவியதனை உணவு செயுமரிய
கருட துவசநெடி யோனர விந்த
காறலைவைத் தென்றுநமஸ் காரமே

1

அலைபுரள் மைக்கடல் சூழ்புவிக்கணி திலகமெ னத்திகழ்
ரோமையைத்தனி

அரசு புரிதரும துரையி னிடமேதிறை
தருச வலதசமர் பொரவரு வீரென
இலகிடு பத்திர மானதொன்றதை எழுதிய வர்க்குட
னேயனுப்பினேன்

ஈது மறுமொழிகள் ஒதி விடுகுவது
ஏது துணிவோஅறி யாதுணர் வாருதென்
வலிமை மதித்திறை தந்துவந்தடி வருடிகி லுத்தம மாரு
மல்லது

மருவுச மரிலவர் சிரசு தடிவதொடு
வருவர் பொடிபடவும் வகைபுரிவேனே
வல்லவனென் றண்ணலர்கள் மதிக்கவே

2

குயவரி யைப்பொரு ளூரும்கனை குனிசிலை யுற்றகை
வீரருந்திறை

குரவை நிகரெனது படையி னணியணிகள்
குழுமி வரவேசது ரங்கப தாதிகள்
வயவர் முடித்தலை வேல்கைவாரொடு மறவர்து லுக்கர்
மருடர்குச்சலர்

வடவையனலைநிகர் கொடிய சினமுடைய
மகதர் குருதர்புடை மருவியே நிற்கவும்

செயமிகு மும்மத வாரணத்தொடு சிறுசுன கன்சம ராட
லாகுமோ

திறமை குறைதரும விறைவர் கெடிகெடவே
செருவி விரிய வேசெய் தவர்களை வென்றித்
தேசமுற்றும் நானரசு செய்குவேன்

3

குடதிசை யுற்றினி தாயிருந்தொரு குடைநிழலிற் புவியாளு
மென்பெயர்

குறுவன்னிய னெனவே அறைய வெறி கொள்ளுவர்
பொறையி லெதிரொருவ ரிலரெனு மென்கைப்
படையை நடத்தியே மேளமுந்துடி பறைகுழல் கொம்பு
தடாரிதக்கைகள்
பதலை முருடுமுர சதிரு குழல் வெடிகள்
பரவை யொலியெனவே குமுறிட வெற்றிக்
கொடிதிசை யெடினு மாடவொப்புயர் குறமக னைத்தின
மேவுமற்புத

குமர முருககுரு பரனை நினைவுகொடு

குலவு தளமோடிகல் களமிசை செல்வோம்

குருசில்தன் மேந்திரனை வெற்றி கொள்ளவே

4

குறுவன்னியன் கப்பித்தான் தரு

வெள்ளைக் கமலநங்கை வேட்டல் புரிந்த சங்கை
உள்ளத் துரியோன்மங்குல் ஒளிமே னியனை மங்கை
கொள்ளங் குமரன்தந்த குழந்தை களின் பொற்கந்த
முள்ளு மிணர்த்தா ளெந்த னுளத்தி லிருத்தி நிந்தம்
உததிசு முதகமா ளதிபர்கள் நிதிசொரிந்
துய்யும்படி செய்யும்வய வையொள்ளயில் கையன்
உன்னுகுறு வன்னியனடி யுணர்குவாம்

1

சாடைக் கதையை நம்பித் தரும னெனும்மன் வம்பில்
கோடைப் புயல்போல் வெம்பிக் கொதிப்புற் றெழுந்தான்
தம்பி

ஆடிக் குதிக்கும் மோகம் அடைத லறியா ராகம்
கூடும் சமரிற் போகம் குறையா துறுதல் யோகம்

கொலைகண்டு நிலைநின்று சிலைகொண்டு தலை ரெண்டாய்க்

கொய்தே யுடல் நைதேவதை செய்தேசய முய்வேன்
குறும்பர்களை யமரில்வெற்றி கொண்டுநான் 2

பேடிப் பிணையைக் கண்டு பிறங்கும் வயமாவின்று
நாடி யிகுதா தென்று நவிலும் பேதையைப் பெண்டு
கூடி நகையா ரென்னும் கொள்கை யிதய முன்னு
தேடி யடல்செய் தென்னால் திறங்கெட் டொழிதலுண்மை
திறல் துஞ்சும் மறல் கெஞ்சும் அறல் விஞ்சும்
விறல் மிஞ்சிடு

சேனைப்படை வீறிட்டிட ருமைத்துரை போரிற்கெட
தேசநர ரெமதடியைத் தேடுவார் 3

பம்பை யுடுக்கை மேளம் பறைகொம் பிடக்கை தாளம்
நம்பூர் தவில்மத் தாளம் சலதி யொலிபோல் நீள
உம்பலுளைமா பொற்றேர் உந்தும் வலவ னைச்சேர்
வெம்பும் விறல்மி குதார் வீர படையைப் போரில்
மிகைவெட்டி வகைகொட்டி திகையெட்டும்
பகைகெட்டிட

வீரம்புரி தீரம்பெறு மாரன்சய தாரன்
விறற்பொருந னெனத்தரையோர் விளம்புவார்....

குறுவன்னியன் கவி

தயவுறு மெனது சேனைத் தலைவனு மமைச்சனே கேள்
செயமுறு மரசர் சேனைத் திரளுங்கொம் பாசிற் கண்டேன்
இயல்பொடு படைக்க லங்கள் எடுத்தணிந் திருக்கி றுர்கள்
பயமற நடந்து வாரும் படைத்திர ளதனிற் செல்வோம்.

தருமர் கவி

நடையி லெனது நேச நல்குமந் திரியே கேளீர்
திடமொடு வன்னிய சேனை செருச்செய்ய வராத தென்ன
மடமொடு சீனத் தம்பம் வைத்ததின் குறிப்பைப் பாரும்
அடர்படை நடத்தி நாங்கள் அமரிடச் செல்லத் தானே.

தருமர் கப்பித்தான் கவி

அடர்படை நடத்தச் சொன்ன அரசனே அவனி மீதில்
கடலிரை யென்னத் தானே கனபடைத் திரள்கள் கூடித்
திடமொடு சூறைபோலே சீறியே யெழுந்து வாறூர்
தடையறப் படையும் நாமும் சமரிடச் செல்லுவோமே

குறுவன்னியன் கப்பித்தான் கவி

விடுவது மில்லைப் போரை விறுமனைங் கரண்முன் னிற்பார்
அடுவம ரிடையிற் செல்வோம் அம்பிகை யருளுண் டாக
தடையறப் பூசையிட்டுச் சத்திவே லாயு தத்தைக்
கடுகவே கரத்தி லேந்திக் கருதுபோர் புரிவோ மையா...

தருமர் கவி

மைக்கடல் சற்றுதரைக்கினி துற்றுறு வன்னிய னின்றலை வா
பொல்க்கண மானதை நத்தியே யென்னொடு போர்பொர வந்தா
இக்கண முந்தர மற்றிட விசுவ ரேகிடு பின்னாகத் [யோ...
தொக்கொடு வுந்தனை விட்டிடுவோமென்று சொகுசொடு நில்லாதே

குறுவன்னியன் கவி

சொகுசொடு நில்லா தெனவுரை பகரிடு துரைநிரு பதியேகேள்
செகமுறு மானது புலியைவெ ருட்டிய சிறிதுறு கதைபோலே
அகமுற கத்தைகள் புரிவதே னுன்சிர சரிசுவேன் நிசமாக
வெகுபெல வானென அஞ்சியே நா னுனை விடுவேனென்
றெண் னாதே

பிலேந்திரன் கவி

நளினத் தொடுகெறு விதமுற் றறைகுறு படைமொய்த் திருதலைவா
பழுதற் றிடுமென தரகைக் குறையுறப் பசரக் குழுமதமோ
பொழுதுக் குடதிகை யடைவுற் றிடுமுதல் புரவியோ டுன்சிரகை
விளவெட் டிடுவது திடமுற் றிடவறி விறல்தத் துவனெனவே

குறுவன்னியன் மந்திரி கவி

தத்துவக் கெறுவ தாகச் சமத்துநீ பேசவேண்டாம்
பத்திர மாக வுந்தன் படிபகந் தரத்தைப் பேணு
வெற்றிவீ ரங்கள் பேசி வீணிலே வீழ்ந்தி டாதே
உத்தம மாகச் சொன்னேன் உயிர்பிழைத் திடநீ செல்வாய்

தருமர் கப்பித்தான் கவி

படிதனி லென்னொடு அமரிடு மொன்னலர் பகர்சிர சுருளிடவே
கடிதொடு என்கர வசியத னுலொரு கடிகையிற் படைமுடியத்
துடியொடு பொரவரு தரியலர் படைகளின் துகளற வேவெருவப்
பொடிபொடி யாகவே யரிசுவேன் விறலுறு புரவல னெனவறிய

குறுவன்னியன் சேவகன் கவி

அறிவதென் றுரைபகர் திறமிகு தருமரின் அதிகெறு வித்தலைவா
செறிவுற நடையெழு பரிபடை சிதநிடச் செங்கர வாளதனால்
கொறிதனை வரியது கூறுகூ ருகக் கொல்வது போல்நாமும்
சிறுதுக முாயுள் சிரமதை யரிவேன் செல்லிவண் நில்லாதே

எல்லோரும் படைத்தரு

தருமர்

தனதத்த அனகத்தனைப் பணிதல் செய்து
தரையுற்ற படையொத்த விறல்தத்துவ
சினமெத்து செருவற்றிடப் ...புவியின்மீது
திறமுற்றுத் தரமற்று விளவெட்டுவேன்.

குறுவன்னியன்

சிவசத்தி பதஅர்ச்சனை புரிந் துநானும்
திடமுற்று அமருற்று வெகுதிட்டமாய்
அலபுத்தி விடவெற்றியாய்ச்....செருனர்தன்னை
அறநட்ட மெனதிட்ட மொடுவெட்டுவேன்

பிலேந்திரன்

கலையுற்ற சரணத்திதன் ...இருநற்பொற்
கமலத்தின் மலரத்தைத் துதிமுத்திசெய்
தலமுற்ற செருச்சேனையைத் ...தத்துவத்தோடு
தரைமுற்றும் கறைதத்தி விளவெட்டுவேன்

குறுவன்னியன் கப்பித்தான்

முடியுற்ற விறுமத்தனைப் பணிந்துபோற்றி
முடுகிட்டு வரவிட்ட தளகத்தனைப்

படியுற்ற படைமுற்றுமே புகுந்துயானும்
பலபத்திரன் தனைக்குறித் தறவெட்டுவேன்

தருமர் கப்பித்தான்

படைத்துடி கிகரத்தனும்.. சந்தி யோகையர்
பதத்தையென் சிரத்தினி விருத்திக்கொண்டு
கடுகிப்போ ரிடத்தகுந்த .. செருந்தரம்
கணிந்தரிந் தவர்களைக் குவித்திடுவேன்

குறுவன்னியன் மந்திரி

அரிவையர் துயிலள்ளுவோன் சரணமெந்தன்
அகத்தினி விருத்திக்கொண் டுகப்புடனே
வரிசையோ டமரில் நின்று ..எனதுமுன்
வகுந்தரி யலர்களை அரிந்தெறிவேன்....

தருமர் மந்திரி

மடமாதர்க் கரசியென்னும் .. மரிபதத்தை
மனத்தினி விருத்தியே விருப்பமதாய்த்
திடமாகப் படைவென்றிட.....என்முன்னின்ற
திரட்படை கழுத்தெல்லாம் தறித்திடுவேன்

குறுவன்னியன் சேவகன்

திடத்துடன் படைவென்றிடச் சிவனாமத்தைத்
திறத்துடன் மனத்தினில் நினைத்துக் கொண்டு
பிடித்துடல் துணித்திடவே என்முன்னிற்கும்
பெருஞ்சேனை வெருண்டோட நெருங்கிடுவேன்

பிலேந்திரன்

தறித்துநான் தரியலரைச்....செகத்தோர்காணத்
தளச்சேனை தெறிகெட்டங் கொளித்தோடுருர்
திருப்திபே சிடத்தகுமோ...தொடர்ந்தவரைத்
துரத்தியே பிடித்துடல் துணித்திடுவேன்

சம்மனசு வரவு

வசனம்:

மின்னுநவ மணிமவுலி தளதளென்ன
 விமலனருள் சிறந்திலங்க வேந்தர்கேள்விக்
 கண்ணைபிதா மதலைதனக் கிரங்கல்போல
 ஆதிபிதா மனமிரங்கி அவனிமீதே
 வன்னியரெனு மஞ்ஞானப் படைகள்நீங்க
 மகீழ்றோமை மறைவிளங்க வல்லநாதன்
 பொன்னுலகால் வரஅனுப்பும் ரூபலாவப்
 புலவருமிக் சனமதிலிவ் விடம்வேந்தரே

குறுவன்னியன் கவி

சத்துரு வாக வந்த சம்மன சாலே யெங்கள்
 மித்துருச் சேனை யாவும் விறுதாவிற் பட்ட தந்தோ
 சத்தியைங் கரனும் கந்தன் சதாசிவ னொளித்தா ரந்தோ
 இத்தரை மீதில் நாங்கள் ஏருவோம் மனைக்குத் தானே...

தருமர் கப்பித்தான் கவி

ஏகுரூர் வன்னிய சேனை இறந்தவ ரன்றி நின்றோர்
 சூகர விரைவாய் வீரர் துரத்தியே வெருட்டிக் தானே
 சேகர மாக வாறும் தெய்வீக னருளுண் டாக
 வேகங்கள் தணிந்து நாழும் மீன்றுபா னையத்திற்செல்வோம்

சம்மனசு தரு

பொன்னுலா வியமுடி பளப ளென்னப்
 பூங்துகில் தளத ளென்ன
 மின்னாலாவிய துவிக ளிலங்கவே
 வேந்தனார் தூதன் நானே

ஆதமே வைசெய் பாவவி னைதீர
 ஆவைமரி யரு ரூபகார
 தாதையாம் சுதனே யருள் கூரத்
 தாமனுப் புவர் நாமே

சத்திய மறை தரைதனில் துலங்கச்
சமைய மாகியகுறு வன்னியர் மலங்கப்
பத்தியா கியபரன்சுட ரிலங்கப்
பரமனே வலன் நானே

3

தாரணிந்திடு குறு வன்னியர் சூதிசெய்யும்
சத்தியம்பிகை சமயத்தோர் படைகெடச்
சீரணிந்திடு தன்மர்வென் றிடவந்த
செம்மல் தூகுவன் நானே

4

கார்சிறந்திடு கழனிவி னைந்திடக்
கருதுபல பொருள் கரமது சேர்ந்திட
நேர்சிறந்திடு நிருபர்கள் சமாதானம்
நித்தமும் விளங்கிடவே

5

அருள் விளங்கிய ஆதியம் பரன்முன்பு
அணிபலவிசை அமரர்கள் பாடிடத்
திருவிளங்கிடு சிந்திசை நீடவே
செல்லுவேன் மகிழ்வாக

பிலேந்திரன் கவி

பானைய மதனில் நாங்கள் பகருமெம் பரதோர் கூட
மாழைசேர் நிழலுலாவ மஞ்சம் திருப்போ மாக
தாள்வறப் படையும் வென்றும் சமர்னில் மிஞ்சிப்
போவோர்
மீளவும் வராத வண்ணம் வினையறக் காப்பீராக

தருமர் கவி

காத்திடென் றுரைத்த நேசக் காவலன் பிலேந்திரா யேசு
பாத்திரமாகத் தேவ பதிமரி யருளுண் டாகச்
சேர்த்திடும் சேனையாவும் திருநக ரதனைப் பார்க்க
ஏற்றபா னையத்தின் மீது இருபேரு மிருப்போ மாக

குறுவன்னியனும் கப்பித்தானும் போகிற சிந்து

வடிவு தங்குமெம் மனையிற் செல்லுவோம் மனமகிழ்ச்சி
கூர்ந்து

வடிவு தங்குமெம் மனையிற் செல்லுவோம்

குறுவன்னியன்

வடிவு தங்குமெம் மனையிற் செல்ல
வல்லபாவிசை கவிஞர் சொல்ல
துடியை நிகரு மிடையர் பல்ல

சோப னம்நிறைந் துலவும் நல்ல

வடிவு

கப்பித்தான்

பம்பை பேரிகை பறைகள் மோதவே பலவரிசையாகக்
கொம்பு வீணைநற் குழல்க ளாதவே ... குயிலிசையின் மிக்காய்
தும்பி மாமலர் சோலை பொழியத் துளிமணநற வொழுதி
வழிய

வம்பு செய்யவ கடர்க ளழிய வளமிகும்பொழி லழகு செழிய

குறுவன்னியன்

மதிதொ றுந்திறி மாரி பொழியவேவரி ... வினைந்து குவிந்து
நிதிபெ றமனை நீடிச் செழியவே .. மனை மகவெல் லோரும்
நிதமும் சுகம்பெற் றுய்யநிமலன் நீட்டியருச் சனைகள்செய்ய
மதமும் பதமும் நிதமுமுய்ய மங்களவிசை பாடிச்செய்யாள்

வடிவு

கப்பித்தான்

கங்க மகதங் கவுடந் தெலுங்கமும் கடுங்குசலம் சீனம்
வங்கம் சிங்களம் வலிகொள் கலிங்கமும்... வளமுய்ந்தி ருந்திடு
துங்கர் மாமுடிஎங்க ழுலடி. தொழுதி றைஞ்சியெய்

பொழுதும் நின்றிட

எங்கும் கொம்புமா தங்கம் பாய்மா இரதம் பதாதி வரையெ
னமிஞ்சும் வடிவு

குறுவன்னியன்

வனச மாமடு வளையும் ரோமையை வென்றுவாகை சூட்டக்
கனக மாமுடி புனைதன் மேந்திரனை வெகுவலிதிற் போர்க்கு
அநீதி யாகநா மழைத்துத் தோற்றோம் அத்த னேயருளை
வைத்துத் தேற்றும்
முனியா தென்பவம் முழுதும் மாற்றும் முதல்வ நின்பதம்
பணிந்து போற்றி

கப்பித்தான்

நத்தொ லித்துமின் முத்தை யின்றிடும் நறவொழுகு பங்கய
முற்ற செய்துறும் நெற்போர் தோன்றிடும் பரிமளப் பூஞ்
சோலை
சுற்றெ யிற்கிர ணத்த முத்திடு சோதி ரத்தினத் தாலி
ழைத்திடு
பொற்கு வைமலிவாக வுற்றிடு பூமகளர சேசெ முத்திடு வடிவு

படை வென்றபின் தருமர் பிலேந்திரன் கப்பித்தான்
மூவரும் தரு
தருமர்

கார்குழற்க னிமொழியின் னூர்களுக்க ரசியதாய்க்
கற்பகநி ழுலுறைபூங் காவாய் வந்த
கன்னிமரி தன்னினுயர் பொன்மகவை முன்னிலுன்னிக்
கருதலர் வெருவுறச் செய்தோமே

பிலேந்திரன்

பேர்பெரிய எம்பரதோர் ஆரமணி மார்பலங்கள்
பேசரிய ராசமன்தன் மேந்திரன் என்று
பேணியும் டிதொழுது நாணிமனம் கோணுருது
பேடியம ராடவந்தெ திர்த்தான்

கப்பித்தான்

தார்குறுவன் னியவன்கெம் பீரமொடு போர்புரிந்து
தாழ்வுறும் பசெயமுற் றேதான்...போகத்

தற்பரன்செய் அற்புதத்தை முற்றயரா அற்றிடுதல்
தானமேது மானஉப காரம்

தருமர்

கம்பமத வும்பல்பல வெம்பியே யெதிர்த்தி டினும்
கைவயமா வைவெல்வது மாமோ....எந்தன்
கண்ணொளிய தானநேச அண்ணலே யுமதுதுணை
காசினியிற் பேசவரி தாமே

பிலேந்திரன்

கொம்பிலகு தும்பிமுக ஐங்கரனை நம்பியவன்....
கொல்சமரை வெல்வ தெளிதாமோ ...தொன்மைக்
கோதகற்று மாதிகர்த்த னாதரேயெப் போதுமெமக்
கோர்துணைசெய் வார்புவியின் மீதே

கப்பித்தான்

எம்பெரிய ராசதுரை யும்படைப தாதிகளும்
ஏவலர்வி திமதிகர் கூடயாம்செய்
ஏதகையின் மீதுவெற்றி நீதியார் கலியதான
ஏகபர னு ரெமக்கின் றீய்ந்தார்

தருமர்

மாமணிம ருமமதில் தாமமணி யும்மரசன்
வந்தெனதி ருசரண்கும் பிட்டே.. திறை
வைத்துநவ ரத்தினமொடு பற்பலபொ ருனைத்தும்
வகைவகைய தாய்க்கொணர்ந்தொப் பிப்பார்

பிலேந்திரன்

தேமலர்த் தெரியல்புனை மாந்தளிரு டன்மின்னூர்கள்
சேர்ந்தெமதி ருபுறமும் தேர்ந்தே....நின்று
செய்யமலர் பெய்யநறை யெய்தவகந் துய்மையுற
சேர்பலபொ ருள்களுங்கை கூட

கப்பித்தான்

வாமமுடன் பாவலர்கள் பாவிசைப டிக்கவியல்
 வாச்சியத்தொ னியதிர நாளும் இன்னும்
 மாற்றலர்மீண் டேற்றமுறத் தோற்றுவாரோ
 வென்றறிய
 வாழியநம் பாணையத்திற் செல்வோம்....

முதலிராக் கதை முற்றிற்று

1912

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL.

LIBRARY

இரண்டாம் இராக்கதைத் தொடர்ச்சி

இரண்டாம் இராப்புலசந்தோர் வரவு

கவி:

நாட்டமுடன் ஞானசவுந் தரிதா னிந்த
நானிலத்தில் துயரடைந்த கதைமுன் தீட்டித்
தேட்டமிகும் பரணருளாற் சிறுமை தீர்ந்து
செகமீது மணமுடித்துச் செல்வ மோங்க
வாட்டமறவொருகுலி விரண்டு மைந்தர்
மகிழ்ச்சியொடு பெற்றுமறு படியுஞ் செங்கோல்
பூட்டுசரித் திரங்கூறப் புலசந் தோர்கள்
புகழுறுமிச் சமுகமிசை வருகின் ருரே

பாயிரம்

1-ம் பேர்

ஏந்தையெம் பரனுமாதி சுதனுமிஸ் பிரித்துச் சாந்தும்
சந்தமார் மரியையம்பொற் றுண்மலர் சிரசில் வைப்பாம்

2-ம் பேர்

வைப்பொளிர் பகழ்சேர்செவ் வஸ்தியார் துணையும் சூசை
யப்பரும் சந்தந்தோனி யார்பதங் கைகுவித் தோம்

1-ம் பேர்

தோயிலா அரிவைஞான சவுந்தரி கதையின் பாதி
யாமிதைச் சவையிதன்முன் னறைந்திடக் கேட்ப தாமே

2-ம் பேர்

மேவலர் தம்மை வென்று வேந்தனும் பிலேந்திரன் ருனும்
பாவலர் புகழும் ரோமைப் பதியில்வீற் றிருக்கும் நாளில்

1-ம் பேர்

இல்லவ னொருசூல்தன் னில் இருகுழந் தைகளைப் பெற்றுள்
சொல்வதை வரைந்துதாதை சுதனுக்கே யனுப்பி வைத்தார்

2-ம் பேர்

வைத்தசீட் டண்ணல்கண்டு மனமகிழ்ந் துரிமைச் சேயை
நித்தமா தரிப்பீரென்று நிகழ்தந்தைக் கெழுதக் காண்பீர்

1-ம் பேர்

ஏழுதுகா கிதத்தைமாற்றி இடர்செயு மென்று தீட்டி
வழுவலங் காரி வேறேர் மாறுசீட் டெழுதக் காண்பீர்

2-ம் பேர்

காணவே சிமியோன் சீட்டைக் கண்கலுழ்ந் துளம லங்கித்
தோணுகான் முனையிரண்டும் தோகையும் வனத்தில் விட்டார்

1-ம் பேர்

வனத்திடை சிறுவரோடு மாதுமங்குகினிது வைக
அனைத்தையும் படைத்தநாதன் அருள்நலம் புரிந்த வாரும்

2-ம் பேர்

இருமறை முனிவன்கண்டு அன்புசெய் தசனம் நல்கக்
குருபரன் கரமிரண்டும் கொடுத்துடை யளித்த வாரும்

1-ம் பேர்

மாறுபோர் புரியப்போன மன்பிலேந் திரனார் வந்து
தேறுமென் சேயிரண்டும் தேவியெங் கெனவுங் கேட்பார்

2-ம் பேர்

கேட்டவன் சீட்டிலுள்ள கீர்த்திக ளறிந்து மெத்த
வாட்டமாய்த் தேடிக்கான்போய் மனைவியைக் கண்ட வாரும்

1-ம் பேர்

கண்டரண் மனைகொண்டேகிக் காண்முனை காந்தை கூடச்
சென்றுதன் மேந்திரன்சாலை சிறந்துவீற் றிருந்த நாளில்

2-ம் பேர்

இருந்திடும் புதல்விதன் முன் ஏந்தல்தன் மேந்திரன் சொல்வார்
பொருந்துமுன் னூரும்பேரும் புகல்தந்தை பேரு மென்பார்

1-ம் பேர்

என்னகர் ரோமைநாடு ஏந்தல்தன் மேந்திர னையர்
சின்னவன் னையரெனக்குச் செய்யவ கடமீ தென்பாள்

2-ம் பேர்

பாழ்நர கலகைமூட்டின் படியுரிந் திடுமந் நீதத்
தாழ்வகன் றென்பேர்ஞான சவுந்தரி யென்று ரைப்பார்

1-ம் பேர்

பாரில்மீட் டவளும்பட்ட பாடனைத் தையுமு ரைக்கத்
தாரிறை தன்மருந்தன் தனையென் றறியக் காண்பீர்

2-ம் பேர்

அறிந்துதன் மேந்திரன்பாரி அலங்காரி தனைய முைத்துச்
செறிந்துண்மை கேட்கமாது செப்பிடாதிருத்தல் காண்பீர்

1-ம் பேர்

கண்டுஆக் கினைசெய்யென்று காவலன் சொலவே ஞான
நின்றடித் திடவேயுண்மை நேரிழை பகர்தல் காண்பீர்

2-ம் பேர்

கவினிறை வெகுண்டு சென்னி கனையவென் றெழுவே ஞான
சவுந்தரி யநேகஞாயம் சாற்றியீட்டி டிடவுங் காண்பீர்

1-ம் பேர்

மீட்டபின் தன்மர்செங்கோல் விளங்குபொன் முடிம கட்டுச்
சூட்டிவைத் தங்கெல்லோரும் சுகித்துவாழ்ந் திருக்கக் காண்பீர்

2-ம் பேர்

காணரும் புகழ்சேர்ஞான சவுந்தரி கதையீ தாகும்
தோணுமிங் கிதனிலுள்ள துகள்பொறுத் தேற்பீ ராக

1-ம் பேர்

ஏற்றிடும் பெரியோர்பாதம் ஐருகைகொண் டிறைஞ்சிப்

சேர்த்திரு வகையின்செல்வம் செழிப்புறத் தழைத்தே யோங்க போற்றிச்

2-ம் பேர்

ஒங்கிடும் புகழ்முப்பாலும் உயர்நவ தானி யங்கள்
தாங்குசந் ததிநற்பேறும் தழைவுற மனைக்குச் செல்வோம்...

புலசந்தோர் பாயிரம் முற்றிற்று

ஞானசவுந்தரி வரவு

கலிப்பா :

ஏருலாவிய செல்வம்பொ ழிந்திடும் எஸ்துமா நகர்க் கேந்தலு
 மாகிய
 பேருலாவுபி லேந்திரன் பாரியாள்பேசுங்க ருத்திங்க ளொன்பதும்
 சென்றதால்
 சீருலாவுப ரமன ருளிநூற் சேரும்ம கவைய கடுளைந் தீன்றிடத்
 தாருலாவிய ஞானச வுந்தரி தாதிகூ டச்ச வையில்வந் தெய்தினுள்

ஞானசவுந்தரி சிந்து

அன்னைம ரியேயருள் கூரும் ... உந்தன்
 அடியாளென் துயரகற்றி ஆதரித்தான் நீரும்

கன்னிய ருக்கரசி நீயே... எந்தன்

கன்மவி னையகற்றிக் காத்தருளென் தாயே
 உன்னைநம் பினேனூட் கொள்வாயே... எந்தன்
 உதரம துறுசந் ததிபெறச் சுகமோ ஓதவி செய்
 குவாயே அன்னைமரியே

மன்னன் த விதுகுலத் தாளே...ஆனுள்

மகளெனவிப் புவியில்வந்த மாமரியம் மாளே
 என்னையிந் நேரம்தற்காத் தாளே... உந்தன்
 இருபத கிருபைநிறை அருளது புரிசுவீ ரெளியா
 ளுக்கிவ்வேளை அன்னைமரியே

ஆழியில மிழ்ந்து தாழ்ந்து போன .. சேயை

அன்றுநீரெ ஓத்தநவம் இன்றெ னக்குத்தானே
 ஊழிய காரியுமக்கு நானே... செம்பொன்
 ஒளிதிகழ் பிரபைநிறை சரணுறு கருணையா லுலகி
 லுய்கு வேனே அன்னைமரியே

வந்தது யரமறக் காரும்... எந்தன்

வயினுறுகெற் பம்பிறக்க மனதிரக்கங் கூரும்

சொந்த அடியள்முகம் பாடும் ஞானச்
 சுடரெழு சுருபித திருமக னெடு வேண்டிச் சுகமெ
 னக்குத் தாரும் அன்னைமரியே

ஞானசவுந்தரி தாழிசை

கன்னி தானம் நிறை அன்னை ஞானகரு ணாகரி நவகிரு பாகரி
 கந்த மருவுமர விந்த சரணுதவி காட்சி தந்தருளு வீரம்மா
 உன்னை யன்றியென் கன்ம வினையகல உதவுவா ருலகி லுண்டுமோ
 உற்பனக்கருணை வைத்தெ னக்குமிக உபகரித் துதவி கூருமே
 சென்ம பாவமணு காமல்நீ ருதவு சேயனைக் கரமி ரந்துமே
 சிந்தை மகிழெனது உந்தி வளர்மகவுசெல்வ மாகவர

நல்குவாய்
 அன்னம் மாள்சகல நன்மையே சுகிர்த அமலியே சருவ விமலியே
 அம்பு விக்னெனது துன்பமறவுனது அதிக தயைகருணை
 புரிசுவாய்

ஞானசவுந்தரி கவி

தாதிய ரெனவே வந்த தையலே சொல்லக் கேளீர்
 ஆதரை தனிலே நீயும் அதிகறுக் காகச் சென்று
 பேதமொன் றில்லா நல்ல பெருமருத் துவுச்சி தேடிச்
 சோதிநா யகனைப் போற்றிச் சுறுக்கொடு வருகு வீரே

தாதி இன்னிசை

வருவாயெ னவுரைத்த மன்னவனார் தேவியரே
 குருபரனார் தான்பணிந்து குவலயத்தில் நானேகி
 அருமைசெறி மருத்துவத்தை அழைத்தோடி யேவாரேன்
 பரமன ருள்புரிவார் பண்பாக வேயிருப்பீர்

தாதி சிந்து

மருந்துவிச்சி தன்னை யழைப்பேன் — ஊறிற் சிறந்த
 மருந்துவிச்சி தன்னை யழைப்பேன்

மருந்துவிச்சி தன்னை மெல்ல மனதுக்கு கந்து சொல்லப்
 பொருத்த கூலி பேசி நல்ல பிரசவத்தைப் பேண வல்ல
 மருந்துவிச்சி

புத்தியில்மி குத்த வித்தகர் சியியோனென்னும்
 பூபதியதிக வுத்தமர்
 பெற்றிடுபிலேந்திர நர்த்தகர் வேட்டைக்காட்டில் பிரியமோ
 டழைத்த வுத்தமி
 நத்துமுத ரத்திலான நற்கருவைப் பொற்போடன மெத்
 தியது வுத்தமி குணையதான மிகுதியும் வயதுபோன
 மருத்துவிச்சி

நங்கை நல்ல சங்கை யுடையாள் நாரியர்க்குற்ற
 நால்வகைக்கு ணமுமுடையாள்
 செங்கை ரெண்டு மற்ற கொடையாள் என்மகராசி
 சேர்கருப்பம் ஈனமடையா
 இங்கிதமு டனையாக எழிலுற்பவ மேலாக
 மங்களவிங்கிதமாக மாதரில் மிகுவிவேக மருத்துவிச்சி

நன்மையில் மிகுந்த தாயரே எனக்கிப்போது நற்றுணைய
 தாக வாரீரோ
 தொன்மையிற் சுகிர்தங் கேட்டரோ அதிசுறுதி
 சொல்லிவழி காட்ட மாட்டரோ
 பன்மையா யரசிக்குற்ற பக்குவத்தை யோர்ந்து
 பெற்ற வன்மையாயதிகம் கற்ற மருத்துவத்தில் தேர்ச்சி
 பெற்ற மருத்துவிச்சி

மருத்துவிச்சி வரவு

கவி:

ஆடுதூக் கணங்கு டம்பை அரிவையர் கொங்கை ரெண்டும்
 நாடுகா வணத்தோல் மேனி நரைத்தலை பொக்கு வாயும்
 சோடுகைக் கோலு மூன்றிச் சொல்லுமண் டுக மென்னைக்
 கேடற மருத்து வம்செய் கிழவியும் சவைவந் தாளே

மருத்துவிச்சி தரு

சந்தமரி மைந்த னருளால் எனதழகைச்
 சாற்றுதற்குக் கேட்டருளும் தாரணியாரே
 பந்தளவ தான விழியும் பனம்விரையைப்
 பாற்ப சக்கள் குப்பினபோற் பஞ்சுத்தலையும்

பைக்கூறையும் பொக்கண மென்ன....வயிற்றழகும்
பண்பதான கூன்முதுகும் நண்பதாகவே
முக்கியெழுந் தொக்க நடந்தால் எனதுகொங்கை
முளத்தில் ரெண்டும் தளமற நித்தில் முட்டுமே

2

முன்பதன் றிப் பின்பு றத்தினில்....அழகைக்கேளும்
முறுக்குமொரு மூலவாய்வுத் திறுக்குத்திறுக்கென்
றெந்நேரமும் தன்னிற் பறியும்... இதுவல்லாமல்
எந்தனமு குக்கிணையாய்ப் பைந்தொடி யுண்டோ

3

மன்னவன்றன் பன்னியா ளென்னை....வரச்சொன்னதால்
வண்மையாய் நடந்தவள்தன் எண்ணமறியப்
பின்னமின்றி நன்ன யம்பெற....அதிசுறுக்கில்
பேசரிய நேசமுடன் ஏகுவேன் நானே

மருத்துவிச்சி இன்னிசை

எண்ணமுற்ற என்மகளே ஏகபரன் கிருபையுண்டு
ஒன்றினுக்கு மஞ்சாதே உனக்குதவி செய்திடுவேன்
உண்மையிது கண்டறிந்தென் ஒருசூலில் ரெண்டுபிள்ளை
தண்மை சேராண் பிள்ளைதன்னைத் தயவாக வேவளர்ப்பீர்

ஞானசவுந்தரி இன்னிசை

வளர்ப்பீ ரெனவுரைத்த மருத்துவம்செய் ஆச்சியரே
தளப்பமற ஆதிபரன் தந்தவிரு மைந்தரையும்
உளத்தில் மகிழ்வாக உதகமதாற் குளிப்பாட்டி
அழுக்கறவே என்மடியில் ஆதரவாய்த் தாருமம்மா

மருத்துவிச்சி இன்னிசை

தாருமென வேயுரைத்த தார்வேந்தன் தேவியரே
சீருலகில் நீர்பயந்த செல்வர்கள்தா னேவடிவாய்ப்
பாருலகை யாள்வதற்குப் பரனா ரருள்புரிவார்
நேருடன் நீ ராட்டிவிட்டேன் நேரிழையுன் மைந்தரிந்தா

ஞானசவுந்தரி கவி

தாரணி தனிலென் நேசத் தாதியே சாற்றக் கேளாய்
வாரணி மருத்து விச்சி மனமகிழ் வாக வேதான்
சீரணி செம்பொண் னுடை திகழ்மணி பவளக் கொப்பு
பாரணி தனிலே யீய்ந்து பண்புட னனுப்பு வாயே

தாதி இன்னிசை

வாரும் மருத்துவமே மகராசி சொன்னபடி
நீரும் மனமகிழ நேசமொடு நானுனக்கு
பாரின் நவமணியும் பண்டுவற்க மாலையுமிந்
தாரு முமதூர்க்குத் தயவுடனே போய்வரும்

மருத்துவிச்சி போகிற தரு

இந்தரை மீதினிற் சொந்தம ணவாளன்
எந்தன்த லைவனல்லால் ...முன்னம்
என்னை ம ருவிய திண்ணிய ஆடவர்
எண்ணில டங்காது பொய்யல்ல
வந்தோர் வராதவர் இந்தரை மீதென்னால்
மட்டிடக் கூடாது ...ஆனாலும்
மாய்மாலக் காரியென் றேதிடு வாரிந்த
மாநிலத் துள்ளோரே... நீர்கேளும்

1

கேளும்ந் நாளில்நான் கூட்டுங் கருவிற்
கிடைத்திடும் பிள்ளையொன்று ...அவள்வெகு
கெட்டிக்கா ரிமிகு திட்டம தாய்மல்லுக்
கட்டிப்ப ணம்பணம் பறிப்பா.... ளீதன்றிக்
கோளுங்கெ டும்பும் களவும் புலைகளும்
கூட்டிக் கொள் வார்களகம் ..இந்தக்
கோலமக னைத்தான் தாலிம ணம்செய்யும்
வாலிப ராருமுண்டோ...சொல்வீரே

2

ஆரென்ம கட்கிணை கானெனென் றேநானும்
அங்கலாய்த் தேயிருந்தேன் ...அதற்கோர்
ஆண்பிள்ளைச் சிங்கனும் மூஞ்சறுவாய
னழகது போராந்தை...அகடு

பாருறு காணியின் சாவது போலும்
பகர்மந்தி யின்வதன...மருமகன்
பார்த்துத்தி ரிந்தேன்நா னுப்பிட்ட தென்மகள்
பாக்கியந் தானல்லவோ...என்சொல்வேன் 3

சொல்லென் மகள்தன்னைச் செல்லம ணம்செய்யச்
சொன்னங்கள் காணாமல்...நானும்
தொல்லுல கானதிற் செல்லவென் றெண்ணிடச்
சோதிப ரனருளால்...அரசன்
வல்லவி யாளுக்கு தவிநான் செய்ததால்
மாமணி தானதிகம் ...தந்தாள்
வாட்டமில் லாதென்ம கள்தனக் கேமணம்
சூட்டநான் செல்வேனே ..யிப்போது

ஞானசவுந்தரி தாழிசை

கன்னியர்கட் கரசியாய் வந்தீ ரம்மா
ககனமதி லென்துயரைக் காத்தீ ரம்மா
சின்னஅன்னை செய்கொடுமை தீர்த்தீ ரம்மா
சிறியாலென் மிடிமையறச் செய்தீரம்மா
மன்னவென் கொழுநன்முகம் பார்த்தா ளம்மா
மைந்தர்களை குழுந்தைகளை வளர்த்தா ளம்மா
அன்னையென வந்த கன்னி மரியே யம்மா
அடியாளை நிதங்காத்துன் னருள்கூரம்மா

ஞானசவுந்தரி ஆராட்டுத் தரு

கம்பொலிக்கும் அம்பரம்கூழ் இந்தக் காசினியை
ஓர்குடைக்கீழ்
இம்பரர சாட்சிசெய்யும் முடி ஏந்தலாம்பி லேந்திரனின் 1
சிந்தைமகிழ் வாகவந்த நல்ல செல்வர்களே கண்வளரீர்
இந்தவுல கந்தனிலே செங்கோல் இயற்றியர சாளவல்லீர் 2
கைத்துநவ ரத்தினத்தால் இரு காலணியும் மேலணியும்
புத்தமிர்தம் சீனிவெல்லம் மனப் பூரணம தாயூட்டி 3

கொத்தலரும் பூங்குழல்சேர் வண்ணக் கோதையின்னூர்
தாலாட்ட
சித்திரப்பூந் தொட்டிலிலே வைத்துச் சேடியர்கள்
கூடியன்பாய் 4

மெய்க்கவிதை தான்பாடி மிகு மேன்மையுட னூராட்டிப்
பத்திரம தாய்வளர்க்கும் செல்வப் பண்ணிசையே
கண்வளரீர் 5

மந்திரரும் தந்திரரும் புவி மாந்தர்களும் வேந்தர்களும்
சிந்தையுற்றுப் போற்றிசெய்ய வந்த செல்வர்களே
கண்வளரீர் 6

சிமியோன் ஆறும் வரவு

கலிப்பா:

பன்னிரெண்டு புவிராயர் கோத்திரப் பாவைமாமரி பாதமே
போற்றியே
மன்னனும்சி மியோனும்தன் பாரியும் மைந்தன்தேவி
புதல்வரைப் பெற்றதால்
அன்னபாலரைக் கண்டகங் கூர்ந்திட அமைச்சர்சேனை
அணிபுடை சூழவே
வன்னமாமணிச் சிங்கணை நாடியே மகிழ்ச்சியோடிச்
சுவையில்வந் தெய்தினூர்

சிமியோனும் தேவியும் தரு

சிமி:

சீர்பொருந் திடுமெனது நேசம் திகழ்மட மயிலாரே
எங்கள்
சேயன்தன்னுடதேவி பாலரைப் பெற்றதென்ற
செய்தியை அறிந்ததினால்
நேர்பொருந் திடுமெனது சிந்தைநேசமெவ வளவெதுவோ
பரிதியின்
நிகருசெஞ் சுடர்கண்டு அலர்கின்ற மலர்போலே
நிறைந்தசந் தோஷமுற்றேன்

தேவி:

சந்தோஷ மெனவுரைத்த எனது தலைவனே கேட்டருள்
வீர எங்கள்
தலைவன்றன் துணைவிக்குக் கரமிரண்டில்லாதால்
தனையரை வளர்ப்பாரோ
அந்தநம் பேரர்கட்கு முந்த அவனியிற் பால்கொடுத்து
வளர்த்திட
ஆயானைத் தெரிந்தெடுத் தாலாண்மையுடன் நித்தம்
அனதரித் திடுவோமே

சிமி:

அனதரித் திடுவோமென்ற எந்தன் அரிவையே
கேட்டருள்வீர் இந்த
அரியவெந் தூருக்கு நிருபதி யெனவந்த அநகரைப்
பவுத்திரமாய்
இனிமையோ டேமனதுக் கேற்ற ஏவலர் களைநிருபித்
தநுதினம்
இருநில மதனிலே புரிபணி விடைகள்செய் தின்புற
வேபார்ப்போம்

தேவி

பார்ப்பது மன்றியின்னம் நமது பரிவுறும் பேரர்கட்குக்
கனகப்
பணிகளும் பூட்டியென் மடிதனி லேவைத்துப்
பகர்திருட்டி யுங்கழித்து
சீர்மலர்த் தொட்டிலிலே வளர்த்திச் சிறந்தமங்
கலம்பாடித் துய்ய
தேவனைப் பயந்திடும் மாமரி யுதவியால் செல்வர்க
ளைவளர்ப்போம்

சிமி

வளர்ப்போமென் ரோதுகின்ற சித்திர மயிலின
மேகுயிலே எங்கள்
மகனுக்கொ ருநிருபம் தனையர்பி றந்ததென்று
வரைந்தனுப் பிடநானும்

செழுமணிக் கிரீடமின்னக் கரத்தினிற் றிகிரியி
 னெலிகள் துன்ன எங்கள்
 யேசுவின் மலர்ப்பதம் நேசமாய்த் துதித்துப்பொற்
 சிங்கணை தனிற் செல்லுவாம்

சிமியோன் கடவுள்

ஆசு கற்றும மலனைப் போற்றியே
 வாசு முற்ற மணிக்கொலு மீ தினில்
 நேச முற்ற மனைவியு டன்நானும்
 தேச மெய்க்கச்சி றப்புட னேகுவாம்

தேவி இன்னிசை

அன்னை கன்னி வேண்டுகலும் அவர்சுதனார் தன்னருளால்
 இந்நிலத்தி லேயிறைவர் எப்போதும் வாழ்ந்திருக்க

மந்திரி இன்னிசை

மன்னவனும் செங்கோலும் மாமுடியு மிந்நகரும்
 தன்னிகரில் லானருளால் தாரணியில் வாழ்ந்திருக்க

சிமியோன் கவி

மதி தெரிந் துரைசொ லெந்தன் மகிழ்வுறும் மதிவல் லோனே
 அதிபதியாமென் மைந்த னும்பிலேந் திரர்க்கிப் போது
 விதிகொள்பா லகர்பி றந்த மேன்மையை யறிய வின்று
 பதியிலிக் கடிதம் தன்னைப் பரிவுட னனுப்பு வாயே

மந்திரி கவி

தங்க ஆர்ப்பம் தயங்கிடு சூரனே
 சிங்க மாகிய செம்மல்பி லேந்திரர்க்
 கெங்கள் ராயனெ முதிய காகிதம்
 சங்கை யாகவிந் தாநீகொண் டேகுவாய்

சேவகன் கவி

ஏகென் ரோதிய எந்தன தண்ணலே
 ஏகநாத னிரு சரண் போற்றியே
 வாகை மேவுபி லேந்திர மன்னன்முன்
 வேக மாகவி ரைவொடு செல்லுவேன்

மந்திரி இன்னிசை

வேந்தர் தொழும்வேந்தே விளங்குசிங்கா சனத்தில்வந்து
சேர்ந்து நெடு நேரமாச்சுச் செல்வமனைக் கெழுந்தருள்வீர்

சிமியோன் போகிற சிந்து

எந்தனத ரண்மனைக்குத் தானே வெகு
சிந்தைமகிழ்ந் தேகிடுவேன் நானே

அந்தமில்லா தோனருளை நிந்தமும் நினைந்து போற்றி
இந்தரையி லேயெனது பைந்தொடியும் நானுமாக எந்தன

இந்நிலத்தி லேயெனது நன்னகர ரசினிற்கு
என்மருமா னின்னிரண்டு பாலன்...மனமிரங்கிக்
கன்னிமரி தந்தமனுக் கோலன் கிருபையாலே
இன்னலற வேபிறந்த நன்னய மறிவதற்கு
மன்னனும் பிலேந்திரன்முன் வன்னகாகி தமனுப்பி....

எந்தன

தன்மரெனு மெம்பரதோ ரென்மகன்பி லேந்திரனை
உன்னதம தாகவழைத்தாரோ எதிர்்த்தகுறு
வன்னியரைப் போரில் வெல்கின் றுரோ...என்மைந்தனுக்குப்
பொன்னுலகி லாதிநாதன் தன்னிடமி ரந்துநீரும்
கன்னிமரி யேகருணை நன்னயம்பு ரியுமம்மா... எந்தன

பாருலகி லிந்தளவென் காதலன்வராத தென்னே
பாலகர்பி றந்தசெய்தி யறியான் ...அன்றியுந்தன்மபு
பாலனைவிட் டேவரவும் குறியான் ஆகிலென்செய்வேன்
பூரணக்க னிமரியம் போருகச்ச ரணைநம்பிச்
சீருறும் ருமகளும் செல்வர்களைக் காண்பதற்கு... எந்தன

நாலிரண்டு மாதிரஞ்செங் கோல்செலுத்தி யோர்குடைக்கீழ்
நாளுமர சாட்சிபுரி வோனும் ...அதிகபுக
முள்ளென வாழுகிமி யோனும்...என்பேர்வலிமை
தாலமதிற் கேள்வியுற்ற சீலமுடி சூடுநர
பாலர்கள் திறையளந்தெக் காலமும்வ ணங்கிடவே.... எந்தன

கந்தமலர்க் கோதையர்க ளெந்தனிரு பாலினும்பூம்
பந்தெறிந்து கந்துவினை யாட...அணியணியாய்
விந்தைசேர்ப டைபதாதி கூடத் தனந்தனன
தெந்தினாதி னாதினாவென் றந்தமுற வந்ததிக
செந்தமிழின் சிந்தியல்வி யந்துகவி வாணர்பாட எந்தன

பம்பையும் த டாரிதக்கை தம்பூர்தவில் கெம்புதுடி
அம்புராசி யென்னவொலி மோத . அதிருபல
கொம்புகுழல் நாகசின்ன மூதக்... குயினமுக
உம்பலிரு கொம்பனைய கும்பமுலை மாதுடனே
செம்பதுமத் தாள்வசிக்கும் பைம்பொனின்சு டரெறிக்கும்
எந்தன

அலங்காரி வரவு

கவி:

பூவலர் கமல வாவி புனைபுகழ் ரோமை நாடாள்
காவல னெனுந்தன் மேந்திரன் களமலங் காரி தானும்
ஏவல்செய் தாதி யோடு இனியபல் விருது நீடத்
தூவுபன் னீர்கள் வீசத் துலங்குமிச் சவையில் வந்தாள்

அலங்காரி தரு

அந்தமோ டாதியில் லாததேவா
அனைத்தையும் படைத்தழித் தாளும்போதா
எந்தன்புன் பவவினை தீர்க்கும் நாதா
எளியாள்செய் பிழைபொறுத் திரக்கம்தாதா 1

மன்னனென் காந்தனின் மகட்டுத்தீது
மாநிலத் தினிற் செய்தேன் மன்னர்க் கீது
இந்நகர் தனிலாரு மேயோதாது
இரக்கம் செய் தெனைரெட்சித் தாளிப்போது 2

அலகைசோ தனையாலென் னகமேமாறி
அந்நேரத் தினிற்கோபா வேசம்மீறிச்
சிலைநுதற் சிறுவியை வதைத்தேன் சீறித்
திருக்கரு ணையாற்பொறும் சினமேயாறி 3

துட்டரோ டமர்செய்யப் போனஎந்தன்
 துரையின்னம் வராததால் துயர்கொண்டேனென்
 இட்டமா யறியேனெவ் விடர்நேராதென்
 எழில்மனை தனிற்சேர இரக்கம்செய்முன்

4

ஈராறு உடுமுடி சூடும்தாயே
 எளியாளுக் கருந்துணை என்றும்நீயே
 தீராத பிழைசெய்தேன் பொறுத்தாள் தாயே
 திருமாத்ரு வுறையவுன் னருள்செய்வாயே.

5

அலங்காரி கவி

ஏக னங்கிரி யைத்தினம் போற்றியே
 ஆக மேபுக முன்புபொ ருந்திய
 பாகு நேர்மொழிப் பைங்கிளிப் பாங்கியே
 வாகென் மாளிகை மீதினில் வந்திரும்.

தோழி இன்னிசை

வந்திருமென் றேதுகின்ற மடக்கொடியென் மானையே
 தந்தைசுத னிஸ்பிரீத்துச் சாந்தருளால் வாழ்ந்திருக்க.

சிமியோன் சேவகன் றேமைக்குப் பிலேந்திரனுக்குக்
 கடிதம் கொண்டுகொண்டெல்லும் வரவு

கவி:

திருப்பொலி சிமியோ னீன்ற செல்வனும் பிலேந்திரன் பாரி
 கருப்பொலிந் துலகில் ரெண்டு காண்முனை பெற்ற செய்தி
 மருப்பொலி மகனுக் கன்பாய் வரைகடு தாசி கொண்டு
 விருப்பொடு கட்டிய காரன் விளங்குமிச் சபையில் வந்தான்

கட்டியன் தரு

நந்துலாவு கிந்துவனை இந்த
 நாட்டிலுள் ளோர்களே கேட்டருளும்
 கந்தமாலை சேர்சிமியோன்....என்னும்
 காவலன் சேவகன் நானல்லவோ

1

கேளுமு லகோரே .. நல்ல

கீர்த்தியாய் நான்சொல்லும் சாஸ்திரத்தை
வாழும்பி லேந்திரனின் .. மனை
மாதொரு சூல்பெற்ற பாலர்ரெண்டு

பிறந்தார்ம ணிச்சுலையோ... அல்லாற்
பிஞ்சுமதி நுதலின்சிலையோ
சிறந்ததங் கச்சிலையோ... நிகர்
செப்பிடு நற்பவ ளச்சிலையோ

3

பொருந்தும் சுதன்வடிவும்... பெற்ற
பூவைய ரானவர் தன்வடிவும்
தெரிந்துசொல் லத்தகுமோ....அதைச்
செம்மல்முன் னோதிடச் சென்றிடுவேன்.

4

அலங்காரி கவி

வந்தசே வகனே கேளென் மனைதனி லன்பா யாறிப்
பிந்தவே போக லாம்நீ பிலேந்திரன் பெண்ணூர் பேரும்
தந்தைபே ரூரும் சொல்லும் சாயலும் வடிவு மென்ன
எந்தனக் குரைத்து நீயும் ஏகிப்பின் னிங்கே வாராய்.

சேவகன் கவி

வாருமென் றுரைசெய் மானே மன்னவன் பிலேந்திர னானேன்
சீருடன் வேட்டைக் கேகித் திருக்கர மில்லாச் செல்வி
கார்வன மிருந்த மாதைக் கண்டெடுத்த தவர்கொ ணர்ந்து
தார்புனைந் தாரம் மாதின் தந்தைபே ரறியேன் நானே.

அலங்காரி கவி

அறியேனென் றுரைத்தா யானு லாகட்டும் பின்பு காண்போம்
பிரியமோ டெழுந்து நீயும் பிலேந்திர னிடம்போய் மீண்டு
மறுமொழி வாங்கிக் கொண்டு வந்தென தகத்தில் தங்கி
அறுசுவைப் பதார்த்தத் தோடு அசனமுண் டேக லாமே

சேவகன் பிலேந்திரன் முன்னிலையிற் போய்க் கவி
 மங்கலஞ்சேர் பிலேந்திர னென்னும் மன்னு போற்றி
 மகிதலத்தி லும்முடைய மனையாள் பெற்ற...
 சிங்கமெனும் பாலரிரண் டானசெய்தி
 செப்பவுமக் குந்தாதை சிறப்ப தாக
 வங்கமதால் வரைந்திருகா கிதமொன் றீய்ந்து
 மகிழ்ச்சியுட னெனையனுப்ப வந்தே னந்தப்
 பொங்கமுறு காகிதமிந் தாரும் கண்டென்
 புரவலன்முன் போகவிடை புகலும்மன்னு

பிலேந்திரன் கடுதாசி வாசகம்

திருவளரு ஆதியம் பரமனருள் பெருகுலக செம்மலென
 வருபிலேந்திரன்
 செழுமுகச் சமுகமிசை எதிர்கண் டறிந்திடத் தீட்டுகா
 கிதவாசகம்
 தருவளரு ரேமையெம் பரதோர் தனக்குதவி சமரிடப்
 போனதால்நீர்
 சண்டைசெய் தண்டலரை வென்றதோ இன்னமும் தாமதித்
 திருவதேனே
 மருவளரு முந்தேவி திருவக டுளைந்தீன்ற மைந்தர்க ளிரண்டு
 மணியை
 வையமதி லேவளர்த் துய்யவருள் செய்கிறேன் மாசிலா
 ஏகனருளால்
 கருவளரு முந்தனது தந்தைசிமி யோனெழுது காகிதம்
 ஈதுவாகும்
 கண்டறிந் ததிகசுப சோபனம தாகவே கடுகநீர்
 வரவேண்டுமே

பிலேந்திரன் கவி

புகலுமென வுரைபகர்சே வகனே ஞானப்
 புதையலெனும் திருமரிதன் னுதவி யாலே
 தகைமையுறு காகிதவா சகமும் கண்டேன்
 தந்தை தெளவை பதம்பணிந்தேன் தரையினீய்து

மகவிரண்டும் மனையாளும் தயவதாக
வடிவுறும் ஸ்ரீபதிருத்தி வளர்க்கச் சொல்லிச்
செகமதிலென் னன்னையருக் கனுப்பு மிந்தச்
சீட்டையதி சுறுதிகொண்டு செல்லுவாயே

சேவகன் இன்னிசை

தன்மேந்திர னெம்பரதோர் தாரமெனும் செந்திருவே
கன்னிமரி தன்னருளால் காவலன்பி லேந்திரன்தன்
முன்னேயான் போனபின்பு மோசமற வேதிரும்பி
என்னையும் திடத்தில்வர இயம்பியதே தென்றுசொல்வீர்

அலங்காரி இன்னிசை

சொல்லுமென வேயுரைத்த தோன்றலர்தன் சேவகனே
வில்மவுலி புனைந்துலகாள் வேந்தன்பி லேந்திரனின்
இல்லவளின் பேரேதென் றியம்பிடுவீர் நானறிய
எல்லாதனி லாதிபரன் இரக்கமுனக் குண்டாக.

சேவகன் கவி

ஆகமே மகிழ்ச்சி யாக அரசனின் மனைவி யாரே
ஈகைசேர் மவுலி சூடும் இறைபிலேந் திரனின் பாரி
வாகுறு பேரே தென்னில் வளர்ஞான சவுந்தரி யென்
றேகையோ டுரைப்பா ரிந்த உலகுள்ளோ ரறியு மம்மா

அலங்காரி கவி

அறிவுறு சூரா நீயென் னரண்மனை யதனிலின்று
பிரியமோ டசனமுண்டு பிசகறத் துயின்றெ ழுந்து
நெறியுட னுமது ருக்கு நிச்சய மாக நாளை
சுறுதியிற் செல்லு மாதி துணையுனக் கருள்வார் தின்ணம்

சேவகன் இன்னிசை

திண்ணமென வுரைபகர்ந்த தேர்வேந்தன் தேவியேயும்
எண்ணமது போலிரவில் இருந்துதுயின் றிளைப்பாறி
அண்ணல்சிமி யோனிடத்துக் கன்பாய்வி டிந்தெழுந்து
வண்மையுட னேகிடுவேன் மங்கையரே யிங்கிதமாய்.

அலங்காரி கவி

இங்குநான் சேவகர்க்கு இசைந்தகள் எவின்சா ராயம்
பொங்கமா யருந்தச் செய்து புகழற வெறிய தாக்கிச்
சிங்கமன் பிலேந்திரன் கீறும் சீட்டதை எடுத்து மாறிப்
பங்கமாய் வேறு சீட்டுப் பரிவுடன் வைத்திட் டேனே.

அலங்காரி போகிற தரு வண்ணம்

கனமுலவம் பரந்தராதல கதிர்மதிவின் ணிலங்குதாரகை
கடலு மலையுமனு வுயிரு மிலகுபல
கருது பொருள்களறு தினமுத விடுமிகு
கருணைநிறைந் திடும்தயாபர கடவுளிரண் டனந்தபாதமே
கருதி ந்தமுமன துறுதி கொடுபரவு
கனிகை யெனதுபவ வினைபொடி படவருள்
கமலமடுச் சூழும்ரோமையைக் கனகமுடி சூடியேயொரு
கவிகை நிழலதனில் மருவ நிறுவியுல
கரசு புரிதரும புரவல னாகிய
கவின்னுமென் கேள்வரைவர் கனிமொழிதன் சேயையென்னிடம்
கவன முடனேவளர்த் திருவீ ரெனவருளிக்
ககன மிசைபுகுதி வருமுன்ப தாகக்
கன்னிசிரங் கொய்யமனம் கறுவியே

1

இழிஞர்கரம் மீதிலேயரு ளிடவவர்செய் சூதெதோவரும்
இயலு துயர்கவலை விலகி மவுலிபுனை
இறைவ ருடையமனை மாதென வானது
எதுவிதமென் றறிந்திலேனவ ளிருமகவைப் பயந்தகாகிதம்
எழுதி யிதுநகரி லிகல்செய் யவர்குதனார்
இறைமுன் வருவதுகண் டிதயம தன்னில்
எழுதுயராந் றுங்கொண்ணாவித மிடருடனே சூரணப்பதில்
இயறு வழியிலென தகம ததிலசன
மினிது நுகரெனனா னவனிட மோதி

இவன்வருநே ரத்திலேவெறி எழமதுவீய்ந் துற்றகாகிதத்
 தேதம் புரியுமென வோதி யெழுதியவ
 னேது மறியாவகை போதர விட்டேன்
 எசித்தரசன் முன்னரென்ன ஏதமோ

2

எழிலுறுபொன் னிலங்குமாமுடி யிறைசியியோ னெனுந்
 தயாகுணன்

இதய மதிலேயொரு விதன மறவேமக
 னெழுது நிருபமிது வெனமனம் நம்பியே
 இடருறவே புரிந்து மானுட னிருமகவைத் தடிந்துகானிடை
 எறிவ துறுதியினிப் பெறுகி லெனதுசுதர்
 இனிது புவியர சியற்றிடு வாரே
 இதையெனதன் பானகாதல னெதுவகையும்
 தேர்ந்திடாவகை

இயலு மளவுமிகு மறைவு புரிவேனினி
 இறைவர் திருவுளம் தெப்படியாமோ
 இனிதுறுமென் காந்தரூரவர் இதையறிகில் ஆவதேதென
 இதய மிகவெருவு திதுவே சமயமதில்
 இடர்வந் தணுகாவகை யிரட்சைசெய் தாளும்
 எம்பரனைத் தந்த இறைவியே

3

குடவனையின் றிலங்குநாலிகள் குளிர்சினையென் றுணர்ந்தவ்
 வோதிமம்

குலவு கமலமல ரணையி லடைந்தமும்
 குழுமி மனதுமிக மகிழ்வொடு காக்கவே
 கடிபொழிலூ டுதிர்ந்திடும்திறி கணியினைவா னரங்கள்
 பிய்த்துண
 கமல வயல்கள்தொறும் நறவு பெருகிமுதிர்
 கதிர்கொள் வரிவினைவு பொலிவுற நாளும்
 புதுமுகைவிண் டலர்ந்தபூமது பொறிவரிவண் டருந்தி
 நீடிசை

புகலு நிலவுசரி முகமு மொலிகுமுறு
 பொலிவு செறிகனக புரிசைகள் சூழவும்
 வடிவிலகும் மாடகூடமும் வயிரியர்நின் ருடுபீடமும்.

மலியு மிதுநகரில் எனது கனகவரண்
மனையி லதிகமன மகிழ்வொடு செல்வேன்
மங்காத செல்வமுற்று வாழ்கவே

சேவகன் இன்னிசை

திட்டமதாய்ப் பானுவும் கீழ்த் திசையி லெழுந்ததினால்
சட்டமுட னென்னூர்க்குத் தாமதமில் லாதுசெல்வேன்

சிமியோன் ஏழாம் வரவு

கவி:

அடையலர் வெருவி யோட அதிவித கெறுவ சூரன்
கடகரி படை பதாதி கவினுற நெருங்கிச் சூழ
மடமயில் மனைவிகூட மன்னவன் சிமியோன் தானும்
திடமொடு கொலுவை நாடித் திகழ்சவை வருகின்றாரே.

சிமியோனும் தேவியும் தரு

சிமி:

மந்தரவெல் லையிலாயர் பந்திதனில் வந்துதித்த
வானபர னாதனடி போற்றி ... எந்தன்
மைந்தனும்பி லேந்திரனும் இந்தளவு மேவராத
தெந்தவித மென்றறியேன் நானே

தேவி:

எந்தனது சிந்தையது வெந்தழலெ னவேநொந்து
ஏங்குதிப்போ தென்தலைவ னாரே... நீரும்
எந்தவித மாகிலுமென் மைந்தனார்வ ரும்படிக்குச்
சொந்தமான தூதனுப்புவீரே

சிமி:

பந்தமக லும்படியே சந்தமரி தாள்பணிந்தால்
பண்புபெற எங்கள்மகன் தானே ... நல்ல
பாக்கியசு கமொடுச லாக்கியம தாய்வருவார்
பரதவிப்ப தேதென்மனை யானே

தேவி:

திங்களிரு மூன்றளவும் எங்களுக்கொ ருமொழியும்
சீக்கரம னுப்பிடாத தேதோ... நீரும்
சிந்தையிற்க வனியாம விந்தளவி ருந்ததேதோ
செப்புமெனக் கென்தலைவ னாரே

சிமி:

பங்கயம லரெனவும் திங்கள்ருத லின்சிலையும்
பாரழகப் பொற்சிலை மின்னாரே... தேவ
பத்திவிசு வாசமொடு கர்த்தனடி முத்திசெய்து
பார்த்தறிய வேகொலுச்செல் வேனே

சிமியோன் கடவுள்

பாணி பாதஞ் செம் பால்பாய மூன்றிருப்
பாணி பாய வ ருங் குரு சேறிய
வேணி யம்ப ரன் மென்ம லர்ப் பாதமே
நீணி லத்தென் முன் நின்றுதற் காப்பதாம்

சிமியோன் கவி

மாணிக்கக் கச்சியரென் மனைவி யாரும்
பேணிக் காரென் னமைச்சர்கள் தானுமே
ஆணித் தங்கக் கொலுவி லனைவரும்
நாணிப் பண்டை நவையற வந்திரும்

தேவி இன்னிசை

பூமா திலங்குபுயப் புரவலனென் காதலனார்
தேமாது மாமரியாள் திருவிரக்கம் பெற்றிருக்க

மந்திரி இன்னிசை

நாமாது பண்பாட நானிலத்தோர் தான்போற்றத்
தாமமணி மன்னவனும் தன்னரசும் வாழ்ந்திருக்க ...

ரோமைக்குச் சென்ற சேவகன் எசித்துக்குத்
திரும்பிய வரவு

கவி:

ஐயனின் மனைக்குத் தானே அண்ணலாம் பிலேந்திர
னண்பாய்ச்
செய்தனுப் பிய நிருபம் செங்கையி லேந்தி யேதான்
வையகம் புரக்கு மெங்கள் மன்னனும் சிமியோர்க் கீய
எய்திடும் சரம்போற் சூரன் எழில்சவை வருகின்றனே

சேவகன் தரு

தனக்கீடா திபர்க் கதிபனும்.... புகழ்சேர் தாரா
தரத்தை வென்று மிருத்தகொடைக் கரத்தனும்படைச்
சனத்திலும்விற் பனத்தில் மிஞ்சிய.... சிமியோன் மன்செய்
தவத்தினாலுற் பவித்தபிலேந் திரர்க்கோர் நிருபம் 1

நினைத்துவரைந் ததைக்கொடு சென்று... மகற்கீயென்றென்
னிடத்திலளித் திடத்தயவாய்க் கடத்திடாமலோர்
தினத்திலேரோமை நகர்க்கு நானேகப் பிலேந்திரன் கையில்
திடத்துடனே கொடுக்கவாங்கிப் படித்த பின்னவர் 2

எடுத்துவதில் கொடுத்தா ரையர்க்கு.... நான்வாங்கி
மீண்டோர்
இடைத்துடியா ளடுக்களைக்குட் படுக்க நேர்ந்ததே
வடித்தமதுக் குடிக்க வும்செய்து.... மகராசியென்
வயிற்றினுக்குத் திருப்தியாய்ப்போ சனத்தையும்
தந்தாள் 3

குடித்தவெறி மயக்கமதினால்.... தயின்றெழுந்து
குறித்திடிகா கிதத்தையெடுத் தகத்தியமாகப்
படிக்கரசங் கியற்றுசிமியோன்... கையிற்கொடுக்கப்
பதச்சிலம்பொ லிக்கவெகு சுறுக்கினிற் செல்வேன் 4

சேவகன் இன்னிசை

மன்னவன் சிமியோனே மாதுமரி தன்னருளால்
நின்னுடைய நிருபமதை நிருபதிக்குத் தானிய்ந்தேன்
அன்னவனும் பார்த்தறிந்து வதிலதற்குத் தந்தாரது
இன்னதென நீர்மகிழ இனிமையுடன் பார்க்கவையா

சிமியோன் கடுதாசி வாசகம்

எந்தன தந்தைய ரன்னைய ரின்சர ணைப்பொழுதும்
தொழுது
எண்ண மு றும்படி யண்ணல்பி லேந்திர னெழுதிடு
வாசகமாம்
இந்தரை மீதினில் நீர்விடு காகித மென்னை சேர்ந்ததுதான்
எப்பரி வாகஇயம்பிட லாம்மிக இப்புவி யானோர்கள்
சிந்தையில் நொந்ததி பங்கமதாகவே தென்னவ ரொன்ன
வர்கள்
தெரிவைய ரொடுநம துரியவ ரனைவரும் செப்புசி
ருர்வசவு
எந்தவி தந்தனில் நிந்தைக ளுற்றவ னீன்றி தாவில்லாள்
இருகர மற்றவள் வனசுர முற்றவ ளேந்தவ ருக்குரிதோ
கன்னியர் கற்பினிற் பின்னமு றப்பெறு காண்முனை
யாமவளும்
கண்டித மாகவே விண்டொரு ஞாயம் கருதிட
வேண்டாம் நீர்
சின்னம தாகிய பன்னியர் பாலரைத் தீதுறவே காணில்
சிந்தையி லன்புவையாமலே தந்தையே சீக்கிரஞ்
சிரசரிவீர்
என்னி தையத்தினி லுன்னிப நினைவிதை யெவ்விதமாகில்
முடித்
தெழுதிடு வதிலொரு பழுதற வந்தாலித்தரை மீதினிலே
பின்னித மறநீ ரென்னையே யுயிரொடு பிரியமுறக் காணீர்
பேசுபிலேந்திர னெழுதிடு காகித பெலவந் தங்களிதே

சிமியோன் கவி

கார்முகி லதனை வென்ற கமழ் மலர்க் குழல்மின் னாரே
சீர்பெறு பிலேந்திர மைந்தன் செலுத்துகா கிதத்தின்
வண்ணம்
பாரியும் பெற்ற பாலர் பதைத்திட வதைக்க லாமோ
பாரினி லிந்தப் பாவம் பரமனுக்கேரா தந்தோ

தேவி இன்னிசை

அந்தந்தோ என்னசெய்வோம் ஆரார் செய்தீ வினையோ
எந்தவிதம் வந்ததென்று ஏகனே நானறி யேன்
சந்த மரியம் மாளுன் தமியாட்கும் பாலருக்கும்
வந்தவினை தானகல மானவம்செய் தாளுமம்மா ...

தேவியின் இன்னிசை

ஆழியிலே பேனாரொக்க மனுப்பிவிட்ட தேசிகனைத்
தாழ்வறவே பூவுலகில் தாபரித்த காரணம்போல்
ஏழையெளி யாள்தனையும் ஈன்றவிரு பாலரையிவ்
வேனையில்முன் னின்றுதவும் வேதபரன் மாதாவே...

இராயன் இன்னிசை

என்மகன்பி லேந்திரன்கை எழுத்துமல்ல இக்கடிகம்
மன்னர்பத்துக் கற்பனைக்கு மாறவொன்றும் செய்யானே
அன்னை தனக்குமவ ரருஞ்சுதற்குஞ் சிர மரியென்
றென்னுடைய மகனனுப்பும் எழுத்தைமாற்ற என்ன செய்வேன்

இராயன் கவி

பார்த்திவர் தமக்குநீதி பகுத்தறி வித்து யுகி
வாத்திய ரான வெந்தன் மந்திரித் தலைவா கேளீர்
சீற்றமா யெனது மைந்தன் செலுத்துகா கிதத்தை வெல்லச்
சூத்திர மான புத்தி சொல்லுவீ ரிதற்கென் செய்வோம்

மந்திரி கவி

செய்திடுஞ் சூட்சி செப்பில் தேவியர் பாலர் தம்மை
ஐயமற் றிடநீர் கொன்றால் ஆண்டவர்க் கேரா தையா

வையக மதிலே நாங்கள் வருவதைப் பிறகு காண்போம்
வெய்யகா னிடையிற் றள்ளி விடுதல்நன் றெந்தன் புத்தி

இராயன் கவி

புத்தியென் றுரைத்தீ ரானுற் பொறையெழு ககனந் தன்னிற்
சத்துரு மிருக செந்து சதித்திடும் பநைக்ககத் தானே
கத்தியால் நாங்கள் கொண்டு கன்மமா வென்றும் சொல்வார்
உத்திசேர் மதிவல் லோனே உரைபகர் காணிற் போட

மந்திரி கவி

கானம தடைந்த மாந்தர் கனதவம் புரிந்து பாவ
ஈனம தகற்றி நாளும் இருந்தவர்க் கதிக மாக
வானவன் நன்மை யீய்ந்து மரித்திடா திருக்கச் செய்து
ஞானமும் நலமு மீய்ந்த நவமறிந் திலையோ மன்னு

இராயன் கவி

நவமது மெய்தா னேக நாயக னருளே கொண்டு
கவனம தாகவே தான் காவற்சே வகளைக் கூவிப்
புவனமீ தழக தான பூவைபா லரையும் கொண்டு
மவுனம தாகவே நம் மருமகள் வரச்செய் வாயே

மந்திரி கவி

வாகுறு மேவல் செய்ய வாய்த்தசே வகனே கேளாய்
வேகம தாக நீயும் வேந்தர்தன் மனையிலேகித்
தாகம தான ஞான சவுந்தரி பாலர் கூடத்
தேகமே பதறி டாமற் சீக்கரம் வரச்செய் வாயே

சேவகன் இன்னிசை

செய்யுமென வோதுகின்ற தேர்வேந்தன் மந்திரியே
ஐயமற யானேகி ஆதிசுதன் தன்னருளால்
தையலெனும் மெஞ்ஞான சவுந்தரியைக் கூட்டிவரத்
துய்யஅரண் மனைக்குச் சுறுதியுடன் செல்வேனே

ஞானசவுந்தரி வரவு

கலிப்பா

ஆதிநாயக னம்புய பாதத்தை அகத் திருத்தி யறத்தை யுகப்புற
ஒதியேநமஸ் காரம தாகவே உடலுலக வினைக ளகன்றிடத்
தாதியானவள் பாலரை யேந்திடச் சந்தமாமரி தாள் துணை நம்பியே
நீதிமாதெனும் ஞானசவுந்தரி நிருபதிசமு கத்திலவந் தெய்தினுள்

ஞானசவுந்தரி சிந்து

என்னை ரெட்சித் துக்கொள்ளம்மா .. ஏகன்மாதாவே
என்னை ரெட்சித்துக் கொள்ளம்மா

தன்னிகரில் லாதஏக சருவேசுரனைத் தந்ததாயே

தமியா னெனதுதுயர் மிடிக ளறவுனது

தயவு நிறைகிருபையருள் திவ்விய மரியே - என்னை
சின்னக்கு முந்தைகளோ டென்னை வரவரசன்
சொன்னவி தமென்றறி யேனேய ளவில்லாத
அன்னைம ரியேயுந்தன் அடியாளெ னக்காய்நீரும்

அமல சுதனாரிரு கமல சரணமதை

மருவி யெனதுதுயர் விலக நவகருணை - என்னை
எந்தந்த லைவன்வரா தேதோவிந் தரையீதில்
ஏந்தல்ச மர்வெல்லாத வாதோவ ரவும்கானேன்
என்றேச மானகண்டன் தன்னையும் கையிலேரும்

ஏகனே சருவ லோகனே கருணை

சுருமே யுங்கண் பாருமென் நாதா

என்னை

சோதிச்சு டரெனவந் தாயேது லங்குமெந்தன்
தோன்றல்த மைவளர்த்தாள் வாயேசு கிரீதநவ
தூண்டாம ணிவிளக்கே சுடிகைத்த ராகணமே
துடிசெய் யலகைவினை பொடிய வுதவிபுரி
சுத்த நிறைபிரிய தத்த மாமரியே

என்னை

ஞானசவுந்தரி இன்னிசை

தந்தைபோ லெனைவளர்த்த தார்வேந்தே மாதுலனே
உந்தனிட மெந்தனைநீ ருகந்தழைத்த வாரேது
எந்தலைவன் வாரா தெதுவிதமோ நானறியச்
சந்தமரி யுதவியினுற் சாற்றிடுவீ ரெந்தனக்கே

இராயன் இன்னிசை

சாற்றிடவே கேளுமெந்தன் தனையன் மனைவியரே
மாற்றமென வுந்தனுக்கு வந்ததுரி தங்கள் தம்மை
தோற்றமுடன் நானுரைக்கத் துடிக்குதே யென்சரீரம்
ஆற்றுத் துயராக ஆதிபரன் சித்தமிதோ

ஞானசவுந்தரி இன்னிசை

ஆதிபரன் தன்செயலால் அம்புணியில் வந்ததெல்லாம்
நீதிநிறை வாக அவர் நேசமொடு கையேற்பேன்
வேதினைதான் வந்தாலும் மெய்த்துயர்கள் வந்தாலும்
வேதபரன் தீர்ப்பதல்லால் வேறெவரா லேலுவதோ

இராயன் கவி

ஏலாது மெய்தானெந்தன் இனியமா மகளே கேளீர்
பாலரை யும்மைத் தானே பகர்வனம் கொடுபோ யங்கு
காலமே மூவர் சென்னி கருவிகொண் டரிந்து போடச்
சீலமோ டெழுதுந் தீர்வை தீர்க்கநா னென்செய் வேகோ

ஞானசவுந்தரி கவி

செய்வேனென் றுரைபகரென் மாமனாரே
செகதலத்தி லெனைவளர்த்த பிதாவே யுந்தன்
கையாலெங் களையரிந்தால் மிகவும்நன்று
கானிடைகொண் டரிந்திடவே கருத வேண்டாம்
ஐயரன்னை யிருக்குமிட மதிகமாகும்
அணைகணவர் வரைநிருப அறிக்கைபோலச்
செய்திரும்நீ ரென்னசெய்வீர் சலிக்கவேண்டாம்
சேசுநச ரெமைக்காப்பார் திண்ணம் தானே

சிமியோன் பெண்சாதி கவி

திண்ணமாய் நான்வளர்த்த திருவே மானே
செங்கரும்பே பைங்கிளியே சீனியான
தண்ணமுதே பூந்தேனே சசிகண் டஞ்சும்
தருமநிறை மருமகளே தரையிலுன்னை

எண்ணமறக் கானிடெகொண் டேக லாமோ
 இருகுழந்தை போடரிய ஏவ லாமோ
 விண்ணவனா ரதமேவைக் கிட்ட சாப
 விதியோவென் விதியோநா னறியே னந்தோ

ஞானசவுந்தரி கவி

அந்தந்தோ வென்ற அதை அம்மான் தானும்
 அழவேண்டா முங்களால்வந் தமைந்த நல்ல
 எந்தனது பாவமதால் வந்த தீர்வைக்
 கென்னசெய்வீ ரிந்தளவும் வளர்த்தீ ரென்னை
 சிந்தை யதால்வாக்கினால் கிரியை யால்தான்
 செகமதனி லுங்களுக்குச் செய்த குற்றம்
 தந்தைபரற் காய்ப்பொறுத்துப் பொறுதி தாரும்
 தாயர்தந்தை யுங்கள்பதம் தலைமேற் கொண்டேன்

மாமி இன்னிசை

தலைமகளின் தேவியரைச் சாதரு பச்சிலையை
 குலமகளைப் புதல்வருடன் கொலைக்கனுப்பி நானிருக்க
 தலைவிதியோ சதியெதுவோ சருவேசன் கட்டளையோ
 உலக பரம்பொருளே உமதிடமே கையளித்தேன்

இராயன் கவி

அளவில்லா ஏக நாதன் அருள்திரு வுளம்போ லாரும்
 வளமைகள் பெருகுமிந்த மங்கைமைந் தரையும் தானே
 அழகுறும் சேவகன்கைக் களித்துக்கா னிடெகொண் டேகிப்
 பழுதற இருத்தி மீளும் படிபகர் மதிவல் லோனே

மந்திரி கவி

திடமுறும் வீர மான சேவக ரிங்கே வாரும்
 குறைவற இந்த மாதும் குழந்தைகள் கொண்டு சென்று
 நறவெழு மலர்கான் மீதுநவிலுவெற் பிடையே விட்டு
 மறைவொடு விரைவாய் வாரும் மரிசுதன் கிருபைநீட

மந்திரி இன்னிசை

செல்வமிகும் மன்னவனே சிங்கனைவிட் டிங்கிதமாய்
 வல்லமைசேர் நம்முடைய மாளிகைக் கெழுந்தருள்வீர்

சிமியோனும் தேவியும் போகிற தரு

சிமி:

கந்தரஞ் சேருமென் பைந்தொடி யேழுக்கச்
 சொன்னவன் னக்குயிலே எங்கள்
 தோன்றலின் தேவியோ டேந்துமிரண்டு
 சுதரையீர் தூதரிடம் கொடுத்த
 தந்தர மாகிய கந்தர மீதுவிட் டந்திரிக்கப் புரிந்த .. வித
 மானது வழம்கா னமென் றெண்ணியென்
 னகும்ம லங்குகிறே னென்மானே

தேவி

மந்தரம் போலுமெய்ம் பிந்திர நேர்மண
 வாளனே நீளுலகாள் எந்தன்
 மன்னனே யும்மிலு மென்மன தின்துயர்
 மாற்றிடா தேற்றமையா எங்கள்
 மைந்தனின் தேவியோ டந்தமி குந்த
 மதலையி ரண்டினுக்கும் .. இது
 வந்துவி னைந்துமு டிந்ததெவ் வாறென
 மட்டறிந் திட்டிலனே இப்போதே

சிமி

காட்டிடை சென்றுமான் வேட்டைவி னையாடுங்
 காலமி ரண்டுகையில்லாத
 கன்னிகை தன்னையே நன்னேச மாய்ச்சுதன்
 கண்டழைத் தேகொடுவந்து
 லுட்டிவ ளர்த்தனி குட்டிமெய்வாத வெழுங்கின்ப
 டிவதுவை செய்தனை
 உத்தமிய னவென் புத்திரன் பத்தினிக்
 குற்றவிக் குற்றமேதோ அறியேனே

தேவி

பாட்டரி நின்றிசை நாட்டுபூங் கோதைசேர்
 பாரழகப் பதுமை தன்னைப்
 பாரில்ம ணஞ்செய்தின் னான்வரை யும்வெகு
 பட்சம்வைத் துற்றமைந்தன்... இப்போ

கோட்டிசெய் வஞ்சகச் சீட்டுவ ரைந்தந்தக்
கோதையும் பாலரையும் கொல்லக்
கூறிய னுப்பிய மாறலெவ் வாறெனக்
கூர்ந்தகந் தேர்ந்தறிகி லேனே

சிமி:

பானல்நே ரம்பக ஞானச வுந்தரி
பாரினிற் பெற்றெடுத்த இரண்டு
பாலக ரென்றுநற் கோலமிகுந்த பசும்பொற்
சினைகளையும் அந்தக்
கானக மீதெடுத் தாரமு தூட்டவே
கையிரண் டில்லாதென் செய்வாளோ
கர்த்தனே யுன்திருச் சித்தமி ரங்கிக்
கருணைபு ரிந்தவரைக் காப்பீரே

தேவி:

மானமு றைந்தநன் மேன்மைசே ரெந்தன்
மருமகட்கும்மிரண்டு சிறு
மைந்தருக் கும்மிர்க செந்துகள் வந்தொரு
வருவினை செய்யாது வஞ்ச
ஈனவன் கூளிதுன் மாய்கையி னாலேயோ
ரேதமும் வாராமல் காத்து
ரெட்சைசெய் வீர்பரி சுத்தம்நி றைந்தமெய்
யேகமெய் வீகனேநீ ரன்பாய்

சிமி

பாற்றினம் வட்டமிட் டேற்றிடும்
வெற்றிவேற் பாணிசே ரென்மகனா ரங்கே
பற்றவர் முற்றையும் வெற்றிகொண் டேவரப்
பண்ணும்ப ரஞ்சுடரே பைம்பூஞ்
சாற்றுந திபுனை தேற்றுமெஸ் தூரர சாள்சிமி
யோனெனுமென் பெயர்
தாரணி தன்னில்வி ளங்கம கிழ்ந்தினி
தாகந டந்துமனை செல்வோமே

தேவி

மாற்றுயர் செம்பொன் மணிமுடி சூடிடும்
 மன்னவர் கோமானே மன
 வாளனே யெந்தன்கண் னாளனே எங்களின்
 மைந்தன்பி லேந்திரனிங்கே வர
 நாற்றிசை நின்றடி போற்றிடும் ரோமைந கர்க்கொரு
 சீட்டெழுதி விட்டிந்
 நாளில்வ ரச்செய்வீர் வாழ்வுபெ ருகநம்
 மாளிகை சென்றிடுவோம் நாமே

ஞானசவுந்தரி திருவாசகம்

வன்னியுறு மலகைபுரி வினையை மாற்ற
 மனமிரங்கி யுலகமதில் வரநீ ரெண்ணிக்
 கன்னிமரி தன்னுதரம் தனிவி றங்கிக்
 காசினியி லெமக்காகப் பிறந்தீ ரையா
 உன்னதமோ டெமக்காய்ப்பூங் காவில் நீரும்
 உயர்பரணைப் போற்றுமப்போ ஒழுகும் செம்பால்
 அன்னீதத் துயரகல அன்பாய்த் தந்துன்
 அடியானைக் குழந்தைகளைக் காத்தானையா

சேவகன் கவி

ஆளுவீ ரென்று மெத்த அழுதுநீ புலம்பி டாதே
 தாழ்வுறு கயத்தி லுன்னைத் தள்ளிடல் ஞாய மாகும்
 ஆழிசூ முலகி லெங்கள் அரசனார் குலத்துக் கெல்லாம்
 கோளது புரிந்தா யல்லோ கோதைநீ எழுந்து செல்லு

ஞானசவுந்தரியும் சேவகனும் தரு

ஞான: செல்லென் றென்னைக் கொல்லக் காணில்
 சேவகன் கடுந்து செல்ல
 வல்லபர னெயென் செல்வ மைந்தரைத்தந்
 காத்துநல்கும்

சேவ: நல்கி டென்றுஉல் லாசம்பேசாதே நாரியேந
 டக்கக்கூ சாதே
 அல்ல லுற்றுஅ லம்பிமு சாதே அண்ணல்
 சொற்போ லடவியிற்போடி

ஞான: போடியென்றெ னையும் தள்ளிப் புத்திரர்த
 மையும் கிள்ளிப்
 பாடியேகொ லைஞர் துள்ளிப்பாய்கி ருர்முகம்
 பார்திவ்வியவெள்ளி

சேவ: வெள்ளியென்று கள்ளிநீ சொல்ல வெட்கமானது
 சற்றுனக் கில்லை
 மெள்ளமெள்ள நடந்துநீ நல்ல விரைவ தாகவ
 னத்தினுக் கேடும்

ஞான: ஏகெனச் சேவகன் சற்றும் எண்ணிடாமற்
 சொல்வசை முற்றும்
 தாகமாக விவர்புரி குற்றம் தாய்மரியே
 பொறுப்பதுன் சித்தம்

சேவ: சித்தமென்றுநீ சத்தம்வை யாதே திகிரியொன்று
 தெரிசுதிப்போதே
 அத்திரநேரிரண் டம்பகமாதே அடவியில்விரை
 வாய்வருவாயே

ஞான: வாயமிர்த மானஎன் செல்வர் வாயுலர்ந்தமு
 துண்கிரூரல்ல
 நேயதாய்மரி யாளேநின்கஞ்ச நிறைமலர்ப்பத
 மேநிதம் தஞ்சம்

சேவகன் கவி

சேவ:

தஞ்சமென் றேது மெங்கள் தார்வேந்தன் தேவி யாரே
 பஞ்சபா தகம தாய்நாம் பகர்பிழை பொறுத்துக்

கொள்ளும்

விஞ்சுகா னிடையே நில்லும் வேதனா ரருளுண் டாக
வஞ்சக மறவே நாமும் மனைதனக் கேகு வோமே

ஞானசவுந்தரி தாழிசை

திரிபுவன மரசுபுரி தேவதீரீத்வ தெய்வீக பரஞ்சுடரே தேவநாதா
அறிவுதிகழ் தனியேலை யரியின்வாயால் அபத்தமின்றிக்
காத்ததுபோ லடியாளென்னை
வறுமைநெகிழ்ந் திடக்குழவி வளர்க்கவிந்த வனத்திலொரு
வகைகாணேன் மாசில்லானே
பிரியமுற ஊர்காணேன் செனருங்காணேன் பிதாச்சுதனிஸ்
பிரீத்துநன்மைப் பெலமுண்டாமே

பேய்கள் வரவு

கவி

முறுக்கிய சடையும் நீண்ட மூரலும் கொம்பும் காலும்
குறித்திடு குழிபோல் வாயும் குறும்பொறை போலக் கண்ணும்
வெளிப்புறப் பதுங்கிப் பார்த்து விளம்புதீக் குழியில் வாழும்
அறிக்கையோ டலகை காணில் அரிவைய ரிடம்வந் தாரே

பேய்கள் தரு

கத்துதி ரைகடல் சூழும் இந்தக் காசினி யையர சாளும்
மெத்துபி லேந்திரன் நாளும் புயம் மேவிய தேவியே கேளும் 1

முத்துந கைதிகழ் மானே உந்தன் மோகம ணமகன் தானே
யுத்தக ளமதி லான செய்தி யோதிடக் கேளடி தேனே 2

நங்கையொ ருத்தியைத் தேடி அவள் நல்லத னமதிற் கூடி
சங்கைய தாயுற வாடி யுன்னைத் தான்மறந் தானடி போடி 1

கொங்குழு கையவிழ் கோதை ஐன்பம் கூடிக்க ளிக்கிருள் மேதை
இங்குந் யேனடி வாதை தன்னை என்றும் அடைகிரும் பேதை 2

உன்கண வன் இனி வாரான் கண்ணால் உற்றபு தல்வரைப் பாரான்
கன்னியே ந்யொரு சீரான் தன்னைக் காதலிப் பாயது நேராம் 1

எங்களை நித்தியம் ஒது நசர் யேசுவென்னும்பெயர் தீது
பைங்கிளி யாளேபொல் லாது ஞானப் பற்றைமறப்பாயிப் போது 2

மூவர்க்கும் முத்திநாம் தருவோம் எங்கள் முக்கணத் தோரேவல்
 புரிவோம்
 தேவர்க்குள் நாமென்றும் மருவோம் நீங்கள் தேடிய நேரத்தில்
 வருவோம் 1

காவலா யெங்களைக் கொள்ளு உன்னைக் காப்பா ரெவரையும் தள்ளு
 ஆவதை யிப்போதே விள்ளு அல்லால் ஆம்வரு மிவ்விடம் சள்ளு 2

ஞானசவுந்தரி கவி

கானிடை தனித்தே னென்று கள்வரே எத்த வந்தீர்
 வானிடை யாதி நாதன் வரவிடு சிலுவை பாரீர்
 ஊனுட லில்லா வாதி யுண்மையா யுமைச்ச பித்தே
 போனவ ராசீர் வாதம் போடுறேன் போம்ப சாசே

முனி வரவு

கவி

ஆதியம் பரணர் நேச மதிகமா யுச்ச ரித்தே
 ஏதுகா ரணமொன் றின்றி ஏகாங்கியாக வேதான்
 மாதிறத் துறவோன் கானில் மனுக்குர லேதென்

றெண்ணிச்

சாதுவம் நிறைந்த ஞான சவுந்தரி யிடம்வந் தாரே

முனி சிந்து

அனுக்கிரகமே கூருமே அடியே னுய்ய
 அனுக்கிரகமே கூருமே

மனப்பி ரியமதான மாகில்லாத தாய்மரியே
 மகிமை திகழ்கமல சரண நிறைகிருபை
 மகிழ்வோ டருளுமது அடிமைகள் தழைய அனுக்கிர

தத்துவவா ரிதிநீயே தரையி லென்னைத் தாபரித் தாளுந்
 தாயே

பத்திவி சுவாசத்தின் பாக்கிய ராக்கினியே
 பாச வினைகளற நேச கருணைபொழி
 மாசில் லாதபிர காசியுல்லாசி

அனுக்கிர

வாசமலை யிலிருந்த அடிமையெந்தன் மனத்தின் பவங்கள்
திருந்த

ஏசுவை நீரிரந்து எந்தன் மிடிகள்தீர்
இலகு தவிதரசர் குலம துயர் மகுட
நிலவு பதகருணை யருள்திரு மரியே அனுக்கிர
மாதரிரு வர்பிழைக்க வங்கச் செருப்பை மாதர்கரந் தன்னி
லளித்த

மாதய வாகவிந்த மலையில் மனுவோர்பேச
வந்து நானறியச் சந்தமாமரியே
இந்த வேளையருள் தந்தருள்வாயே அனுக்கிர

முனி கவி

நரபதி குலம தான நங்கையே நவிலக் கேளும்
இருகர மிலாத தென்ன ஈன்றதாய் தந்தை யூர்பேர்
மருவுமுன் பேரு மென்ன மனமிக மலங்கி டாதே
தெரிவை நீகானில் வந்த செய்தினு னறியச் சொல்லும்

ஞானசவுந்தரி இன்னிசை

சொல்லுமென வேபகர்ந்த துறவோனே ரோமையென்னார்
நல்லதன் மேந்திரனும் நரபதியென் தந்தையர்தான்
சொல்ஞான சவுந்தரியென் துணைவன் பிலேந்திரனும்
அல்லலுறு மென்பவத்தால் அங்கிருந்தே இங்குவந்தேன்

முனி இன்னிசை

வந்ததுமெய் யுந்தனது மாதுயர மானதெல்லாம்
இந்தரையி லொளியாமல் இயம்பிடுவீர் நானறிய

ஞானசவுந்தரி இன்னிசை

எந்தனன்னை யிறந்ததினால் எந்தாதை மன்றல்செய்த
பிந்தினதாய் தன்னாலே பிருதுவியில் வந்ததுயர்

முனி இன்னிசை

துயராக வுந்தனக்குத் தொல்லுலகிற் செய்த தென்ன
நயமாக நானறிய நவிலுவாய் நங்கையரே

ஞானசவுந்தரி இன்னிசை

தயவாக எந்தாதை தானவேட்டைக் கேகியபின்
செயமா யெனைக் கொலைக்குச் சேவகர்கைக் கொப்பு
வித்தாள்

ஞான: பின் இன்னிசை

ஒப்புவித்த சேவகர்கள் உடன்காட்டிற் கொண்டு சென்று
செப்பமுடன் கைதறித்த சேவகர்காலைப்பிடித்தேன்
அப்போது எந்தலைவர் அவர்கள் கையால் காத்தெடுத்தார்
தப்பியவ ரோடினர் கள் தவத்தரினனும் கேட்டருளும்

ஞான: பின் இன்னிசை

தவத்தோனே எந்தலைவன் தன்மனையிற் கொண்டு சென்று
நவத்துடனே மணமுடித்திந் நாளளவும் வாழ்ந்திருந்தோம்
உவத்தோன் சமர்க்களத்தில் உற்றூர் வருமுதலே
பவத்தாள் நான் பாருலகிற் பாலரிருவரைப் பயந்தேன்

ஞான: பின் இன்னிசை

பயந்தம தலையையும் பாரியையும் கொல்லுமென்று
வயினுமென் காதலரை வரைந்தனுப்பும் காகிதத்தால்
குயிலாமென் மாமியரும் கொற்றவனென் மாதுலனும்
அயலா ரறியாமல் ஆரணியத் தேகவிட்டார்

ஞான: பின் இன்னிசை

ஆகையினு லிங்குவந்தேன் ஆதரிப்பா ராருமில்லைப்
போக வழியறியேன் பொசிப்பதற்குத் தீனுமில்லை
யோகனே தேசிகனே உந்தனது தஞ்சயினி
ஏகபர னார்பாதம் இறஞ்சியே யானிருப்பேன்

முனி கவி

இறஞ்சுவே னென்ற நேச என்சகோ தரியே கேளும்
அறஞ்செய்நா னிருந்தசாலை அதிலிரும் சேயர் நீரும்
மறந்திட மாட்டே னும்மை மறுமலைக் கேகுறேன் யான்
சிறந்ததீ னுடுப்பிந் தாரும் செயம்புரிந்திருப்பீர் செல்வேன்

முனி போகிற தரு

அன்னைமரி யேதாயே அடியே நெனையும் நீயே
ஆதரித்தாட் கொள்ளுவாயே
மன்னந்த விதுகோத்திர மாசில்லாப்ப ரமன் பாத்திர
மகிமை யொளிர் நட்சத்திரமே

1

இந்நிலத்தி லேயெளியேன் இருந்து தவசுசெய்ய
எனக்கோர்குகை தந்தருள்செய் வாயே
கன்னியர்க்கெல் லாமரசே கற்புநிறை பொற்பிரகாச
காரணதெய் வீகன் மாதாவே

2

உன்னிரு கமலபதம் தன்னையேநி னைந்தெளியேன்
உத்தம பத்திவைத் தாள்வாயே
மந்திரத்தில் நானிருந்த மலையால் மறுமலைக்கு
மாசற ஏகவருள் கூடும்

3

எத்தனிடம் வந்தமைந்தர் ஏந்திழையும் வாழ்ந்திருக்க
எப்பொழுதி னுக்குமுந்தன் நற்றயைசெய் தாளுவாயே
உந்தனத ருளால்யானும் ஓர்குறைவு மின்றிவான
உம்பர்பதம் போற்றியே செல்வேன்.

4

ஞானசவுந்தரி உலா

ஆதிம நாதியுமாய் அந்தமுத வில்லாத
நீதித யாபரனே நித்தியனே-ஓதரிய

1

பூவிடடி யானுமக்குப் பொருந்தாம லேயதிக
பாவம்மி கச்செய்த படியினால்-மேவியேயென்

2

ஐயர்த னைப்பிரிந்தேன் அன்பர்தனைக் காணாமல்
வெய்யவ னத்தில் வந்தே வெகுதுயராய்-உய்வதற்குக்

3

கையுமில்லைக் காண்முனையைக் காத்திருக இவ்வேளை
ஐயையோ என்ன செய்வேன் அம்பரனே-வையகத்தில்

4

- எல்லாமெ னக்குவந்த தென்பாவத் தின்கொடுமை
அல்லால்வே ரென்று மில்லை அம்பரணே-வல்லமையாய்த் 5
- தீர்த்தாளும் தேவா சிறியாளென் பாலர்முகம்
பார்த்தாளும் தெய்வீக பரஞ்சுடரே-நேத்திரத்தால் 6
- மூண்டவை யைத்தீயின் முன்னின் றெடுத்ததுபோல்
ஆண்டவரே நின்னடியாள் அநந்தயையும்-மீண்டருள்வீர் 7
- கைத்தாயர் நற்றாயர் காரணனே நின்தாயர்
மெய்த்தாய ரல்லாமல் வேறுமுண்டோ-இத்தரையில் 8
- தனியேலின் வெம்பசிக்குச் சாதங்கொ டுக்கவொரு
முனியேசு ரன்மயிரில் முடிந் தனுப்பி-நனிகாத்தீர் 9
- அடியாளெ னக்கதுபோல் ஆரணனே வந்தவிந்த
மிடிமைத் துயர்மாற்றும் வேதாவே-துடிதுடித்துக் 10
- குழந்தையழு தல்கண்டாற் குருபரனைத் தந்தவன்னை
விழுந்தபிள்ளை தூக்காமல் விடுவதுண்டோ-குளுந்தமதி 11
- பதத்தில ணிந்தவளே பரப்பொருளைத் தந்தவனே
கதித்ததுயர் நீங்கநவம் காட்டாயோ-அதிர்த்ததிரைப் 12
- பாய்நதியி லேவிழுந்த பாலகனை யன்பாயுள்
சேயனிடம் வேண்டி நவம் செய்தவனே-தாய் மகவும் 13
- மூன்றுதி னமரித்த மூவரையும் மூன்றும்நாள்
மீன்றுயிரோ டேயெழுப்பும் விமலியே-தோன்றுலகில் 14
- தனிமைப்ப டுங்குமரைத் தற்காத்துத் தாபரித்து
இனியவாழ் வுக்குவைத்த இறையவளே-மனமிரங்கும் 15
- கன்னிமரி யேகருணைக் காருண்ணிய வாரிதியே
அன்னையே நின் பெருமை அடியவளால்-எண்ணரிதே 16

மனப்பிரிய மாகவெந்தன் மைந்தரையு மெந்தனையும்
உமக்கே யடைக்கலமா யொப்புவித்தேன் - இனிக்கடைக்
கண் 17

வைத்தருள்கூ ரிவ்வேளை மைந்தருக்குமெந்தனக்கும்
மத்தியட்சு மானமரி-மாதாவே ... 18

சம்மனசு வரவு

வசனம்:

மாதய வானகன்னி மரியம்மாள் கருணையாலே
வேதநா யகனூர்தூதன் மிக்கதி பிரபைநீட்சு
சோதியம் பரணைத்தேடும் தோகைதன் துயரைத்தீர்க்கசு
சாதுவ ஞபஞான சவுந்தரி முன்வந்தாரே ...

சம்மனசு தரு

பொன்னுலக நாயகனூ ரிந்நிலந் தன்னில்....தேடும்
பூவையர்து யரம்நீக்க ஆகமிரங்கி
கன்னிமரி யாள்கருணை நன்னயமாகத் தேவ
காரணன னுப்புகின்ற தூதனும்நானே ... 1

ஞானநீள்ச வுந்தரிதன் மாதூயர்கண்டே ...யேசு
நாயகனும் தாய்மரியு மேமகிழ் கொண்டே
மானமதாய் மாதூயரம் மற்றுவா றென்றே .. ஏக
வானவனூர் தாமனுப்பும் தூதனும் நானே ... 2

தந்தலகை செய்வினையால் முந்தவேவந்த ...குறை
தன்னைமாற்றி மாதிருகை தன்னைவளர்க்க
எந்தனைப்ப ரனனுப்பச் சிந்தை மகிழ்ந்தே ...வந்த
ஏகனூர ஞஞலாவும் மாதவன் நானே ... 3

கார்சிறந்த யேசுநசர் பாதம்நம்பியே ...இந்தக்
கான்மலையின் மீதிருந்து தேவனையோதும்
சீர்திறந்த ஞானநேர்ச வுந்தரியானகற்புச்
சேயிழை துயர்விலக்கும் தூதுவன்நானே

சம்மனசு வசனம்

ஆதியம் பரணைப் போற்றி அடவியி விருக்கும்மாதே
 தீதற ஆதிநாதன் செய்நவ முனக்குவஞ்சர்
 சேதித்த கையிரண்டும் சிறப்புடன் வளர்த்துவிட்டேன்
 மாதேயுன் துயர்நீங்கி மகிழ்ச்சியோ டிருக்கத்தந்தேன் 1

தந்தையின் அப்பமொன்று சாப்பிடும் குறைந்திடாது
 மைந்தரைக் கையால்தூக்கி வளர்த்திடும் அஞ்சவேண்டாம்
 வந்தமா துயரந்தீர்ந்துன் மணமகன் வந்துசேர்ந்து
 சொந்தவுன் எனகரிந்சேர்த்துத் துயவுன் பிதாவைக்
 காண்பாய் 2

காரண ரூபான்சொன்ன கட்டளை யிதுவேயாகும்
 தாரணிக் கரசியாகத் தான்முன்மா திரிகள் காட்டி
 ஆரணம் தழைக்கச் செய்து அனைமரி யுதவியாலே
 பூரண மாகவாழ்வாய் பொன்னுல கரூபிநானே 3

ஞானசவுந்தரியின் பிள்ளைகள் தரு

அண்:

சீதச ரோருகப் பூமுக மாகிய தம்பியே .. இங்கு
 சேர்ந்தவ னத்தினைத் தேர்ந்துவ ருவோம்வா தம்பியே

தம்பி:

தீதகல் மஞ்ச தினமுந் துயிலுதே அண்ணனே....இத்தைத்
 தேவர்பொன் னூர்வன மென்றுந்தெ ளியலா மண்ணனே

அண்:

மஞ்ச சுமந்த மலர்ப்பொழில் விள்ளுமோ தம்பியே ...விரை
 மல்லிகை முல்லைம ரக்கட றல்லவோ தம்பியே

தம்பி:

ஈங்குறு கனிக ளினங்கள் தெரியுமோ அண்ணனே....மா
 ஈந்து பனசங் கதலிக ளல்லவோ தம்பியே

அண்:

மாங்குயில் கூவ மயில்க ளகவுதே தம்பியே....இப்போ
மந்தி யிருந்து மகத்துவங் கொள்ளுதே தம்பியே

தம்பி:

தூங்க லினமுந் துளங்கி யழுகுதென் னண்ணனே....அரி
துட்டத் தனஞ்செயக் கிட்டிவ ருகுதென் னண்ணனே

அண்:

வன்னிக ளின்னிசை யென்றும்வ குக்குதே தம்பியே....இன்று
வாஞ்சையு டன்நரி யுண்டுசு கிக்குதே தம்பியே

தம்பி:

பொன்னின் சிறையளி பின்னி யெழும்புதே
யண்ணனே....உயர்
பூம்பொழிற் றேறல் பொருந்தி யருந்தவே யண்ணனே

அண்:

ஏரியி னிற்புன லீய்ந்தவி ரைகளென் தம்பியே . மரை
ஏடவிழ்த் தேறலில் ஆடிவருகுதென் தம்பியே

தம்பி:

மூரியசங்கு முளங்குநா தங்களென் னண்ணனே... எழில்
முத்தைக் கரையில் உகுத்தவென் றல்லவோ
அண்ணனே

அண்:

ஆரம்சலச மலரணை யாதென் தம்பியே....எழில்
அன்னம் சிறையணைத் தென்றும் துயிலவே தம்பியே

தம்பி:

நேரம தாகுதே தூரஞ்செல் லாமலே யண்ணனே....இப்போ
நில்லும்நம் மன்னைபா லுன்னியே போகலா மண்ணனே

முனி வரவு

கவி.

சீருறு வனத்தி லெந்தன் சிமயத்தின் குகையில் நல்ல
காருறு குழலி யோடு கவினிரு மைந்தர் தம்மைப்
பாருற விடுத்து வந்தேன் பசிக்குண வுடைநீ ரேதென்
றேருறப் பார்ப்போ மென்ன....எழில்முனி வருகின்றாரே

முனி தரு

செய்யதிருக் கானகத்தில் ஒரு சேயிழையீர் மைந்தரையும்
வைகத்தோர் காணாவிதம் விட்டேன் வகைவிபர மேதறியேன் 1

ஆளிகடு வாயினங்கள் பசிக்கருந்தியதோ ஆவியுடன்
நீளித்துமி ருக்கிறாரோ நான்போய் நிச்சயமாய்ப் பார்த்தறிவேன் 2

அன்னமுடு மானம்புனல் அந்த ஆயிழைக்கங் கார்ப்பாடுப்பார்
முன்னவன்க டாட்சத்தாலே உண்டு முத்திபெற்று
ளாயிற்றுளோ 3

கட்செவிபு லியினங்கள் அந்தக் காரிகையும் பாலரையும்
பட்சித்ததோ கானகத்தில் நின்றபதைக்கிறாரோ நானறியேன் 4

பாணிகளி ரண்டிலையே பெற்ற பாலகர்களி ரண்டுமே
பேணியெடுத் தேயணைத்தும் அவள் பிரியங்கொள்வ தெப்படியோ 5

கையிழந்து மெய்தளர்ந்து பெரும் கானகத்தி லூணிழந்து
மைவிழிது யிலிழந்து வாடி மங்கையரெங் கேகுருளோ 6

ஆதிபர னாழ்விதியோ பெற்ற அன்னைபிதாச் செய்குறையோ
நீதிதவ ருய்நடந்த குற்றம் நேரிழைக்கு நேரிட்டதோ 7

அன்னநடை மின்னமுதை ஆரும் ஆக்கினைகள் செய்கிறாரோ
என்னமோ பரனருளால் அந்த ஏந்திழையைக் கண்டறிவேன் 8

முனி கவி

கிஞ்சகத் திகழ்மின் னாளே கிரிசுர மீது நினை
அஞ்சிடா தமைத்துப் போன அருமுனி நான்தா னம்மா
வஞ்சிநற் கொடியே முன்னாள் வடிவுறு கையிழந்தாய்
கஞ்சபூங் கரம்வ ளர்ந்த காரணம் சொல்லுவாயே...

ஞானசவுந்தரி கவி

சொல்லுவா யென்று ரைத்த தோன்றலே பகரக் கேளும்
வல்லவ னருளி னாலே வானஞ்சு வருகை தந்து
செல்லுறு கரமும் சேர்த்துச் சேர்கலை யப்ப மீயந்து
அல்லலற் றிருக்கச் செய்தார் அண்ணலே திண்ண மையா...

முனி கவி

திண்ணமென் றுரைத்த எந்தன் செந்திரு நிகர்த்த மின்னே
கண்ணக ஞாலமெல்லாம் காத்தரசாளும் வல்லோன்
நிண்ணய கடாட்சத்தாலே நேருழைக் கேகுறேன் யான்
வண்மைபெற் றிருந்து நீயும் வாழுவாய் நாளும் தானே...

பானையத்தாலெழும்பித் தருமர் கவி

காரணதெய் வீகனருட் கருணையாலே
கருதலரை வெற்றிகொண்டோம் கயவ ராமச்
சீருடனே போனமரு வலர்க ளின்னும்
செருவியற்ற மீண்டும்வரு வாரோ வெண்டிந்
நேரமள வும்மிருந்தோம் வராத தாலே
நேசமிகு பிலேந்திரனே நமது சேனை
வீரருட னெழுந்திதுபா னையத்தை விட்டு
விளங்குமனை சென்றிருவோம் வருவீராக ...

பிலேந்திரன் தருமர் கப்பித்தான்

முவரும் சிந்து

திருமங்க லமனைசெல்வோம் ... செழிப்பதாகத்
திருமங்க லமனைசெல்வோம் ...

பிலே: திருமங்க லமனையிற் செல்லவ திகநல்ல
தேவபரமனரு ளாலே சமர்புரியும்
வீரகெறுவமக ராசனும்நானே திருமங்

தரு: வந்தகு றுவன்னியர்கள் தமைத்து ரந்தென்
வாசியின் மீதிலிருந்து
செந்தழல் போலே வெகுண்டு ... வந்துற்றபல
சேனைப டைகளைக்கண்டு

எந்தன்க ரவசியால் எதிர்த்தோர் சிரமரிந்து
எண் டிசைக்கதிக மிண்டனென்றவர்கள்
விண்டிடப்படையை வென்றவன் நானே திருமங்

கப்: மன்னர கங்கள்மகிழ... வந்த செருனர்
மனதும் லங்கி வெருளச்
சென்னித ரையிலுருளச்... செழுங் குருதி
சிந்தவொன் னூர்கள் மருளப்
பொன்னம்ப ரனருளாற் பொரவந் தரியலரைப்
பொடியதாகவொரு நொடியிலே செருனர்
மடியவே சிரசை யரிவதும்நானே திருமங்

பிலே:

அம்பரந்தி ருவருளாலே .. என்னூரால் நான்வந்
தநேக நாட் சென்றதினாலே
தம்பம தானதாய்தந்தை .. எழுதும் வண்ணம்
தனையரைக் காணநினைந்தேன்
எம்பர தோரேநானும் ஏகஉதவி தானும்
இத்தரைக்கினிய சித்தம்வைத்துமது
மெத்துதத்துவமோ டுத்தரவருளே திருமங்

தரு: தம்பியி லேந்திரதுரையே... எனது முன்னீர்
சாற்றிடு கின்றவுரையை
நம்பியி ருந்தபடியே... நீர்வந்துபோரை
நடத்திவென் றதும் கெடியே
இம்புவி மீதுணைப்போல் எனக்குச்ச கோதரனார்.
ஏசுவீர்தயவ தாகவேமனையி
லாகமேவுசுப மேவிட வேதான் திருமங்

கப்: அட்டதி சையோர்கள் மதிக்கப்... போர்வீரனென்று
அடையல ரஞ்சித்துதிக்க
நட்டனை செய்வோர் கெடிக்கக் செழுந்தமிழெந்
நாளிலும்பா வாணர்படிக்க

இட்டமு டன்பொன்மாது எனதும னையின்மீது
 இலகவுந் தலமை நிலைமையும்பெருக
 நலமிகுந்தவருள் புரிபரநாதா...

திருமங்

பிலேத்திரன் வரவு

கலிப்பா:

அம்புராசிசு ழிம்புவி மீதினில்
 அடர்ப் டைக்கேகும் அண்ணல்பி லேந்திரன்
 தும்புலாவிய சூசைபோல் வன்னியரைத்
 துரத்தி யறிந்துவெற் றிக்கொடி யேந்தியே
 கம்புலாவிய கொம்புகு ழல்வெடி
 கனவி ருதொலி தாணைகள் சூழ்ந்திடச்
 செம்பொன் மாமனை சேருமெஸ் தூர்நகர்
 செல்லவே சவை மீதில்வந் தெய்தினார்...

பிலேந்திரன் சிந்து

எந்தன்தி ருநகர்க்கு நானே ... வெகு
 சிந்தைமகிழ் வாகநடம் சென்றிடுகு வேனே

அந்தமு கனையில்லா தோனே மரி
 யன்னைகன்னி பாலகனென் றமைந்தருள்நல் லானே
 சிந்தில்ந டந்திடும்வல் லோனே... உந்தன்
 திருவருளே புரியுமெனக் கொருபொருளா னோனே
 எந்தன்

மாற்றல ரோடுபோர்செய் கின்ற .. எந்தன்
 வலிமையையும் சூட்சமதி வகையும்சமர் வென்ற
 தோற்றமு மெம்பரதோர் கண்ட.. மிகு
 சோபனம்நி றைந்தனர்சந் தோஷமனம் கொண்டே
 கத்துகடல் சூழலக மீது... இரு
 காலையொரு சூலினிலென் காந்தைநேச மாது
 பெற்றதென்றென் தாதைவரைந் தோது ... கின்ற
 பெருமி தம்போய்ப் பார்க்கமணப் பிரியமோடிப்போது
 எந்தன்

நாடுவனம் சோலையெல்லாம் கடந்து... படை
 நால்வகைச்சேனைகள்வளைந்து நன்குவரத் தொடர்ந்து
 கோடணைமல் லாரியிசையடர்ந்து... வெற்றிக்
 கொடிகரநின் ருடநாமும் கூடியொன்றாய் நடந்து
 எந்தன்

பிலேந்திரன் கவி

கல்லுறழ் புயஞ்சேர் வித்தை கற்றுணர் மதிவல்லோனே
 சொல்லரு மாதிராதன் துணைபெரு கிடவெந் நாளும்
 எல்லையில் விடத்தில் தங்கி இருந்தினைப்பாறி நாங்கள்
 வல்லமை செறிந்த எஸ்தூர் வளர்நகர்க் கேகு வோமே

சிமியோன் எட்டாம் வரவு

கவி:

கொற்றவ னும்சிமி யோனெரு நிருபம் குவலைய மீதினிலே
 பெற்றிடு காதல னுனபி லேந்திரன் பிசகற வேயறியக்
 குற்றம தென்றுரை காதலி பாலரைக் கொலையது புரிகருமம்
 சொற்றிய னுப்பிட நற்சவை மீதிற் றுகளற வந்தனரே

சிமியோன் தரு

தந்தைசு தனெனும் சாந்துமுப் பேருமொன்றான ... ஆதி
 தற்பர னூர்பங்க யப்பதம் முத்திசெய் வேனே
 நந்தொலி சிந்துவ னைந்தஎஸ் தூரதைத் தானே... எந்த
 நாளும ரசிய லாள்சிமி யோன்மன்னன் நானே

மைந்தன்பி லேந்திரன் பைந்தொடி பாலகர் தன்னைக்...
 கொல்ல

வஞ்சநெஞ் சாய்நிரு பம்செய்து தாதையென் முன்னே
 இந்தரை மீதில னுப்பிவிட் டாரது போலே... செய்தேன்
 என்றுப திலவர் முன்பில னுப்பிடுவேனே

ஆதிதன் கற்பனைக் கேராக்கொ லைசெய்ய லாமோ ...
 செய்யில்

அந்தப்ப ழிபவம் எந்தனையும் விட்டுப் போமோ ...
 சோதிப ரணிநு பாததுணைநம்பி னேனே வெகு
 சுந்தர மேவிய சந்திரக் கொலுவிற்செல் வேனே ...

இராயன் கடவுள்

ஆண்டவர் பொன்னர விந்த பாதமே
வேண்டி நாளும் வியந்து துதித் திதோ
நீண்ட மாமணி நித்திலம் வைத்தொளிர்
பூண்ட பொற்கொலு மீதிலி ருப்பதாம்

இராயன் கவி

மாசக லெனது வாசல் மந்திரித் தலைவ னேகேள்
காசினி தனில்நான் செய்த காகித மிதைக்கொண் டேகிப்
பேசுமென் மைந்த னண்ணல் பிலேந்திரன் கையி லீய்ந்து
வீசமாய் வரவே யெந்தன் வீரசே வகனுக் கோதும்

மந்திரி கவி

செகமதி லரசு னேவல் செலுத்துசே வகனே கேளாய்
தகைமைய தாக நீயும் சடுதியாய் ரோமைக் கேகி
அகமகி முழுது அண்ணல் அருளுகா கிதத்தை யிப்போ
பகையகல் பிலேந்திரர்க் கீய்ந்து பரிவுடன் வருகுவாயே

சேவகன் இன்னிசை

வாய்மைதவ ருதங்கள் மன்னவர்கட் டனைப்படிக்குத்
தூயரோமை நகர்க்கேகித் தோன்றல்பிலேந் திரர்தமக்கு
வாயமுட னவர்தாதை வரைந்துதந்த காகிதத்தை
நேயமுடன் கொடுப்பதற்கு நிருபதிமுன் னடந்துசெல்வேன்

சேவகன் தரு

செந்தமனி யக்கிரீடம் சூட்டி... இந்தத்
தேசமெங்க னும்வலிமை காட்டி
சொந்தஅர சாட்சிபுரி வோளும்... மறு
தோன்றலர்வ ணங்குசிமி யோளும்

1

என்றமன்சொல் கின்றஏவல் புரிந்து... நானும்
எப்படிச்ச ரிபண்ணுவேன் பரிந்து
ஒன்றுபோக ஒன்றெழுதித் தந்து கொண்டு
ஒடுஒடென் ரேகலைத்து நிந்தம்

2

நல்லதொக்குக் கண்டுகொண்டா ராரோ... இந்த
 நாளினிலிவ் வேலையும்பார்ப்புப் பாரோ
 அல்லவென்றி ருந்திடினும் பிழைக்க வேறே
 ஆனவழி யொன்றிலையே உழைக்க

3

என்னசெய்வேன் நான்போய்த் தங்கும்இடத்தில்! ஆகி
 லென்வயிரு ரத்தீனுண்ணக் கிடைத்தால்
 நன்மையாமல் லோஅதுவு மிலையே...முன்போய்
 தான்தரித்த மாதகமும் துலையோ....

4

அந்தமக ராசிவீட்டில் சென்றால் மன
 தாம்படியே சாப்பிடலாம் நன்றாய்
 இந்தமுறை அந்தவசதி கிடையா... தண்ணல்
 இருக்குமிட மேகிச்செல்வேன் நடையாய்

சேவகன் இன்னிசை

மன்னனெனும் பிலேந்திரனே மாபுகழ்சே ரும்முடைய
 நன்னயஞ்சேர் தாதையரிந் நாளில்வரைந் தென்னிடத்தில்
 பின்னமற வும்மிடத்திற் பேணிக்கொ டுத்திடென்று
 தன்மையொடு தந்தசீட்டிந் தாருமிதைப் பார்த்தறியும்

பிலேந்திரன் கடுதாசி வாசகம்

செறிவுறு மெனது செல்வன்பி லேந்திரன்
 அறியவுன் தாதை அனுப்பு காசிதமே
 அன்பாக நீமுன் அனுப்பிய நிருபம்
 என்பா லதனில்வந் திட்டதைக் கண்டேன்
 சிந்தை யிலுகந்து சமர்க்கள மிருந்து
 பைந்தொடி யானையும் பாலகர் தம்மையும்
 கந்தர மரிந்து காணிடை யெறிய
 வந்தகா கிதம்போல் வகையது புரிந்தேன்
 தன்மநன் நிலையைநீ தான்நினை யாமல்
 அந்நீதத் தீர்வை அனுப்பிய தென்னே

கன்மமா கண்மம் கசடது செய்மன
 வன்மமே கொண்ட வகையைநா னறியேன்
 தன்மஆ பேலைச் சகோதரன் கொன்ற
 தின்மையால் வந்த செயலதோ பரணே
 ஆகிலென் செய்வோம் அவனியி லிதனை
 ஏகனும் இதையத் திரங்குவா ரெமக்கு
 மாதரை மீதிலென் மைந்தன் பிலேந்திரன்
 தீதறு கமலத் திருமுகம் காண
 நேருறை அஸ்தூர் நிருபதி யான
 சீருறை சிமியோன் தீட்டுசீட் டிதுவே...

பிலேந்திரன் கவி

அவனியி லெனக்கென் தாதை அனுப்புகா கிதத்தைக் கண் டு
 கவனிதமு றவென் னாகம் கலங்குதென் செய்வே னந்தோ
 தவநில யுணரா தெந்தன் தாரமைந் தரையும் கொல்ல
 மவுனஆங் காரமுற்ற வகையைப்போ யறிவேன் நானே....

பிலேந்திரன் சிந்து

எந்தன்மா தொடு மைந்தர்க்கீ தெவ்வித மெய்திய தோவறியேன்
 தேவ
 சந்தமா மரி நந்தன னென்றுயர் தற்பரா அற்புதமே
 கந்தமா மதுச் சிந்துபூங் கானிடை கண்டெடுத் தேகொணர்ந்து
 எந்தன்

தந்தைதாய ரிடத்தளி த்தேன்வளர்த் தார்கள்ப
 ணியணிந்து...கையில்
 வந்தபுண் ணையு மாற்றிய வள்நெறி வண்மைத
 ணையுணர்ந்து...நாளும்
 சொந்தமா மனை யாளென வேமாலை சூட்டினேன் நான்மணந்து
 எந்தன்

காதல்கூர்மட மாததி நேரொழுங் காகிய கற்புடையாள்...வேத
 நீதியோதியே காதியை நெஞ்சில் நிறுத்திடும்

நன்னடைவாள்...முன்று
 மாதம்நான்வரும் போதுசூலாகிவயங்கும் துடியிடையாள்...செழும்
 சீதவாரிச நாண்மல ராளிற் சிற்றந்தமடக்கொடியாள்... எந்தன்
 பன்னியாளொரு சூலினி லேயிரு பாலரைப் பெற்றதென்று தந்தை
 முன்னமேயொரு காகிதங் கீறியென் முன்னிலனுப்பல் கண்டு...
 மனம்

தன்னில்நேசம தாகவே யேகித் தனையரைக் காணவென்று...வர
இன்னல்செய்தென் றன்னவர் மீண்டுமெ முதுவ தென்னவிண்டு
எந்தன்

கோறல்செய்யநான் கீறிய தாயென் குரவர்வ ரைந்ததுவும்... இந்த
மாறுபாடெவ ராலே வினைந்திடு வஞ்சக மென்பதுவும்... நினைந்
தாரெண்ணுத்துயர் மீறுதெனக் கேகஆதியே நீருதவும்... அவ
தூறுவந்ததெவ் வாறென் யான்போய்த் தொகுத்தறி வேனெதுவும்
எந்தன்

பிலேந்தின் இன்னிசை

குருமணியென் தாதையன்னை கோகனகப் பாதமதைத்
திருவணக்க மாகளந்தன் சென்னியில்வைத் தெந்நாளும்

சிமியோன் இன்னிசை

அருவுருவாய் வந்ததிரு ஆதிபர னுதவியினால்
மருமானென் கண்மணியே வந்திருமென் பக்கலிலே

பிலேந்திரன் கவி

பக்கல்வந் திருமென் றென்னைப் பரிவுசொல் பிதாவே நீரும்
தக்கசே வகனுக் கீய்ந்து தந்தகா கிதத்தின் சோகம்
மிக்கபா தையிலே கண்டு மிகுமனத் துயராய் வீழ்ந்தேன்
மக்களை மனையாள் தன்னை மாய்த்தேன் வழுத்து மையா

சிமியோன் கவி

வழுத்துமென் றுரைத்த எந்தன் மைந்தனே யறையக் கேளாய்
அழுத்தமா யெனக்கு நீதா னனுப்புகா கிதத்தின் வண்ணம்
இழுக்கில்லா திருக்க வுந்தன் இல்லவ ஞடனே சேகையக்
கழுத்ததை யரிந்து வீசக் காணிடை யனுப்பி னேன்யான்

பிலேந்திரன் கவி

காணிடை யனுப்பி வீசும் காவலர் தந்தை தாயர்
நான்முறை தெய்வ மென்று நுவல்வதாற் பொறுதி யானேன்
கோன்முறை எனைக் கேளாமற் கொல்லவும் நீதி தானே
வானவர்க் காக விட்டேன் அலதுவாட் கிரைசெய் வேனே

சிமியோன் கவி

இரைசெய்வே னென்று தூறும் ஏந்தலே இயம்பக் கேளும்
தரையில்நீ ரெனக்க னுப்பும் தக்ககா கிதமிந் தாரும்
வரையறச் சிந்தித்து ந்தன் மனத்துயர் வேகம் மாறி
உரையொடு நான்செய் நீதி ஓதிடும் பிறகு தானே

பிலேந்திரன் கவி

தானதா யிந்தக் காசிதத் தவறுகள் செய்த தாரோ
நானனுப் பினது மல்ல நவையுறிந் நிருபம் தன்னை
ஈனமா யுமக்குத் தந்த எளியசே வகனை யிப்போ
மானமுற் றென்முன் பாக வரச் செய் கேட்டறியத் தானே

சிமியோன் இன்னிசை

தானிருபங் கொண்டு வந்த தக்ககட்டிய காரணிதோ
ஈனமற நிற்குமவ னிடத்தினிலே கேட்டறியும்

பிலேந்திரன் கவி

காத்திரக் கெறுவாங் காரக் கடியசே வகனே கேளாய்
ஏற்றதுற் குணமோ யானின் னிடத்தினில் தந்த சீட்டை
மாற்றியிந் நிருபமுன்கை வந்தவா றதுசொல் லல்லாற்
சாற்றுமை வசியா லுன்னைத் தறித்தெறிந் திடுவேன் தின்ணம்

சேவகன் கவி

தின்ணமென் றுரைசெய் வேந்தே திரும்பி நான் வருமவ் வேளை
அண்ணல்தன் மேந்திரன் பாரி அரண் மனைக் கழைத்துத் தந்த
உண்சுவை கட்சா ராயம் உண்டதால் மயங்கி வீழ்ந்தேன்
பெண்ணவள் செய்த சூதோ பிறகொன்று மறியே னையா

பிலேந்திரன் தாழிசை

படியி லையர்தரி கொடுமையோ வெனது
பந்தமோ பழைய தொந்தமோ
பஞ்ச பாதகர்கள் வஞ்சமோ செருநர்
பண்ணி சூதுவினை யென்னமோ

வடிவி லங்குதுடி யிடையா ளீன்றருளு
 மைந்தர் தம்மையிரு கண்ணினால்
 மகிழ்வ தாகவேகண் டகம கிழ்ந்திடவும்
 வல்ல பேறுபெற வில்லையே
 செடியி லறுகுபுலி கரடி நரிகடுவாய்
 செண்டதோ உணவு கொண்டதோ
 செப்பொண் னாததுயர் ஒப்பில்லாதெனது
 சிந்தை நொந்துருகு தந்தந்தோ
 முடிவு மாதியுமில் லாத ஏகபர
 முதல்வனே யருள் செய் விமலனே
 மோச மறவெனது நேச மனைவியர்கான்
 முனைக ளுக்குமருள் கூருமே

சிமியோன் கவி

கூருமெனத் துயரமுறும் புதல்வனேயுன்
 குடும்பினியும் பாலரையும் கொலைசெய்யாமல்
 காரடவி மலையில்விட உரைத்தேனாதி
 கடவுள்கரு ணைகளடையிற் காண லாம்போய்ப்
 பாருமுந்தன் மனைவியையும் பாலரென்னும்
 பசும்பொன்மணிச் சிலைகளையும் பாரில்நினைகை
 சேருதற்குக் கிருபையதி பதியதான
 தெய்வீக னதிகநவம் செய்கு வாரே

பிலேந்திரன் கவி

தாதைய ருரைத்த வார்த்தை தற்பரன் சொல்லென்
 றெண்ணி
 ஆதரை தனிலென் சோகம் அரைவாசி தீர்ந்த தானேன்
 மாதவ முறைந்த எந்தன் மனைவிமைந் தரையும் கானில்
 தீதுருதமல னேயுன் திருவருள் புரியு மையா

சிமியோன் கவி

வாசமா லிகைசே ரெத்தன் மைந்தனே சலித்தி டாதே
 ஆசணு காத ஆதி அம்பரன் கருணை செய்வார்
 தேசிக மனையி லின்று சென்றிருந் தாறி நாளை
 நேசமா தினைப்போய்ப் பாரும் நிகழ்த்திடும் பவுஷுண்டாக

சிமியோன் போகிற சிந்து
சித்திர மனைதனக்குச் செல்லச் சிறப்புலவும்
சேடியர் நடனராகம் சொல்ல

செழிப்பதாகத்

திகழ்நவ மணியொளிர் பரவிய முடிபுனை
யரசர்க ளிருபுடை பரவிட நானே

சித்திர

சந்திரத்தவளக் குடையாடத் தளதளெனத்
தங்கச்செங் கோல்கரத்தில் நீடத் ... தரையதிரச்
சித்திரக்க விஞ்ஞரிசைபாடத் .. நெருவதெங்கும்
செய்தூரி யம்செனர்கொண் டாடத்... தினமென்
முன்பில்

திறையரு ளிறைவர்கள் நெறிமுறை யொடுதுதி
புரியவே விடையருள் குரிசிலன் நானே

சித்திர

கன்னிம ரியீரக்கம் கூரக்... ககனம் விட்ட

கான்முனை தாய்சுகமும் சார .. மிருக செந்து
மின்முன்னணுகா தோடித் தூரப்.. போகப்பி லேந்திரன்
மெல்லியர் பாலரொன்றாய்ச் சேர .. அருள்பரமன்
விந்தைகி ருபைசெயு மெந்தன ரண்மனையிற்
சிந்தைம கிழ்வினொடு கந்துசெல் வேனே

சித்திர

மாந்த ராரோசெய் கின்றகுது .. எனது நேச
மருமக ளார்க்கு வந்ததீது ... அதை மனதில்
தேர்ந்தே அறிந்திட வொண்ணுது .. மகன னுப்பும்
சீட்டுமா றியவித மேதோ ... அறிகி லேனென்
சிறுவனு மதிசின முறவன மதிலொரு

சித்திர

குறையுரு தெனமன முறுதிசெய் தேதான்
பம்பைமல் லாரியிசை மோதப் பா வாணர்கவி
பாடிவ ரவிங்கித நாத... தொனிய திரக்
கொம்பு குழல்வீணைக ளுதக் ... குயிலி னிய
கோதையர் மங்கலங்க ளோத... எனதைங் குழு
கூட நடனமாத ராட விமலைமனை
நாட இருநிதியம் சூடிடு மெனது

சித்திர

ஞானசவுந்தரி வரவு

கவி:

மாதுலன் சிமியோன் ராயன் வனத்திடை யனுப்பும் கன்னி
மாதுயர் தீர்த்தாரேகன் வல்விலங் கருந்தா வண்ணம்
தீதகல் காட்சி யாகத் திருக்கரம் வளர்ந்து முன்போல்
காதல ரிருவர் ஞானசவுந்தரி சவைவந் தாரே

ஞானசவுந்தரி வண்ணம்

வானமு மம்புவியும் மதி மாலி யும்முடுவும் .. வடி

வான தெண்டிரை யோடு தண்டலை

வாழ்விலங்கின மானர் பல்பொரு

ளானதை யாறுதினம் தனி லேய மைந்தருளும்....அழ

காதி மைந்தனு மாகவந்தொரு

நீத மன்றவி தான வங்கிஷ

மானதி ருமரிதன் எனகடான தில்மகவாய்....வடி

வாகி யேயுரு வாக வேவரு

வாரெ னச்சிமி யோணுரைப்படி

தானத யாபரனா யிந்தத் தார்த லத்தினிலே .. எம்மைத்

தாப ரித்தகிர் பாக ரக்கட

லேயி ரங்கிநின் பாத பங்கயம்

தந்தெனைத்தற் காத்தருள்செய் தற்பரா ...

1

மாநில மீதெனையே மன வன்ம மாய்ச்சிறிய ...அன்னை

மாகொ டுரம தாக வம்பர்கை

மீதளித்திரு கையரி போதிலே

கானக மானதிலே என்னைக் காத்தி டும் நவம்போல்....இந்தக்

கான்மு னைகளும் பாவி என்னையும்

காருன் னம்புய பாதம் நம்பினேன்

கோனெனு மென்கொழுநன் புரி கோதகன்றிடவும் . மிகு

கோர மாகிய போறை வென்றவர்

தேக நற்சுகம் மேவ நல்கிடும்

பானுபு ரமணிந்த மோட்ச பாக்கிய ராக்கினியே எளிய

பாவி எங்கள்சஞ் சீவி யாகிய

மாசில் லாமலர் ஞேசை யாய்வரு

பரிசுத்த நிறைந்தகிரு பாகரி ...

2

மாதுலன் மாமியரென் மண வாளனும்நகரும் சுடர்
 வால மாமதி போல வேதழை
 வாகி யேசுரம் நீட வேயருள்
 ஒதுன் சுதன்தனையே நய வோடிநந்தெனது .. துயர்
 ஓட நின்னடி தேட வும்மகிழ்
 கூட வும்பதி நாட வும்புரி
 பாதகி யென்தனது முகம் பாரும்ப ராபரியே...இந்தப்
 பால ருன்னனு கூல மாகவே
 பார்பு ரந்திட வேந வந்திகழ்
 ஏதுவோ என் தலைவர் என்னை எண்ணுத தெவ்விதமோ ...என
 தேத மற்றிட வேதுணைச்செய்து
 ஆத ரித்தெளி யாளெ னக்குநின்
 இரக்கமருள் திரிபுவன இறைவியே...

3

கன்னியருக்கரசே கரு ணாக ரக்கடவே ...மதி
 காலி யேகரு வுலி யேகிரு
 பாலி யேகற்பு வேலி யாகிய
 தன்மக்க ளஞ்சியமே அருள் தாரும் நன்னயமே ...தன
 தானதற்பர நாத னைத்தரு
 ஞான முத்திய தாயு தித்திரு
 நன்மைச்ச முத்திரமே நம்பி னோர்ப வுத்திரமே .. இந்த
 நாநி லத்னுள் ளோர்த மக்குப
 காரி யற்புத மேவு தற்பரி
 அன்னைகா ருண்ணியமே அடி யாளும் பாலகரும் .. உந்தன்
 அடைக்க லம்பெற நடத்தி யாள்தயை
 கிடைக்க வுந்திருக் கடைக்கண் ணோக்கியே
 ஆதரித்தென் பவம்பொறுத்தா ளன்னையெ...

4

ஞானசவுந்தரி தாழிசை

அன்னை யென்னை யிந்தளவும் காத்தீரம்மா
 அன்பு வைத்தென் குழந்தைமுகம் பார்த்தீரம்மா
 புன்மிருக மருந்தாமல் தடுத்தீ ரம்மா
 புலைஞ ரெனைக் கொலைபுரியா தெடுத்தீரம்மா

தன்மயிசு தவத்தி யர்கைக் களித்தீரம்மா
 தவன பசிக் கமுதருந்தத் தந்தீரம்மா
 இன்ன மெந்தன் காதலனைக் காணவுந்தன்
 இருசரணத் துதவி நம்பி யிருப்பேனம்மா...

பிலேந்திரன் வரவு

கவி:

சீர்வளர் சிமியோ னீன்ற செம்மலாம் பிலேந்திரன் தானும்
 பார்வள ரமைச்சர் சேனை படைபதா திகளும் சூழக்
 கார்வளர் வனத்தி லேகிக் காந்தைகான் முனையைத் தேடத்
 தார்வளர் மவுலி மின்னச் சவையில்வந் தெய்தினாரே...

பிலேந்திரன் வண்ணம்

கத்தனைப்பெற் றிடுங்காரணி கதிர்முந்தங் கிடும்பூரணி
 கற்பினுக்குற் பனக்கோமணி கனகதாரகை முடிகொள்ளாரணி
 களங்கன்பத மணிந்தன்புற விளங்கும்படி நவம்பொங்கிட
 மகிழ்திங்கித மெழுந்துங்கதி பொருந்தும்பிர காசி
 தத்துவன்றவி திறைவகோஸ்திரி சறுவறுறைதன தன்மபாத்திரி
 நித்தியத்தயை நிறைநட்சேஸ்திரி நேசமிகுபிர காசகூஸ்திரி
 நெளிக்கும்மய லொளிக்கும்படி களிக்கும்பவ மழிக்குந்தவ
 செழிப்புஞ் செனர் தழைப்புந்தரு சீலிநவமூலி
 உத்தமக்கந் பரசியாகியே யுயர்கடைக்கண் ணுதவிவாசியே
 பத்திநல்விசு வாசமேவிய பாக்கியஞானச லாக்கியசீலியே
 படைப்புக்கருள் கொடுக்கத்தயை தொடுத்துற்பன
 மெடுத்தூன்றிரு
 வடிக்கொப்பித மடுத்துத்தினம் நடப்பித்தடியேனை
 நண்புவைத்துக் கார்பரம நாயகி...

1

கொங்குதங்கும் செழும்பூவிரி குளிர்நிழற்றங் கிடுங்கானிடை
 அங்குவேட்டைசெய் போதிலேகர மற்றவொருநல முற்றசிறுமியை
 அழைத்தென்னகர் தனிற்சென்றனை யிடத்தன் பொரு
 கொடுத்தங்கவள்
 கரப்புண்ணையும் விலக்கித்திடம் வளர்த்திங் கிதமாக
 நங்கையின்சங் கையும்சீர்குண நடையொழுங்குங் கவின்கண்டதி
 பொங்கமிஞ்சென் னகங்கூர்ந்தெமர் புனிதமறைவிதி
 யருளுபடிமணம்

புரிந்தன்புட னிருந்தென்மனை வயின்தங்கரு வுறைந்துந் திறி
பொருந்தும்தி நிறைந்தெண்டிசை மகிழ்ந்தின்புறு நாளில்
துங்கதன்மேந் திரன்எம்பர தோர்படைப்போர்க் குதவிசெய்திட
அங்கெனைக்கூ விடக்காந்தையை யப்பர்பாலினி லொப்படைத்தின
அனப்பொற்பெடை தனக்குப்பணி செய்ச்சிறிதடை

யரைக்கற்பனை

யளித்துற்றக மிருத்திப்பர னருட்பெற்றினி தாக

ஆர்ப்பினுக்கு ரோமைசெல்பின் இகவே

2

கத்தமிஞ்சம் புயப்பூவுறை கனியைவென்றழ கிலகுமாதிரு
மைந்தரைப் பெற்றிருங்காகித மதைவரைந்தென் னிடந்தாதையர்
வடிப்பத்துட னனுப்பக்கன மதிப்புற்றது வரக்கண்டக
மகிழ்ச்சித்தவர் களைப்பத்திரம் வளர்க்கும்படி யாகச்
சிந்தையன்புற் றுகந்தேவதில் திருமுகம்யான் வரைந்தேமுனம்
வந்தவன்பா லளித்தேனதை மாறிமாறுபா டானசீட்டது
வரக்கண்டரி வையர்க்கும்மிகு மகர்க்கும்சிர சறுக்கும்படி
வதைக்கும்கொலை ஞருக்கங்குரை வகுத்தென்னிடம் மீண்டும்
உந்தனின் கா கிதம்போலுன துரிமைமைந்தரை வதைத்தேனேனத்
தந்தைகீறுத் தரம்யான்வரு தடமதிற்கண் டகம்நொந்தது
தருந்தந்தைய ரிடம்வந்திடர் செய்யுந்தன்மையெவ்

விதம்மென்றிட

வருந்தீதெழு திருங்காகித மாறுபாடது மோதி

வனத்தில்வதைக் காதிடலும் வழுத்தினார்

3

வண்டுகிண்டுஞ் செழும்போதுறு வனமதிற்சென் றிடும்சூரரே
ஒன்றினுக்கும்நீ ரஞ்சிடாமலே யோடியேவிரை வோடுதேடியே
ஒழுக்கத்தொடு வளைத்துப்படை யடுத்துற்றயி வெடுத்துத்தம
தகத்திற்றிட மிகத்தட்சணம் நடத்தும்திட னுகக்
கண்டகேசரி கரடிபுலிநரி கடுவாயாளிக ளெதிரேவ ருகினும்
துண்டுதுண்டுக ளாகவிளவரி துடருமிருகமே வெருவியகலிடத்
சூரத்திப்பய முறுத்தித்திறல் நிறுத்திச்சிலை குறித்தத்திரந்
தொடுத்தெவ்வித விடத்துந்தயி ரியத்தோடணியாகக்
ஞன்றுகோபுர மேடைசாலைகள் குளவயற்கரை முளரிசேர்மடு
சென்றுதேடிட வேணும்நாமுமே சீக்கரத்தினி லூக்கமாகவே
செழிக்கும்பல திசைக்கென்மனை வியைச்சந்ததி

களைக்காணவே

திருக்கண்ணருடி ருப்பிச்செக தலத்தின் றிது வேளை

தேவமரி யாயிநவம் செய்வரே

4

பிலேந்திரன் கவி

திறிபுவன மரசாள் தெய் வீகநாதன்
 திருவிரக்க மனுதினமும் திகழ்ந்து மீற
 குறிபகரென் னமைச்சரொடு கூடும்சேனை
 கோதறுமென் சேவகனும் கொள்கை யாக
 வெறிதுவளும் மலர்க்கானின் நிழலில் நீங்கள்
 மிகுசோக மறவிருந்து மீண்டெ ழும்பி
 அறிவுடனின் வடவிதனில் தேடிப்பார்ப்போம்
 அன்பாக இன்புடனின் கிருப்பீ ராக...

முனி வரவு

கவி

அலைகடல் தனில் நடந்த அம்பரன் கருணை நீட
 மலைவன மிகுந்து வாழும் மாதவத் துறவோன் ஞானி
 கலைசர ணணிந்த தேவ கனிமரி சரணம் போற்றித்
 தலமதிற் பிலேந்திரன்முன் தயவொடு வருகின்றரே

முனி சிந்து

கருணைதங்கும் திருவிழியா லெனையே இந்தத்
 தருணமதில் நோக்கி நன்மை தாரும்மரி யனையே...

புரவலர்பன் னிருவர்கள்கோஸ் திரியே...வாலம்
 புலியொளிர் பா துகைசரணிற் பொருந்தும் ராசேஸ் பரியே
 அருணகலை புரமணிசுந் தரியே... யீரா
 றடுவுடுவின் முடிசிரசி லணிகிருபா கரியே...
 அடர்துயர் பிணிபல விடரற விருநில மதிலுன் னருள் புரியே...

நன்னவநி முலுறை பூங் காவே... தமிழ்
 நாவலர்கள் பாவினியல் நவிறுதற்கோர் நாவே
 பொன்னின்பம் சேரும் ரோசைப் பூவே.. இந்தப்
 பூதலமின் னூர்களில்மே லானகவின் கோவே
 புகல்தவ செபநல் மிலகவே யருதினம் புகல்தேவமா தாவே
 கருணை தங்கும்

கோடும் சேர்மும்மத கரியும் ...யாளி
 குலவுகருங் கரடிகாண்டா மிருகமும் கோளரியும்
 சோடுசோ டானகொடு வரியும் நிதம்
 தொடர்ந்துமிக நடந்துநாலும் சூழஎங்கும் திரியும்
 சொலுமிது வனமதி லுறுமெனக் குனதுநற் றுணைதந்
 தருள்புரியும்
 கருணை தங்கும்

கானிலந்த ரித்த வோர்மின்னொரும் ...இரு
 காதல ரையும்புதிதாய்க் கண்டழைத்தந் நேரம்
 ஈனமில்லா தோர்குகையில் நீரும் .. இரு
 மென்றுவைத்தும் போனேனவர்க் கிடருருது காரும்
 இகபர சுகசெல்வ மிகசுப பவுஷுற எளியோர் முகம்பாரும்
 கருணை தங்கும்

முனி இன்னிசை

சீர்பொருந்து மாதிபரன் திருவிரக்க மேசிறக்கக்
 கார்பொருந்து மிக்கானிற் காவலநீர் வந்ததென்ன
 பேர்பொருந்துன் தாதையன்னை பேருமுந்தன் பேருமெந்த
 னுரிருந்து வாறதென்றென் னுளத்தறிய வழத்துமையா

பிலேந்திரன் இன்னிசை

வழுத்துமென்று கேட்டருளும் மாதவனே எஸ்தூரான்
 அழுத்துரத்தின மணிமுடிசேர் அண்ணல்சிமி
 யோன்சுதன் நான்
 தழைத்தவென்பேர் பிலேந்திரனென்று தார்தலத்தோர்
 சொல்வோர்தலை
 எழுத்தின் விதிவசமோ எந்துயரம் சொல்லரிதோ

பிலேந்திரன் பின் இன்னிசை

சொல்லுதற்குக் கேளுமையா துணைவியர்கூ லாயிருக்க
 வல்லசெருச் செய்திடயான் மறுநகர்க்குச் சென்றபின்னர்
 வல்லவியை யெனதுஐயர் வனத்தில்து ரத்திவிட்டார்
 எல்லைதனில் தேடிவந்தேன் இங்குகண்டாற் சொல்வீரே.

முனி இன்னிசை

வீரமிகும் மன்னவனே விடரில்விட்ட உம்முடைய
தாரமதின் பேருமவள் சாயலின்ன தென்றுமின்னம்
பாருலகிற் பெற்றெடுத்த பாலகரெத் தனையெனச்சொல்
நீரவர்க னைக்காண நிமலனருள் செய்திடுவார்

பிலேந்திரன் இன்னிசை

அருள்பெருகென் தேவியின்பே ரானதுவும் ஞானசவுந்
தரியொருகு விற்பயந்த சதந்திகள் ரெண்டுமன்றி
கரமிரண்டில் லாக்குறைதான் காண்பதல்லாற் பூவுலகில்
ஒருவருமென் மாதழகுக் குவமைசொல்லக் கூடாதையா

முனி கவி

கூடாதென் றுரைபகர்ந்த கோவேயுந்தன்
குலமனையாள் கரமதில்லாக் குறைமுன் கண்டேன்
பாடறவே பிறகுபர னருளிணாலே
பாவைய பத்தியினுற் பதும்ச் செங்கை
கோடாமற் குறையறவே வளர்ந்து முன்போற்
கூடிமைந்த ரோடிருக்கிருர்களி ங்கே
தேரிவதே னென்னுடன் நீ ரெழுந்துவாரும்
சீக்கிரத்தி லவர்களிடம் சேர்ப்பேன் நானே

முனியும் பிலேந்திரனும் தரு

முனி:

மன்னவர்லண் மணியரசே நீரும்

மனத்திலுள்ள துயர்விலக மகிழ்ந்தென்னோடு

வருவீரால்

கன்னிமரி கருணையினால் உந்தன்

காந்தைமைந்தர் சேர்ந்திருக்கும் கருதுகுன்று

காட்டுவேன்

பிலே:

காட்டறம்செய் தேசிகனே .. உந்தன்

கருணைகொண்டென் னகமுடையாள் காண்முனையும்

தாழ்வறவே

கோட்டகத்தி விருந்தவர்கட்.. கன்னம்
குடிப்பதற்குக் கொடுத்தவரார் கூறுமையா நானறிய

முனி:

கூறுமென்றீர் முடியரசே .. கானிற்
குலவுகுன்றிற் செனர்களுண்டோ குருபரனா
ரருள் நிறைந்து

தேறுதலோ டறுசுவையும் ... ஏகன்
தினமுமவர்க் கருளநன்மை தின்றுசுகித்
திருந்தனர் காண்

பிலே:

தீன்றதுமெய் தேசிகனே .. எந்தன்
தேவியர்கை மேவியதும் சீருடும்பும் சிறப்பதுவும்
தண்டலையிற் கிடைத்தநவம் .. தன்னைச்
சரிவரனா னறிவதற்குச் சாற்றுமையா தேசிகனே ...

முனி:

சாற்றரிய பார்த்திவனே .. தேவ
தாய்மரிய ரூபியொடு தானிறங்கிக் கனிமுன்னிடம்
போற்றுமிரு கரமருளி அப்பம்
புகலவம்பரத் துடுப்பருளிப் போனதென
வோதினர் காண்

பிலே:

போனதென்றீர் மாதவனே .. மனப்
பூரணம தாகவுந்தன் புகழ்சிறக்க மகிழ்வாக
வானபர னெனக்குதவி .. செய்ய
மாதவனே யுமைவிடுத்தார் காதலிகண் டிடவுதவும்

முனி:

உதவுமென்ற புரவலனே .. உந்தன்
உரிமையொடு புதல்வர்களை யுமதுகண்ணுற் காணவிந்த

அதர்வழியே புகுதுவீரால் ... எதிரோர்
அசலம்வரு மதிலவரை அகமகிழ்ந்து கண்டிடுவீர்

பிலே

இடமேகனின் கடமையன்றி எங்கள்
ஏகபர ஞாநகமல பாததுணை யதனை நம்பி
நடனமிட விரைவுடனே அந்த
நகர்மலையி னிடமணுக நவைகளற நடந்து செல்வேன்

பிலேந்திரன் கவி

அனைத்தையும் படைத்த தேவ னருள்நிறைந் திருக்கும் மானே
வனத்திடை வந்த எந்தன் மனைவியை நீர்கண்டரோ
மனத்தினில் நினைத்தே னெந்தன் மனைவியென் றுன்னைத் தானே
இனத்தைவிட் டிங்கேன் வந்தாய் இறைகுலக் கனியே சொல்லும்

ஞானசவுந்தரி கவி

சொல்லென வுரைத்தாய் பித்தா தோகைநான் தனித்தே னென்று
இல்லவ னென்றும் சொன்னாய் ஏகஅம் பரர்க்காய் விட்டேன்
வல்லவன் பம்பரந்தான் மணல்தனிலாடு மென்று
சொல்வதை நினைத்தாய் பொல்லாத் துட்டனே யகலப்போவாய்

பிலேந்திரன் கவி

போவென வுரைத்தாய் நானும் புலகொலை சோர னல்லக்
கோவென மதியா வண்ணம் கோபமோடேசா தேயென்
தேவியை வனத்தி லெங்கும் தேடியே திரிந்து மிக்க
ஆவலாய் வாரே னுன்பேர் அன்பன்பே ரறியச் சொல்லும்

ஞானசவுந்தரி கவி

ஆமெனு மெஸ்தூ ராளும் அண்ணலாம் சிமியோன் மாமன்
தாமமே புனையென் பத்தா தனதுபேர் பிலேந்திர ராயன்
நாமமு மெனக்கு ஞான சவுந்தரி யென்பர் நண்பாய்
மாமனு மெனைக்கான் விட்ட வகையைநா னறியேன் மண்டு

பிலேந்திரன் கவி

அரசனென் றுரைசெய் மானே அன்னமே தேனே யெந்தன்
இருவிழிக் கொளிய தான இறைவியே யுனையிக் கானில்
பரிகரித் துணவு தந்த படிவற்சொற் பக்கே இங்கு
பெரிதுறத் தேடி வந்த பிலேந்திர அண்ணல் நானே

ஞானசவுந்தரி கவி

அண்ணலென் றுரைத்தீர் மன்னு அறிவதற் குறுதி யென்ன
உண்மையோ நீர்சொல் வார்த்தை உரியவன் தானே எத்தி
மண்ணைசெய் மயக்கந் தானே மாமரி யனையே யுந்தன்
புண்ணியக் கருத்தை யெந்தன் புத்தியி லறியச் செய்யும்

பிலேந்திரன் கவி

செய்யுமென் றுரைத்த வெந்தன் தேவியேதிருவே கேளீர்
ஐயமுற் றிடவே வேண்டாம் அனைமரி யருள்பெற் றேங்கக்
செய்யவுன் தலைவன் நான்மெய் தேவநா மத்தாற் சொன்னேன்
மைவிழி மானேநாமும் மகவும் வாழ்ந்திருப்போ மாக

ஞானசவுந்தரி கவி

இருப்போமென் றுரைசெய் வேந்தே இந்தமட்டும்மை யெந்தன்
கருத்தினி லறியா தாலே கள்ளனென் றேசி னென்யான்
திருப்பரன் தனக்காய் நீரும் சிந்தையிற் பொறுத்து மிக்க
விருப்பமோ டிருப்பீராதி விமலனா ரருளுண் டாக

பிலேந்திரன் கவி

அருள்பெருகென் திருமனைவி யாரே கேளீர்
அறியாமற் பேசுவது அகந்தை யல்ல
இருளகலக் கதிரவனு முதித்த மேரை
எனதகத்தின் துயர்நீங்க வுனைக்கண் டேன்யான்
பொருளிருவர் தனையதிக கவன மாகப்
பூதலத்தி லேவளர்த்து வாழ்க ஆதி
கருணையொடு நமதுநகர் புகவென் நேசக்
காதலியே புறப்படுவீர் கருத்துற் றேதான்

பிலேந்திரன் கவி

திடமிகும் வீரஞ்ரா செறிவன மதனில் விட்ட
மடமயி லோடி ரண்டு மகவையும் நாங்கள் கண்டு
தடையறக் கூட்டிவாற தன்மையை நீயென் தாதை
ஊடமதில் முன்போய்ச் சொல்லு இருந்துநாம் பிறகு வாரும்

சேவகன் இன்னிசை

ஓர்மைசெறி வேந்தரெனக் குரைத்தசெய்தி தன்னையவர்
சீர்பெருகும் தாதையர்க்குச் செப்பிடந டந்துசெல்வேன்

முனி மங்களத் தரு

பானிலா வொளிர் பாதுகை தொட்டுப் பரிதியா லேகுப் பாயமு
மிட்டுவிண்

மீனின் மாமுடி சூடுத யாபரி...யிளிர்ஞான
மானமேவு மரிவயி னின்மனு வாகிவந்தத மேவைசெய் புன்பவ
ஈனமாற்றுமே காதிபதந்தொழு ...தினிதாக 1

தாருலாவு தருவடர் கானில் தரித்தோர் மாதிரச் சார்பினில் தங்கிநற்
சீருலாவு செபதவம் செய்தவத் ...தியர்நாமே
காருலாவுமிக் கானக மீதொருகன்னியும்இரு கான்முனை தன்னையும்
பேருலாவநான் கண்டவியப்பதி ...பெரிதாமே... 2

அந்தமாதநன் நீதிநெறி யொழுங் கானதில்வெகு மானமுள்
ளாளிங்கே
வந்ததும்கைவ ளர்ந்தது வும்அருள்...வகைதானே
சிந்தைநொந்தயர் வற்றுப ரன் திருச்சித்தமானதுக் கொத்தவி
தத்தவள் 3
நிந்தமும்நடந் திந்தவனத்தில்நன் ...நிலையாக

அன்னமாதையோர் மன்னவன் தன்மனை யாட்டியென்றிந்தக்
காட்டினிற்றேடியே
என்னைவந்துகேட் டாரவள் வாழ்கின்ற...இடமான
கண்முழைஞ்சினுக் கேவழி காட்டியான் கண்டுகேட்டதை
விண்டனன்சென்றும்ன் 4
பன்னியைத்தெரி சித்தகந்தேறுவார்...பரிவாக

மஞ்சிருண்டு மதிதொறும் மூன்று மழைசொரிந்து வயல்கள்தொ
றும்செந்நெல்
மிஞ்சவேயதி கம்செழிப்பாகவே ...வினைவாகப்
பஞ்சநோய்மிடி வஞ்சகம் சூதுபகைபொய் சோரம்விலகவுமம்பரன்
தஞ்சமேபுரிந் திஞ்சகமீதருள்...தருவாரே 5

வேததேசிகர் நீதிய ரசசெய் வேந்தர்நீதியின் னார்கற்பு நீதியும்
ஆதரையிற் பெருகியிங் கோர்குறை...அணுகாது
சீதவாரிசப் பூவுறை மாது திகழ்ந்தென் மாமனை மீதுபுருந்திடச்
சோதியம்பர னிரிபுபாதமே...துணை கூர்வாம்

சிமியோன் ஒன்பதாம் வரவு

கவி

தேசிகம்செர் திகழ்கிரீடம் சிரத்தி லங்கச்
செங்கோல் செலுத்தியர சாளிறைவன்
சிமியோன் தானும்

நேசமனை மாதாடனே யமைச்சர் சூழ
நிகழ்த்துபல விருதினொலி குமுறி யார்ப்ப
ஆசைமகன் பிலேந்திரனும் மனைவி யாரும்
அரியமைந்தர் வராதவகை யறிய வேதான்
வாசநகர்ச் செனங்களொடு சிறப்பு லாவ
வளங்கெழுமிச் சவையதனில் வருகின் ருரே

சிமியோன் தரு

தினக ரன்கலை யினன்மி ருந்திடு செறிவு றும்பிரபை நீடும் இந்தச்
செகதலம்முழு தினிதுடன் செங்கோல் செலுத்தி யேயர சாரும்
தனம தின்முடி புனைமன் னென்விறல் தகைமை கண்டிகல்
வேந்தர்இது
தரைபுரந்தருள் சிமியோ னென்றுரை சாற்று வாரடி போற்றியே

மலர்ந றுந்தொடை யிலகு மென்சிறு மைந்த னுனபி லேந்திரன்
சென்று
மனைவி மைந்தரை வனமே கண்டிங்கே வாரா வகைதன்னை
நாடியே
உலகி லென்துயர் விலக வின்றென துளம கிழுவில் வேளை உந்தன்
உதவி நன்னவ மருளு மம்பர னுபய பாதமே யயர்கி லன்... 2

மருவு சற்குண மரும கட்கிந்த வகைவி னைந்ததெவ் வாறே...நெறி
மனிதர் தங்களைத் தெரிவு செய்குதல் வானவன்செய லாகுமே
பரிவோ டிங்கவர் வருக விந்நகர்ப் பதியின் வீதிகள் தோறும் நல்ல
படிவ பந்தல்கள் வடிவெ ழும்படி பகர மாகவே செய்துயான் 3

தனன தந்ததெய் தகுந்த திந்திமி ததிகிர் ணம்மென வேதான்...இரு
தனம சைந்திட நடன மாடியே தைய லார்புகழ் செய்யவே
வனமி ருந்தென தருமை மைந்தனும் மனைவி யைக்கொடு வாறவகை
வரிசை காணவே யுரைகொள் ளெழில்நவ மணிச்சிங் காசன
மேவுவாம்

சிமியோன் கடவுள்

அந்தம் முத லன்றிய ஆதி பரன்
கந்தங் கமழ் காலெணு மீகை யர
விந்தஞ் சிர மீதிலி ருத்தி யெழில்
சிந்தும் ஒளிர் சிங்கனை மேவிடு வாம்

சிமியோன் கவி

வாமலோ சனையின் மிக்க வடிவுறென் மனைவி யாரும்
தாமமார் பிலகு மின்சொற் றருமதி விதிகர் தானும்
சோமனை யுடுக்கு முாங்கன் சூழ்ந்திடும் தகைமை போலே
ஏமமுற் றழுத்து மெந்தன் இயல்மணித் தவிசில் வாரும்

தேவி இன்னிசை

வாருமென வேயுரைத்த வல்லவனார் சொற்படிக்குச்
சீருறுபொன் னுசனத்திற் சேரவிருப்பேன் மகிழ்வாய்

மந்திரி இன்னிசை

பார்புகழும் மன்னவரும் பன்னியரு மெந்நாளும்
நேர்பெருகி வாழ்ந்திருக்க நிகழ்த்துசிங்கா சனத்திருப்பேன்

சேவகன் தரு

மன்னெ னும்பிலேந்திர னுரையினால்...அவர்
மனைவி மதலைகண்ட வரையினால் .. நானும்
சொன்ன சிமியோனிடம் விரைவதாய்ச் ...சென்று
தோன்றிடும் கதைமுற்றும் சாற்றுவேன்

1

துறவோ னறைந்ததுகேட் டறிந்ததும் .. எங்கள்
துரைபிலேந் திரன்மலை யுறைந்ததும் ...பாரி
முறைமையன் றிக்கோபித் தறைந்ததும்....நானும்
முகனை யாகச்செம்மற் கறைகுவேன்

2

அறைவது கேட்டவர் மகிழ்வதாய்... எனக்
கருளும் நவமணிபொன் திகழ்வதாய்...அந்த
இறையிடம் வாங்கிநான் புகழதாய்... எந்தன்
இறைவிகைக் கீருவே னமுகதாய்

3

ஈகை நிறைபதக்கம் மின்னவே மார்பி
 வென்றும் கழற்சிலம்பு துன்னவே... அந்த
 தோகை யுடன்பிலேந்திரன் மெல்லவே... வரும்
 சோபனம் சொல்லநான் செல்லுவேன்

சேவகன் இன்னிசை

மன்னவனே யும்முடைய மகனும் பிலேந்திரன்
 பன்னியையும் பெற்றவிரு பாலரையும் கண்டேதான்
 அன்னைமரி தன்னருளால் அவர்களிங்கு றுங்கருமம்
 தன்னையுமக் குரைக்கவுந்தன் தனையனென்னை விட்டதையா

இராயன் கவி

அந்தகன்தன் விழிதெளிந்தவாற தானேன்
 அலரிகண்ட அம்புயத்தின் அலர்போ லானேன்
 சிந்தைதெளிந் திடப்பரம நருள்செய் தாரிச்
 செகதலத்தோர் அகமகிழ்ச் செழிப்ப தாக
 மந்திரியே தெருக்களெல்லாம் சிறப்பு லாவு
 மாமகர தோரணக்கா வணமே யேற்றி
 கந்துகபந் திகள்நிரைத்துத் தரும சாலை
 கட்டுவிக்க எந்தன்பிர சைகளுக் கோதும்

பிலேந்திரன் தேவி பிள்ளைகள் வனத்தால் வரவு கவி

தேனனைய மதுரவின் சொற்பகரும் ஞானத்
 தெள்ளமுதே பசங்கிளியே சிறப்பு வாய்ந்த
 கானனைய கருங்குழல்மின்னாரே யாதி
 கர்த்தனருட் கிருபையினாற் கண்டே னுன்னை
 மானமிகு மெமதிரண்டு மைந்த ரோடு
 மாடமதில் சூழ்மெஸ்தூர் மாந கர்க்குப்
 போனகமுண் டகமகிழ்ந்திவ் வனத்தை விட்டுப்
 புறப்படுவீ ரெமதூர்க்குப் போக நாமே

பிலேந்திரனும் தேவியும் தரு

பிலே:

கந்தரத்தில் வந்த ஆதி மைந்தனைப்பணிதல் செய்து
கன்னியே கனிமொழிமின் னாரே உம்மை
காவலரென் தந்தையரும் கானிடையனுப்பிவைத்த
காரியங்கள் நானறியச் சொல்லும்

ஞான:

எந்தனைமணம்புரிந்த ஏந்தலேமன் னெம்பரதோர்
என்றவர்முன் னீர்சென்றபின் னாலே ...பூவில்
ஏதமற யான்பயந்த பாலரையும் தாயர் தந்தை
இன்பமாய்வளர்த்திருக்கும் போதே

பிலே:

போதமுற வேவளர்த்துப் பூரணம தாய்வையாமற்
புன்வனத்தி லும்மைவிட லாமோ ...இந்தப்
புத்தியீனம் செய்யும் பேரைக் கத்தியால ரிந்தெறிந்தால்
பூதலத்தி றைவர்மதிப் பாரே

ஞான:

நாதனுக்குகே ராத்துரோகம் நான்புரிந்த தாலெனக்கு
நாயகனே நீரனுப்புமீ சீட்டில்...கீறி
நாட்டியகட்டையெம்மைக் காட்டினில ரிந்தெறிய
நண்ணிடாதென் மாதுலன்செய் நன்மை

பிலே:

மானமுங்கற் பீனமுரு மாந்துளிர்மெய்ப் பூந்திருவே
மைவிழிக்க யலணிமின் னாரே ..நீரும்
மாதுயரோ டேவனத்தில் ஏகிடும்போ தைமிருகம்
வந்துமைப்பு சியாததெவ் வாறே

ஞான:

கானகத்தில் யாமலைந்து காலயர்ந்தி ருக்கும்போது
காட்டினில் மிருகம் கூட்டமாக ..வரக்

கண்டுநான்ம லங்கியஞ்சி நின்றபரணனை சொன்னேன்
கானில்விலங் கோடினதென் னையா

பிலே:

ஐயனென்று ரைபகர்ந்த தையலேத லைவியரே
அம்பரர்க்கு கந்தமட மானே உன்னை
ஆதரவு செய்தருந்தல் போசனமும் தந்திருந்த
தாரெனவே யோதிடும்மின் னாரே....

ஞான:

துய்யபரன் செய்யவத்தா சொற்கிரியி லேதவம்செய்
துறவோ ரெங்கள் குரலபயம் கேட்டே வந்தெம்
சோகமும் கற்றியுப காரமும்செய் தேயிருத்திச்
சோர்வறவே ரேர்மலைசென் ரேரே....

பிலே:

சென்றதென்று ரைசெய்மானே யுந்தனதிரு கரங்கள்
சீல மாய்முன் போல் வளர்த்த தாரோ சொல்லும்
செங்கமல மீதுறைபூஞ் செந்திருவை வென்றஎழிற்
செய்யிழையே யையமறத் தானே....

ஞான:

விண்ட லப் பரன்மாதாவும் தொண்டர் களும் குன்றின்மிசை
மேவுபிர காசமுங்கொண் டேதான்....வந்து
மிக்ககைவ ளர்த்து டுப்புப் தக்கவுணவு மருளி
விண்ணுலகம் சென்றநவம் கண்டேன்

பிலே:

கண்டவர்க ளின்றெனக்கு விண்டதுக ளொன் றெனிலும்
கட்டளையிட்டதெனச்சொல் மானே எந்தன்
கண்மணியே ஒண்ணுதலே விண்ணொளிர்கு ருவைக்கண்ட
காதலியே சோமநுத லாளே...

ஞான:

மண்டலம்பு ரந்தா ளென்று மாசறுத்தா சீர்பதித்து
வல்லவனைக் கண்டுநகர் சென்றே...செல்வ

மாகவிருந் தேயரசு யோகமிக வாவென்று
மட்டில்லாதோ னிட்ட கட்டளைதானே....

பிலேந்திரன் கவி

தலமதி லெனைப் பயந்த தாதையன் னையரே போற்றி
குலமனை மாதோ டெங்கள் குழந்தைகள் தன்னை நான் போய்ப்
பலவன மெங்கும் தேடிப் பராபரனருளி னறக்கண்
டிலகவே கூட்டி வந்தேன் இனிதுற அறிவீ ரையா...

சிமியோன் கவி

ஐயனென் றுரைத்த எந்தன் அருமைசேர் மகனும் மிக்க
செய்யசெந் திருவை நேரும் திகழ்மரு மகளும் பெற்ற
மெய்யரைக் காண ஆதி விமலனா ரருள்செய் தாரென்
துய்யவா சனத்தி ருந்து சொற்றுமங் குற்ற தெல்லாம்.

ஞானசவுந்தரி கவி

வந்திருக்கு மெனைவளர்த்த தாதை யன்னை
வனசமல ரடிபணிந்து மகிழ்வுற் றேநான்
பந்தமுறும் கானகத்தில் விலங்காற் காத்த
பரிசுத்த கன்னிமரி பரிவி னாலே
வந்தும்முகம் தனைநான்கண் டிடவேசெய்த
வானபரன் திருவருளை மதிக்க லாமோ
இந்தரையி லுங்களுக்கு யான்செய் குற்றம்
எதுவெனிலும் பொறுத்தருள்வீர் இதைய மீதே

சிமியோன் கவி

பொறுத்தருளென் றுரைத்தமரு மகளே யும்மைப்
புடவியுறு மடவிமிடை போகச் செய்து
வெறுப்பாகி யுமக்கிடர்நான் செய்த கன்மம்
வேதனுக்காய் நீர்பொறுத்து மேன்மையாக
அறுக்கையொடு ஆதிசுதன் கிருபை நீட
அரசுபுரிந் துலகமதை யாள வேதான்
திருப்திபுக முன்கொழுநன் மைந்த ரோடு
சிறந்துநகர் புரந்தருளும் செழிப்ப தாக....

சிமியோன் தேவி கவி

செழிப்பாக நான்வளர்த்த மகளே நீரென்
 திருமனைவிட் டேகியதா லிந்த மட்டும்
 முழிப்பதல்லா லெனதுகண்ணுக் குறக்க மாமோ
 முழுதுமது நேசமதில் மூழ்கி னேன்யான்
 களிப்புறவே காத்துரெட்சித் தாளும் தேவ
 கன்னிமரி கருணையினால் வந்தீ ரிங்கே
 தெளிவுதிக முரசுபுரிந் திடவேயெங்கள்
 திருவகத்துக் கெழுந்தருளிச் செல்வோம்வாரும்.

சிமியோன், ஞானசவுந்தரி, சிமியோன்தேவி, பிலேந்திரன்
 நால்வரும் போகிற தரு...

சிமி:

சிந்துலாவு வேணுதலே எந்தன் இன்ப மருமக ளன்பரசே
 விந்தைசேர்வ னத்துனைநான் விட மேவிய காதையு ரைத்தருள்வீர்

ஞான:

அருள்வீ ரெனவுரைத்த எந்தன் ஐயனும் மாதுல னைவரே
 சருவே சுரனருளால் ஒரு தாபதர் வந்துதற் காத்தனரே

சி. தேவி:

ஏதென்று ரைபகர்ந்த மக ளென்மகன் தேவியே கண்மணியே
 சேதம்செய் கையிரண்டும் வளர்த்த திட்டவ ராரென்று ரைத்தருளும்

ஞான:

அருள்சேர்வா னஞ்சுடனே திரு அன்னைம ரிவனந் தன்னில் வந்து
 சுரமேவ ளர்த்ததிக நவம் காட்டிய நன்மைகள் தீட்டரிதே

சிமி:

அருமைம ருமகளே மொழி யஞ்சுக மேசிறு வஞ்சியரே
 தரைமீதி லூண்டுப்பும் கானில் தந்தவ ரார்சொல்லு கந்தெனக்கே

ஞான:

ஏகன்தி ருத்தாயார் என்னைக் கீய்ந்திடு பூந்துகில் மாந்துளிரோ
 ஆகம்கு ளிர்ந்தருந்தக் குறை யாதவோ ரப்பம ளித்தகண்ணூர்

பிலே:

ஆரம்சேர் தோதையரே தேவ ஆத்ய ருள்பெற்ற மாதரசே
 கோரம்செய் யாதிருந்தால் ஒரு குற்றமும் மந்தெம்மிந் சுற்றுதே

சி. தேவி:

தேவன் தி ருச்செயலை யாரும் செப்பவும் கூடுமோ ஒப்புடனே
மேவுமிப் பாலர்களை வெகு மேன்மைய தாகவ ளர்த்தருள்வோம்

சிமி:

வளமேவு சீட்டிலுற்ற சொல்லின் மாறுத லால்யான்செய்
உளமே பொறுத்துனது தய வுற்றிடு வீர்தேவ தற்பரர்க்காய்
வாறனைத்தும்

ஞான:

பார்மீது யான்புரிந்த வஞ்சப் பாவமெ னக்குப்ப லித்ததல்லால்
நீரேது செய்ததையா உயர் நீள்மணி மாமுடி நேரரசே

தருமர் வரவு

கவி

வளமலி ரோமை நாடாள் மகுடேந்ரன் கீர்த்தி சிங்கன்
தளமலி பதாதி சூழத் தன்மரெம் பரதோர் தானும்
புளகித மொடுபி லேந்திரன் பிரியமாய் வராத செய்தி
உளமதி லறிய விந்த உயர்சவை தனில்வந் தாரே

தருமர் சிந்து

மன்னன்பி லேந்திரன்வ ராத வித மென்னென்ற
அன்னைம ரிதிருப் பாலக னாரருள் இந்நில மீதிலெ
னக்குபகாரமே மன்
றிகிலேன்நானே

உத்தம மெத்துமெஸ் தூரான் சிமி யோனெனு மன்பெரும்
பேரான் பெற்ற

புத்திர னானவென் மித்திரன் வந்துமுன்
புத்திமி கவுரைத் துற்றெனைத் தேற்றிய ... மன்னன்

வண்டர்முன் னின்றுபோராட வரு வாயெனக் காகிதம்
போட அத்தைக்

கண்டவுடனேவந் தண்டரை வென்றான்
கண்மணி யானசெம் பொன்முடி சேர்விறல் ... மன்னன்

காந்தையர் மைந்தரைக் கண்டு உம்மைக் காணவ
 ருருவே எனென்று .. போன
 வேந்தனெ னும்வெற்றி வீரத யாகுணன்
 மெத்தநா ளாகியும் நற்றய வாயிங்கே.... மன்னன்

மன்னர்தி றைமறுத் தாரோ அதை வாங்கிவ ரத்தரித்
 தாரோ.... பொல்லா
 அன்னிய ரோடுஅ டர்ந்தமர் செய்வதோ
 அண்ணலு மென்னையும் நண்ணிடா தென்னமோ...மன்னன்

என்னமு றையதோ அறியேன் அவர்க் கெவ்விதம்
 யான்செய்த குறையேஇனித்
 தன்னிக ரில்லாத ஆதியை நம்பித்
 தமனியச் சிங்கணைக் கேருவேன் யானுமே ... மன்னன்

இராயன் கடவுள்

கற்பரசி வெற்பருதி லற்புதம தாய்த்தந்த
 கருணா கரக்கடவுள் பூம்
 பொற்புதம பாதமதை நித்தியமி றைஞ்சியென்
 புத்தியில்நி னைத்துறுதி யாய்ச்
 சுத்தநவ ரத்தினம முத்தழகெ றித்திடும்
 சுடரா சனத்தி லதிக
 கொற்றவர்கள் சுற்றிநின் றிஸ்துதிபு ரிந்திடக்
 கொள்கையுற வெய்துவா மால்.

இராயன் கவி

அருளுறை நவமு லாவும் அனைமரி கருணை யாலே
 மருவுறை மதிவல் லோனும் வாசற்சே வகனும் நீங்கள்
 திருவுறை யாதி நாதன் செழுமலர்ப் பதத்தைப் போற்றிப்
 பொருளுறைந் திலகு மிந்தப் புகழுசிங் கணையில் வாரும்

மந்திரி இன்னிசை

சந்திரவத னந்திகமும் தார்வேந்தன் தன்னரசும்
 மந்திரமுடிச் செங்கோலும் மகிமைபெற்று வாழ்ந்திருக்க

சேவகன் இன்னிசை

இந்திரனெனு மெம்பரதோர் இந்நிலத்தி லெப்போதும்
அந்தமில்லா தோணிர்க்கம் அருள்பெருகி வாழியதே.

பிலேந்திரன் வரவு

கவி

தாளவட்டக் குடைநிழற்றத் தங்கச் செங்கோல்
தாங்குகர மோங்கவிந்தத் தரையோர் போற்றத்
திரள்கிரீட தூவிமின்ன விருது லாவத்
திசைகளெட்டும் கிடுகிடென்னத் தானே சூழக்
கரடகரி பரிநெருங்கி நடன மேவக்
கன்னமிடு வோர்வெருவிக் கலைந்து வாடத்
தருமரசன் சமுகரமுன் செலவென் றெண்ணித்
தாரரசன் பிலேந்திரனிச் சவைவந்தாரே...

பிலேந்திரன் தரு

முத்துநத் தொலித்ததி சத்தமெத் தெழுந்திடு
தத்துதெண் டிரைகடல் சூழும் ... புவி
முற்றுமோர் குடைநிழ லிற்கவி னெடுபெயர்
பெற்றுநன் புகழர சாளும்
கொற்றவ னென்பராக்கிர மத்தைமற் றரசர்கண்
டத்தியோ டிவுளிகா லாளும் ... பொன்னும்
சூற்றமற் றிடுநவ ரத்தினமும் கொணர்ந்திறை
வைத்தடி பணிவரெந் நாளும்.

துப்பிதழ் மடந்தையைத் தப்பித முடனேயென்
னப்பர்வெங் கானில்விட நானே... எங்கு
சுற்றிநற் றவந்துணை பெற்றோர்கற் குகையிற்கண்
டுற்றழைத் திங்குகொணர்ந் தேனே
சொற்கவை செறிபசு தந்தைமென் மொழியையும்
புத்திரர் களைக்காணத் தானே .. பரி
சுத்தகற் பரசிசெய் யற்புதந் தனையெந்தன்
சித்தமோர் காலுமய ரேனே

மெய்ப்புட னிருந்துகிறே மைப்பதி தனையரசி
யற்றுதன் மேந்திரனோடு நின்னடே...சண்டை
விக்கிரம குறுவன்னிய சக்கிரி செய்வொரு
மித்துவந் தெதிர்த்தது கண்டே
அப்பொழு தெனையேமைச் சக்கிரவத் தியரழைத்
துப்போர்செய் தவனைவெல் லென்றே ...சொல்ல
அச்சனம் றண்கள முற்றடை யலர்சிர
மற்றெறிந் தவர்களை வெண்டேன்

இத்திற மதுகண்ட கொற்றவெம் பரதோர்தன்
சித்தமீ ததிபிரியங் கூர்ந்தே என்னை
எப்பொழு தினுமவர் மெய்ச்சமு கரமதி
லுற்றிடென் றுரைத்தனர் தேர்ந்தே
நிச்சயம் வருவேனென் றுச்சித முடன்சென்னா
பட்சவார்த் தையும்பொய்யா காதே ...நெறி
நிற்குமந் நகர்தனில் கொற்றவெம் பரதோர்முன்
நற்போடுந் றிடுவேனிப் போதே

4

பிலேந்திரன் கவி

மன்னவர்க் கதிக வேந்தே மணிமுடி யரசே போற்றி
என்னிறை யாக வந்த எம்பர தோரே போற்றி
முன்னம்நா னுமக்குச் செய்த மோசமா குற்ற மேதும்
உன்னுளம் பொறுத்து நாளும் உகப்புடனிருந்து வாழ்க

தருமர் கவி

உகப்புறுமென் சகோதரனே யிதுநாள்மட்டும்
உன்வரவு பார்த்திருந்தேன் வராத தாலே
மிகத்துயர முடனிருந்த தல்லா லுன்மேல்
விகடமொன்று மெண்ணவில்லை விபுலை மீது
மகத்துவமா யுந்நகரிற் செருனர் வந்து
வளைந்ததுவோ தந்தையர்தாய் மறித்த துண்டோ
செகத்தினில்தா னியவிளைவில் லாத தாழ்வோ
தேர்ந்துவுள மகிழவுரை செய்குவீரே

பிலேந்திரன் கவி

செய்யுமென வுரைபகரும் செம்ம லேயான்
 செருப்புரிந்து வென்றும்னை செல்முன் னாக
 வையகத்தி லெனதுதந்தை யெனைக்கே ளாமல்
 மனைவிமைந்தர் தமைவனத்தில் விட்ட தாலே
 தையலரை யிந்தளவும் துரந்து தேடித்
 தாமதம தாகவனம் தரித்தேன் யானும்
 ஐயமறக் கனிமரிதன் னுதவி யாலே
 அவர்களைக்கண் டழைத்துவரண் மனைக்கு வந்தேன்

தருமர் கவி

வந்தென வுரைபகரென் நேச னேகேள்
 மன்னர் தந்தை யும்மனையை வனத்தில் தள்ளப்
 பைந்தொடிதா னேதுகுற்றம் புரிந்திட் டாலும்
 பழுவசெந்து கொலைபுரியப் பண்ணலாமோ
 எந்தளிநு தயம்புழுங்கு தந்தோ வந்தோ
 ஏகனுக்கு மேராத செயலீ தாகும்
 உந்தனது தந்தைசெய்த தகைமை யென்ன
 உறுதியதாய் நானறிய ஓதும் வேந்தே

பிலேந்திரன் கவி

வேந்தனிங் கெனக்கென் தாதை விட்டகா கிதம்யான் கண்டு
 சார்ந்தகாகிதம்யந் தேனென் சந்ததி தனைவ ளர்க்க
 மாந்தர்க ளார்செய் சூதோ மனைமைந்தர் சிரசைக் கொய்யச்
 சேர்ந்தகா கிதத்தி னாலே செய்ததென் னையர் தானே

தருமர் கவி

தானென வுரைசெய் வேந்துன் தனையர்கா தலியை யங்கு
 கானகச் செந்துண்ணாமற் காப்பாற்றி வைத்த தாரோ
 தீனேது இல்ல மேதுதேவனின் துணையே யல்லால்
 மானவ ளிடம்நீர் சென்ற வகையைநா னறியச் சொல்லும்

பிலேந்திரன் கவி

சொல்லறம் செய்தஞானத் துறவோனு மொருவன் கானில்
 கல்மலைப் பொதும்பி லில்லம் காட்டியே கனிகா யீய்ந்து

செல்லுகா னகத்தி லென்னைச் செபத்துற வோனும் கண்டு
நல்லவ ரெனக்குக் காட்ட நாயகி யிடம்நான் சென்றேன்

தருமர் கவி

சென்றதிற் குறையொன் றில்லைத் தேவனினுதவி யாலே
உன்தன தருமைத் தேவியூர்பெயர் தந்தை தாய்பேர்
வென்றிசேர் வடிவுள் ளாளோ வேந்தர்தன் குலமோ வல்லால்
கண்டித மாயில் லானைக் கட்டின தோசொல் மன்னு

பிலேந்திரன் கவி

மன்னன்நான் வேட்டைக்கேகி வனத்திடைதிரியும் போது
கன்னிதன் னழகை கேட்டுக் கடுகநா னேகிப் பார்த்தேன்
மின்னிரு கரமும் கொய்து விரைவொடு கயவர் போனார்
அன்னவர் தனைக்கொண் டேகி அன்னையை வளர்க்கச் செய்தேன்

பின்னும் பிலேந்திரன் கவி

செய்தவர் தன்னார் ரூமை செப்பிடி லரசர் வம்சம்
வையக மாது வுந்தன் வடிவமோ வதிக முள்ளாள்
மெய்யிது வாசு மித்தை வெளிதுறந் துமக்குச் சொன்னேன்
ஐவகை நிலம்பு ரந்தா ளாதிப ரரச ரேறே

தருமர் கவி

அரசனா மெனது நேச அண்ணலே அறையக் கேண்மோ
திருமக ளாமுன் தேவி சிறுவரை நானு மெந்தன்
இருவிழி யதனாற்காண இங்கழைத் திருவீ ராகில்
பரனருள் பெற்று நீரும் பவுஷுட னிருப்பீர் திண்ணம்

பிலேந்திரன் கவி

திண்ணமென் றுரைசெய் வேந்தே சீக்கரம் மனைக்கு நான்போய்
விண்ணவ னுதவி யாலே விளம்புமென் மனைவி மைந்தர்
நிண்ணய மாக விந்த நிமிடமுன் சமுகம் முன்னில்
எண்ணமோ டழைக்க யானும் எனதரண் மனைக்குச் செல்வேன்

பிலேந்திரன் போகிறதரு
வண்ணம்

வானகி லந்திகழும் இருள் வாலி யுங்கவியும்...குளிர்
வால வெண்கதி ரோனும்புத வாரி யுந்தரு மாதிரி
மோடுயிர்

ஆனப லபொருளும் பகலாறில் விண்டருளும் ...ஏக
ஆதியம்பர னூரிரண்டலர் மேவுகந்தபா தாரவிந்தமே
தானேது திபுரிந்தே யாதி தாதை யரருந்தும் ..கனி
தாவு துற்பவ மாற வெற்பினில் மான ருற்பவ
மாயுதித்திடு
தற்பரன்பொற் றுள் துதிப்ப தாமிதோ 1

ஆரணி யம்புகுந்தே வேட்டை யாடு போதினிலே...கையில்
லாத வோர்மட மாதை நான்கண்டு நேயமோடழைத்
தேகொடுவந்துபொன்
ஆரமணிந்திரு நாள் அம ராடவாவெனவே ரேமை
யானதின் துரை கூவவென்மனை யானையின்றே ரிடத்தளித்
தேதெவ்வர்
போர்புரிபூமியிலே வஞ்சப் போதரவன்னியர்கள் கெட்டுப்
போனதாற்சயவாகைகூடிமன் பாசறைதனில் நேசமோடுயான்
போக்கியமாய் வீற்றிருக்கும் போதிலே 2

மாகதி மங்கைமின்னாள் இரு மைந்தரைப் பெற்றதென்று தந்தை
மானமாய்விடு காகிதங்கண்டு நேயமாய்வளர்த் தாதரிப்பீரென
வேகமாய்நான்கீறி வந்த வீரனிடமனுப்பப் பொல்லா
வேறுசீட்டாலின் ரேர்வனத்திட நான்துரந்துசெல்
வேளையிலங்கோர்
மாதவரூருளால் அவர் வைகும்மாதிரத்தில் கண்டு
மாபெரும்பவு ஷாகவேகொணர்ந் தேயிருத்தினென்
நந்தயவாக
வானவன்செய் நன்மையிது வாகுமே 3

வேரியம்பூஞ்சுணையும் நறை வீசுதேம்பொழிலும் நகர்
வீதியோடுயர் மாதிரங்களும் மோதுகானும் கடந்துநடந்திதோ
நாரியர்பந்தாடத் தமிழ் நாவலர்பண்பாடக் கீத
நாதமேவுமல் லாரிபேரிகை மோதுபம்பைகள் ஊதுகொம்புகள்

வாரிதிபோலதிர நல்ல மாடைமதில்புனையும் எஸ்து
 மாநகர்க்கதி வேகமெய்ப்புட னேகிமற்புய ராயர் சொற்படி-
 மனைவிமைந்தர் தமையழைத்து வருகுவேன்

தருமர் மந்திர கவி

அரிமணி மகுட வேந்தே அம்பரன் கிருபையாலே
 பரிகேச ரதப தாதி படியினிற் சூழ மிக்க
 வரிசைதூ ரியம்மு ளங்க மகத்துவ முடனே யெங்கள்
 உரியமா மனைக்குச் செல்ல உகப்புட னெழுந்து வாரும்

தருமர் போகிற சிந்து

திருமணிமண் டபமிசைசென் றிடநடனம் புரிசுவேன்நானே
 மனச் செழிப்ப தாகத்
 திருமணிமண் டபமிசைசென் றிடநடனம் புரிசுவேன்நானே
 திருமணிமண் டபமிசைசென் றிடவருள் தந் துதவுதவத்
 திகழ்பொருநன் றவிதுகுலத் தினில்வருமம் பரியே
 கருணை நிறைந் திடுமுனதன் பொடுமருமன் றனைநிதமுங்
 கரமதுகொண் டடிபரவென் கனபிணிக ளோடத் திருமணி

செகமுழுதும் மழைபொழிவும் கழனிசெந்நெல் விளைவுகள்நீட்சி
 செனர் தழைந்து நிதமும்
 அகமகிழ்வுண் டிடுசுகமும் புகல்கனியின் ரசசுவைகூடப்
 பாகு பால்கொள் ளமுது
 பகரிடுமென் திருநகரம் பொலிவுறுசந் தணவகிலின்
 மணமொழுகும் படிவரிவண் டிசையதுபண் பாடக்
 கடகரியின் சுவடணிவிண் டிடுபரியின் நிரைநிரையும்
 கனகமணிக் குவடுவனை ந் திடுமெனது நாடே திருமணி

அரசர் கள்வந் தனுதினமென் னரண்மனைமுன் திறைகள்
 கொணர்ந்தே

சொரிந் தளப்ப தன்றியே
 மருவலரும் கரவடரும் செருநருமென் னடிகள் பணிந்தே
 அஞ்சல் புரியச் செய்திடு

நிருபர்களில் லதிகெறுவத் திறையவனென் ரெவர்புகழும்
 நிதியருள்கன் னனிலதிகங் கொடையருளெம் பரதோர்
 தருவினில்கற் பகதருவென் றுலகீனில்நிச் சயமுறவுந்
 தருமெனனப் பெயர்பொருதுந் துரையரசன் நானே....
 திருமணி

பரவைவனைந் திடுபுவனத் தரசுபுரிந் திடுபவன்நானே
 பரன ருள்கற் பணையைப்
 படிநரர்மெய்ப்பு புறவிரதம் புரியநிதம் பறையறைவிப்பேனே
 ஆதி பரனி னருளால்
 தரைமில்மலிந் திடுபவுஷின் னெழுக்கடலும் மருவிடவுந்
 தழைவுறுமென் திருநகரம் விளைவுபொலிந் திடவே
 அரசுறுசெங் கோல்நெறியும் பலவகைரெத் தினமலிவும்
 அழகுசெறிந் திடுமெனது அரண்மனைசெல் வேனே....
 திருமணி

சிமியோன் பத்தாம்வரவு

கவி:

குருகர னருள்நெறி பரவிய நிருபதி குவலைய மாள்சிமி
 யோன்
 முருடொடு துடிவெடி முரசொலி குமிறிட முடிமதி வலர் கூட
 செருநர்க ளிருபுற மடிபர விடவரு செந்திரு மதிநுத லாள்
 திருமட மனைவிய ரொடுவதி விததுரை திகழ்சவை வந்தனரே

சிமியோன் சிந்து

மன்னன் மணித்தவிரில் நானே மகிழ்ச்சி யாயென்
 மனைமா துடனே செல்லுவேனே... மதிப்பதாக
 மங்கல நிறைவுறு சிங்கணை மருவியே
 சங்கீத மொடுநட னஞ்செய்கு வேனே....மன்னன்

சங்கர்சங் கீதராகம் பாடத்...தரையோர் கள்மத்
 தாளங்கைத் தாளமுங்கொண்டாட...இருபுறமும்

மங்கையர் நின்றுநட மாட மகிழ்ச்சியாக
 மன்னர்தி றைகொணர்ந்து தேட....மதிப்புலாவ
 மதிவல ரெனதிரு புறமணி யணிவர
 மகிழ்வுட னரசுசெய் புரவலன் நானே... மன்னன்

நட்டுமுட் ஓவர்தவில் கொட்ட...நந்தியாவட்ட
 நாரியெக் காளமிசை தட்ட.. நளினமலர்
 வட்டம திந்தலா ரிட்ட.. முடனேநின்று
 மலர்மாரி தூவியேகும் பிட்டே.. வரவெனது
 வலிமைகொ ளிருதய மதிலுள தயிரிய
 மனைவரு மறியவே வகைபுரி வேனே... மன்னன்

விரைமாம லர்த்தொடையல் தங்கும்...புயவொய்யாரன்
 வேந்தன் தன் மேந்திரன் ரேமைத்துங்கள்....

தனைக்காணவென்

மருமான்பி லேந்திரன் துரைசிங்கள் ..போயின் னும்மீண்டு
 வரவெண்ணி டாததென்னே விங்கே...அதனையெந்தன்
 மனதினி லறியவே கனகமதொளிர் நவ
 மணிவெயி லெறியரி யணமிசை செல்வேன்
 மன்னன்

இராயன் கடவுள்

கோம கன்றவி கோத்திரத் தில்வரும்
 நேம மாமரி நீடெழில் சேரும் வெண்
 சோம பாதத்து ணையர விந்தமே
 நேமி மீதுமுன் நின்றுதற் காப்ப தாம் ...

இராயன் கவி

கலைமதி முகமின்னாரும் கட்டிய காரன் தானும்
 மலையுறு புயநே ரெந்தன் மந்திரித் தனைவன்தானும்
 அலைகடல் தனில்நடந்த அம்பரன் கருணை யாலே
 நலமுறென் கொலுவின்பக்கல் நயந்துவந் திருப்பீ ராக

தேவி இன்னிசை

அண்டர் பரனருளால் அண்ணலெந்தன் காதலனும்
 மண்டலச்செங் கோல்நீதி மாமுடியும் மங்கலமே ...

மந்திரி இன்னிசை

முண்டகம்சேர் மாமடுச்சூழ் மொழியுமெஸ்து மாநகராள்
திண்டிறல்சேர் மன்னதிக செல்வமிகப் பெற்றிருக்க

சேவகன் இன்னிசை

செங்கமலப் பூவதனத் தேர்வேந்தும் நீதிசெறி
செங்கமலம் நிறைந்தோங்கி மகிழ்ச்சிபெற வாழியதே

பிலேந்திரன் வரவு

கவி:

சிரத்தினில் மகுட மின்னச் செங்கோல்செங்க கரத்தி லேந்திக்
கருத்தொடு பிலேந்திர ராயன் காந்தையும் மதலை கூடத்
திருத்துமெம் பரதோர் முன்பிற் செல்லவுத் தரவு கேட்கப்
பெருத்ததந் தையர்தாய் முன்பு பிரியமுற் றெய்தி னாரே

பிலேந்திரன் சிந்து

அப்பரன்னை முன்பிலன்ப தாகவே செல்வேன் எந்தன்
அப்பரன்னை முன்பிலன்ப தாகவே செல்வேன்

செப்பருந் தலைவிமைந்த ரொப்பிதம தாகரோமைச்
செந்திரு வெழிப்பொறையுந்தகை தருதன்ம
இந்திர னகவமுன் பந்தனை பெறவென....அப்பரன்

காட்டில் வேட்டை யாடும்போதிக் கன்னி யைக்கண்டு...

கைகள்

காணாவகை கண்டென்மனை கூட்டி யேசென்று மன்றல்
சூட்டிவாழ்ந்தி ருக்கும்போது சொல்குறுவன் னியர் மீது
தொகுத்திகல் புரியே வகுத்துமன் னழைக மொய்
செகுத்தவர் களைச்சயம் மிகுத்தனி தரித்தேனென்
அப்பரன்னை

வீட்டில்மனை யாட்டியிரு மைந்த ரைப்பெற்ற ...செய்தி
மேன்மையாய் வருதல்கண்டென் மெய்யினிலுற்ற...

ஆர்வம்

தீட்டிமுன்வந் தோனிடத்தில் திருப்பிய னுப்பமுவர்
 சிரசுரியெனவரு நிருமித மயர்வுரு
 தருவடர் சுரமிடை கவருவுற விடுமென அப்பரன்னை

ஆர்ப்பொளித்த கம்சென்றில்லா ளக்கி போல்மெய்யர்...
 இல்லா
 தார்வமேலீட் டாற்றெடர்ந்தே அங்கோர் நல்லையர்
 அருளாற்
 சீர்ப்பறம்பி டைகண்டில்லம் சேர்ந்தகதை யாவும்சொல்லத்
 திருத்துமெம் பரதோர்தன் கருத்தினி லறியவே
 உரித்தொடு குமரரை யழைத்துவா வென்றதால்
 அப்பரன்னை

ஆதிமைந்த னானசோதி யத்த னேயுந்தன் செம்பா
 தாரவிந்த போதுதலை யார்த்தி னேனெந்தன் வஞ்சம்
 நீதியார்க லியால்நீக்கி நின்னடிமையையாளாக்கி
 நித்தியபலனுற மத்தளமுருடொலி
 அத்திபோலதிரவில் புத்திர ரோடுயான் அப்பரன்னை

பிலேந்திரன் கவி

தரைதனி லென்னை யீன்ற தந்தைதாய்க் கமைச் லாகப்
 பரனுரைப் படியே யுங்கள் பாதமஞ் சலிசெய் தேன்யான்
 விரியொளிர் மகுடச் செங்கோல் விளங்கமென் மேலும் நீதி
 திரைகட லென்ன வோங்கிச் செகத்தினில் மகிழ்ச்சி நீட

சிமியோன் கவி

தலமுறு மெனது நேசச் சந்ததி பிலேந்திரன் ருனும்
 குலமரு மகனும் பேரக் குழந்தைகள் தாழ் மெந்தன்
 பலனுறு பசும்பொன் னாற்செய் பகருமென் கொலுவின் மீது
 உலகுள்ளோர் மதிக்க நீங்கள் உகந்துவந் திருப்பீ ராக

சிமியோன் பின்னும் கவி

இருமர பினுக்கும் துய்ய எனதுகண் மணியாய் வந்த
 பெருமைசேர் மருமானேநின் பிள்ளைகள் துணையான் தானும்

திருமனை தனில்நின் றென்முன் சிறப்புடன் வந்த தென்ன
கருமமென் னென்று ரைப்பீர் கருத்தினிலறிய நானே

பிலேந்திரன் கவி

கருத்தில்வே றென்று மில்லைக் கருதுமென் பிதாவே கேளீர்
விருப்புறென் காந்தை யோடு விளங்குசந் ததிகள் தம்மைக்
கருத்தொடெம் பரதோர் காணக் கருதியங் கழைத்து
வாவென்
றுரைத்ததா லவர்முன் போக உமதிடம் கேட்க வந்தேன்

சிமியோன் கவி

வந்திடும் மகனே யுந்தன் மனைவியும் மைந்த ரோடு
சந்தோஷ மாக ரேமைத் தன்மரெம் பரதோர் முன்போய்
விந்தையாய் வருவீ ராதி விமலனா ருதவியாலே
சுந்தர மனைசெல் வோமென் துணைவியே யெழுந்து வாரும்

சிமியோனும் தேவியும் மங்கலத் தரு

சிமி:

நந்தொலிசிந் துடைபுணையும் எஸ்தூர் நாடரசான்
சிமியோனா மெந்தன்
நாமமென் டிசையினும் நேமமாய் விளங்கியெந்
நாளினு மரசுசெய்வேன்
சிந்தைமகிழ் வாய்ப்பயந்த பிலேந் திரனும்வன் காதலியும்
பெற்ற

சிறுவர்க ளிருவரும் செயமே நகர்க்கேகிச்
சீக்கரம் வரஅருள்வாய்

தேவி:

முந்தவெந்தன் மருமகளின் கரம் முற்றும்பெற்று
வெற்றிபெறச் செய்த
முதல்வனி னருளைநா னனுதினம் போற்றியே
முடிமிசை யான்தரிப்பேன்

கந்தமலர்க் கானகத்தில்விட்ட காரிகையும் பாலர்களும்
வந்தெண்
கண்ணினில் தெரிதரப் பண்ணுமம் பரணையோர்
காலமும் மறவேனே....

சிமி:

மருமகளார்க் கீதுவரச்சீட்டு மாறியதெவ் வாறெதுவோ
விந்த
வகைபுரி கயவர்கள் எவரென அறிகிலென்
வாட்கிரை யிடுவேனே
திருவுளத்தின் செயலதனைமதித் திடவெவர்க்கு
மாகிடுமோபெரும்
செறிவன மிடைசெலும் தெரிவையும் புதல்வரும்
திரும்பின ததிசயமே....

தேவி:

மைந்தருடன் மருமகளும்செல்வ மதலைகளும் ரோமைநகர்
சென்றா
மருவுமிந் நகரினிற் சரீரநற் சுகமுற
வரமருள் புரிபரனே
வந்துசெம்பொன் மாமனையில்வைகி வையமுற்று
மரசியற்றிமறு
மன்னர் கள்திறைதர நன்னய முடன்மன
மகிழ்ச்சிபெற் றேயிருப்பாம்

சிமி:

திங்கள் திறி மாரிபெய்தேளங்கும் செந்நெல்கன்னல்
தான்வினைந்துசெல்வம்
திகழ்தரத் திருமகள் உரைதரக் கலிதுன்பம்
தெறிபட வாழ்ந்திருப்போம்
மங்கலமாய் வாவிதனிற்புனல் மலிந்துமச்சம்
வளர்ந்திடவேசெந்தா
மரையொடு குவளைகள் மணமெழக் களமதில்
வளர்வரி குவிதரவே....

தேவி:

ஆவினொடு மேதிகளும்வளர்ந் தையைந்துதி
 ரவியமும் சேர்ந்து
 அநுதினம் கலைமகள் இனிதுறு முதவிகொண்
 டன்புடன் வாழ்ந்திருப்போம்
 மாவினொடு தேம்பனசம் வாழை வளர்கமுகு
 தெங்குகளும்சூழ்ந்து
 வளரிலைக் கொடிகளும் மிகுதளிர் வளமுடன்
 வண்மையாய் வாழ்ந்திருப்போம்....

தருமர் மங்கல வரவு

கவி:

சிந்திர மும்பரி முந்தநி ரைத்தெழு திகழ்தூ சியமதிர
 வெந்திறல் மந்திரி வந்துவ னைத்துமி குந்துந டம்பரவச்
 சந்திர மாதிரு மைந்தர்க ளொடுது லங்குபி லேந்திரனும்
 வந்ததோ வென்றுவ றிந்திட வெம்பர தோர்சவை வந்தனரே

தருமர் சிந்து

சந்திரக்கொ லுவிலேகத் தக்கப தாதிபடை
 தானேந டமிடச்செல் வேனே தகைமையாகத்
 தானேந டமிடச் செல்வேனே....

மந்திரவா திபர்கூடி மங்கள ராகம்பாடி
 எந்தன்கொ லுவைத்தேடி இன்பமு டனேநாடி
 ஏணிகுவடசையத் தூரியம்மீற
 இறைவனென்றுகட் டியமதுகூறப்
 பேணிவந்திரு மகள்பொருளுறப்
 பீதகக்கொலுவில் நேசமாயேறப்
 பிந்திடாமல் முந்தவேதான் வந்தமாந்தர்கள்
 மகிழ்ந்திடநானே சந்திரக்

கம்பினொலி வெளிக்கக் கண்டுந ரர்களிக்க
 எம்பர தோரென்றென்னை இறையவர்வந் தேதுதிக்க
 இந்திர னென்றுசெனரீ வந்தடிபரவ
 இலகு சாமரையென் னிருபுறம் மருவக்
 கந்து கக்களிறு அணியணி சருவக்
 கரவ ரொன்னலர்கள் கசடர்கள் வெருக்
 காட்டுவேனே நாட்டில்வீரம்
 கண்டபேரடவி சென்றிடவேதான் சந்திரக்

மாந்தர்வந் தேநிரைக்க மாதர்ம லர்விரைக்க
 வேந்தர்தி ரையளக்க வேங்கைச்செங் கோல்தழைக்க
 வேதபரமனரு ளானதுநீட
 விரீகி விளைவுபழ வழுதுகள்கூட
 நீதிநெறியுமவ தானமேதேட
 நேசதன்மமய புண்ணியும்நாட
 நிலைசெய்வேனே குறைவில்லாமல்
 நித்த மெனததிக சிந்தையில் மகிழ்வாய் சந்திரக்

வாழைவ ருச்சைபுகம் ஓளவலும் செவ்வலரி
 தாழைமா வேளமொடு தழைவுசே ரெஸ்துநாடாள்
 தலைவனைத்தனது மனைமகவுடனே
 சமுகமுன்பில்வர வுரைசெய்தேன் திடனே
 நலமிகுந்துவந் திடலவர்கடனே
 நாடிடாதவகை யேதெனவுடனே
 நளினமாக அறியவேதான்
 நற்புலாவுகொலு விற்செல்லுவேனே... சந்திரக்

தருமர் கடவுள்

அரவுரு வுற்றெரி நரகுறு துற்குண அலகைகொ டுத்திடவோர்
 சுரிசுழல் நற்பொடு நுகர்கனி யிற்றொடர் துகளற வெற்பருகில்
 நரகுரு வுற்றொரு தருகுரு சுற்றெமர் நவைகள கற்று பரன்
 இருகம லத்தலர் சரணம தைத்தின மிதையமி ருத்திடு வாம்...

தருமர் பின் கவி

வானவ னுதவி யாலே வளர்பல பவுஷு மோங்கக்
கானம ரலங்கல் சேரும் கவினமதி யமைச்சர் சூரர்
சுனமொன் றணுகா வண்ணம் எனதுசிங் கணையின் பக்கல்
மானமுற்றிடவே வந்து வளைந்திருந் திருவீ ராக

மந்திரி இன்னிசை

கன்னிமரி தன்னருளாற் காவலனா மெம்பரதோர்
தன்னுரைமீ ருதொளிகொள் தனத்தின்சிங்கா சனத்திருப்பேன்

சேவகன் இன்னிசை

ஆழியென வாழ்வுபெறும் அம்புவி யி லெம்பரதோர்
நீள்சரீர சுபமோங்கி நீள்தவிசில் வாழ்ந்திருக்க...

பிலேந்திரனும் ஞானசவுந்தரியும் பிள்ளைகளும் வரவு
கவி

திருவுறை ரோமை யானும் செம்மலெம் பரதோர் தானும்
பெருமையா யுமையும் பெற்ற பிள்ளைகள் தமையும் காண
அருமையா யெனைப்போ யிங்கு அழைத்துவா வெனவே
சொன்னார்
மருவளர் குழலே யந்த மன்னன்முன் செல்வோம் வாரும்

பிலே: ஞான: தரு

பிலே:

கனகமிலங்கும் மவுலிதுலங்கும் காவனெம்பர தோருமுகந்து
எனது இல்லாளும் மதலைகள் தாமும் இன்பமுடன்கொணர்ந்
தன்புபொருந்த

இனிதுற வரவழை யெனவொரு சனமதில்
எனராச துரைசிங்க னுரைசெய்த தாலே
எம்பரதோர் முன்புறநா மேவவே

ஞான:

தயவுறுவாரி தவிதுகுமாரி தற்பரனைத்தரு கற்புகாரி
மயகருஷுலி செயகிருபாலி மாசறுரோசை மலர்நவமூலி

ஞான:

இறையவ னுமென் மணமனாகும் எந்தனக் கோர்துரை
 சிந்தனையாக
 உறுதியதாயென் னிருதயமீதி லுற்பதித்துப்பத்துக்
 கற்பனைமீறு
 துதவிசெய் தடியாளென் பவமிடி மைகளற
 உயர்வெல்லை மலையில்மைந் தனைத்தந்த தூய
 ஓதுநவக் கருணைமரி யன்னையே...

பிலே:

புடவி யிலெந்தன் மடமயிலான பூங்குமுலாகிய
 மாங்குயில்தேனே
 அடவிமிகுந்த வ்னைமிருகங்கள் ஆன துகாணும
 லேகிடநாங்கள்
 அவசிய நடனமோ டிரவாகு முதலேக
 அகதிசீக் கரமாக விரைவினில் வாரும்
 அண்ணலெம் பரதோர்சமுகம் நண்ணவே

ஞான:

கடகரிபோலே நடையெழுமெந்தன் காதலனாகிய
 பூபாலனேநின்
 விடைதவறாமல் விரைவொடுவாரோம் மேதினிமீதினி
 லேகனையின்று
 விமலியம் பரிசுத்த அமலிதன் சரணத்தை
 மிகவும்முத் திகள்செய்து பயபத்தி யாக
 வேந்தனெம் பரதோர்சமுகம் மேவவே

பிலேந்திரன் கவி

நத்தினங்கூ வுதலினெலி நாற்றும் றேமை
 நகராளு மெம்பிரதோர் நரேந்திரா போற்றி
 தத்துவஞ்சேர் நின்னரசு பொலிந்து நாளும்
 தயவுபொங்கி யகமகிழத் தரையின் மீது

எத்திசையும் புகழ்விளங்க அரசர் போற்ற
ஏந்தலே யுமதுசரண் என்றும் போற்றி
பத்திபெறு முன்சமுகம் முன்பு வந்தோம்
பகருதிரு வுளத்தறியப் பண்ப தாக

தருமர் கவி

பெருகிய வெனது நேசப் பிலேந்திரன் மனைவி யாரும்
அருமைசேர் மக்க னோடு அமைச்சர்சே வகனு மிப்போ
வரிசைய தான வெந்தன் மணித்தவி சிடையின் பக்கல்
திருமரி யுதவி நீட்சி சிறந்துவந் திருப்பீ ராக

பிலேந்திரன் இன்னிசை

அகமகி மெம்பிரதோர் அண்ணலரும் சேவகனும்
ஏகபரன் திருவருளால் எப்போதும் வாழ்ந்திருக்க

ஞானசவுந்தரி இன்னிசை

தேகசுப மேவுபுகழ் திருவளரு மெம்பரதோர்
யோகமரி யான்கருணை யுகந்துநிதம் மங்கலமே

மந்திரி இன்னிசை

மங்கலம் நிறைந்தோங்கும் மன்னவனா மெம்பரதோர்
தங்கமுடிச் செங்கோலும் தாரணியில் வாழ்ந்திருக்க

சேவகன் இன்னிசை

இங்கிதனா மெம்பரதோர் இப்புனியி லெப்போதும்
தங்குமரசுநிலை தழைத் தோங்கி வாழியதே

தருமர் கவி

தேசிகம் பொருந்து மெந்தன் செல்வி போற் பேசு மோசை
ஆசனா காத நேச அன்னமஞ் சுகமே யுந்தன்
வாசனா டெதுவோ வுந்தன் வளர்த்ததை பேருன் பேரும்
நேசமோ டெனக்கிப்போ டு நிகழ்த்துநா னறியத் தானே

ஞானசவுந்தரி கவி

நிகழ்த்துமென் நாடு ரோமை நிருபனெம் பரதோ ரென்னும்
புகழ்ச்சிசே ரெனது தாதை போற்றுதன் மேந்திர னாகும்

உகப்புறு மென்பேர் ஞான சவுந்தரி யெனவு ரைப்பார்
தகப்பனும் பிந்தவே யோர் தையலை வதுவை செய்தார்

தருமர் கவி

செய்தவள் தனக்கிப் போது செப்பிடு பெயர்தா நென்ன
ஐயர்தா னுனைத்தே டாமல் அகற்றிய வகைதா நென்ன
வையகந் தனிலே யுந்தன் வகைவிப ரங்க ளெல்லாம்
பொய்யில்லா துண்மை யாகப் புகலுநா னறியத் தானே

ஞாசவுந்தரி கவி

அறியுமென் சிறிய தாயர்க் கலங்காரி யென்னு நாமம்
குறியுமென் வயதா ருண்டிற் குறைவற மணம்செய் தையர்
சிறியதா யிடத்தி லென்னைச் சிறப்புடன் வளர்க்க வைத்து
எறிமலர்க் காவில் வேட்டைக் கேகிஞ ரவரும் வேந்தே

தருமர் கவி

தாதையர் போனபின்பு தவறுனக் கேது செய்தான்
வாதையும் வசையும் பேச்சும் வகைகுவைக் குறைச்சல் தானும்
காதைக ளாக வென்முன் கட்டுரை யாகவேதான்
ஏதையு மொளியா வண்ணம் இயம்புமென் மணியேமானே

ஞானசவுந்தரி கவி

மணிதிக ழினைய வன்னை வஞ்சக மனம தாக
அணியறு சுவையில் லாத அருவருப் பான தீனும்
பணிதிபட் டாடை யோடு பஞ்சணை களுமி ல்லாமல்
தணிவுறு கரித்துண் டய்ந்து தடியடிகா லுதையும் செய்தான்

ஞானசவுந்தரி பின்கவி

செய்தது போதா தென்று திரும்பொரு தினத்தி ராவில்
அய்யமில் லாது மஞ்சத் ததன்மிசை படுக்கச் சொல்லப்
பையவே சென்று நான்பஞ் சணையினில் துயின்றேன் மெய்யாய்
கைதனைத் தறிக்கும் போது கண்திறந் தறிந்தேன் கானில்

ஞானசவுந்தரி பின்கவி

காணிடே நின்ற ஒற்றர் கால்பிடித் தழுதே னந்த
ஈனமுற் றவர்கள் பின்னும் இருந்தகை தனையும் கொய்தார்
வானவ னருளா லிந்த மன்னவன் வந்து காத்து
மாநகர் மனைசென் றென்னை வளர்த்துப்பின் வதுவை செய்தார்

தருமர் கவி

செய்திடு மணங்க ளன்றித் திரும்பநீ வனத்துக் கேகச்
செய்ததா ருனது மைந்தர் செழிப்புற வளர்ந்த வாரும்
கையிரு புயமு முன்போற் கணிப்புற வளர்ந்த வாரும்
தையலர்க் கரசியேபூன் தந்துதா பரித்த தார்சொல்

ஞானசவுந்தரி கவி

வாய்மைசேர் ரோமை நாட்டில் வருகுறு வன்னிய போர்க்கு
நாயகன் போன பின்பு நான்மக விரண்டைப் பெற்ற
காகித மனுப்ப வெங்கள் கந்தர மரிய வேரோர்
மாயசீட் டுறுதல் கண்டென் மாதுலன் வனத்திற் போட்டார்

ஞானசவுந்தரி பின் கவி

போட்டவர் கொலைசெய்யாமற் புண்ணியக்

கருத்தால்வியர்

வாட்டமாய் நானும் சேயும் வனத்திடை யழுது நிற்கக்
கோட்டகத் துறவோன் கேட்டுக் குருபர னருளால் வந்து
காட்டினிற் கனிகாய் தந்து கற்பொந்தி விருத்திப் போனார்

ஞானசவுந்தரி பின் கவி

போனவர் வருமுன் னாகப் பொன்னுல காதி தாயும்
வானுல கருபிமாறும் வந்துடுப் பப்ப மொன்று
தீனென வழங்கி எந்தன் செங்கரம் வளரச் செய்து
சனவென் துயரம் நீக்கி எனக்கருள் புந்தார் மன்னு

தருமர் தாழிசை

மன்னெனத்தனது சொன்னமாமகளே வையமீதுனது ஐயர்நான்
வந்ததிந்தவகை நிந்தையெந்தவித மாயமோ ஏதுஅவஞாயமோ
மின்னனொளெனது பன்னிசெய்யகட விகடமென்னவென

வுரைசெய்வேன்

வேட்டைசெய்திடயான் காட்டிலேகவிது விளைந்ததோசிறு

குழந்தைமேல்

கன்மபாதகியீ துன்னலாமோவவள் கந்தரந்தனைய ரிந்திடக்
 காட்டுதேமனதில் மூட்டுதேசினமும் கண்ணிலிங்கெதிரே
 கானேனே
 இன்னல்தீர்த்தெனது முன்னிலென் மகளை இன்னமும்வரவே
 யருள்செய்த
 ஏகமாகியதெய் வீகனூர்கமல இணரடிக்கதி புகழ்ச்சியே

தருமர் கவி

சீயமொத் ததிக வீரம் செலுத்துசே வகனே கேளாய்
 பாய்புலி யெனநீ போயென் பாரியென் றுரைக்கும் வஞ்சத்
 தீயவன் மனத்தி யான திகழலங் காரி யானே
 ஆயவென் சமுக முன்பில் அதிசறுக் கழைத்து வாராய்

சேவகன் இன்னிசை

வாராழி சூமுலகார் மன்னவன்கட் டனைப்படிக்கு
 காரார்கு முல்சேரலங் காரிதன்னை யழைத்திடுவேன்

சேவகன் தரு

விந்தைசேர் பொன்மவுலி புனைந்ததன்
 மேந்திர னென்றெருவன்
 இந்தஅரசுக்கு வந்தநா ளாயெனக்
 கென்றுமித் தொல்லைப்பா
 முந்தவோர் சீட்டெழுதிப் பிலேந்திரன்
 முன்கொடு போய்க்கொடுத்து
 அந்தமன்னையிங் கழைத்துநீ வாவென்ற
 தட்டித்து ரத்திவிட்டார்

1

இன்றைக் கலங்காரி .. எனுமவ
 ரில்லவ னைக்கூட்டிக்
 கொண்டுவ ரட்டாமீ தென்னவி வனோர் கூ
 டாதம னிதனல்லோ
 என்றைக்கும் வேலைசொன்னால் இவன்கீழ்நின்
 றெப்படி யேவல்செய்வார்
 மின்றிநடந்து நடந்து அயர்ந்துநான்
 மெத்த அலுத்துவிட்டேன்

2

அன்றியும் மன்மனைவி ... தனைச் சென்
 றடாத்தா யழைப்பதெவ்வா
 றென்றேயென் னுள்ளம் மயங்கித் தியங்குது
 நானிதற் கேதுசெய்வேன்
 திண்டிறல் மன்மகளென் றெருத்திவந்
 தேபரி தாபமொழி
 விண்டிட வேகேரபம் கொண்டவர் காந்தையை
 வேந்த ரழையுமென்றார்

மாதுசெய் தீதெதுவும் இருக்கும்
 வகைபோல் தெரியுதந்தப்
 பாதகி இங்குவந் தால்நல்ல பாடம்
 படிப்பாளென் றெண்ணுகிறேன்
 ஏதுவாய்ப் போனாலும் நமக்கென் ன
 எம்பர தோர்சொற்படி
 சூதுநிறையலங் காரியைநானும்
 சுறுக்கிலழைக்கச்செல்வேன்

ஞானசவுந்தரி வண்ணம்

மந்திராசன மாகியமாமரி மறைக்கொழுந்தெனும்

நவப்பிரகாசியின்

சந்திரோதய பாதுகை நின்றருள் தரிக்க வும்சுடர் விரிக்க வும்வரு

சகல வினைகளறத் துதிகொ டெளியவளும்

சகல மலர்நறைகொ டாள் பணிந் தேனே

உந்தாசியெ னக்கிதுவேனையில் உகந்துநின்கி ருபை

சுரந்துதந்தருள்

எந்தாயர் சிறியவென்னன் னையை இடர்ச்செய் யாமலே விலக்கி

டத்தமை

இனிய நவமருளித் தனிமை யகலவரம்

இயலு முமதுசுத னரிடம் வேண்டிச்

சந்தேகமில் லாமலிவ் வேனையில் தரைக்குள் ளேயருள் கிடைக்கு

மென்றெண்ணி

வந்தேனக முந்தெழி வாகவே வழத்து மன்னவர் குலத்திலேவரு

மகுட மெனவொளி ரு பரம கடவுள்தனை

மகிமை யுடனருளு மாமரி யாயே

வரந்தருக விரைந்துகந்து வாருமே

என்னைச்சிறி யன்னையர் கையினி லினைப்பில் லாமலே வளர்த்தி
 டும்படி.

மன்னன்எனு மென்னுடைய தாதையர் வழுத்தி யேயவ
 ரளித்துவேட்டைசெய்

மகிழ்வோ டெழுபடையோ டடவி தனில்மிருக

மருவு குவடணுகி வருமு தலாக

வன்மம்மிக வாகவேசாருகர் வசத்திலேயெனை யளித்தரிந்திட
 மின்னென்சிறி யாய்சொலி விட்டிட மிகுத்த வீரர்க ளிரக்கமாகவே

விரவு மெனதுஇரு கரம தினையரிந்து

விடவே யடவே யடவியிலோ ரடைமான மன்றித்

தன்னந்தனி யேசிறி யாளந் தரிக்கு மப்பொழு தினில்தயாகுண
 னென்னும்நிரு பன் துணை வன்னை டெடுத்து வந்தெனை

யிடத்தளித்தெனை

இனிமை யுடனேவளர்த் தரிய மணமியற்றி

இதைய மிகமகிழ்வோ டுறையுமந் நாளில்

எம்பரதோர் முன்பிலன்பர் ஏகவே

2

ஒருசூலினில் யானிருமைந்தரை யுயிர்த்த காசித மனுப்பவேயென
 தருமைத்துரை கண்டக மகிழ்வினோ டளித்த சீட்டுநல்

லெழுத்தைமாற்றியே

அனைய வெனையுமிரு தனையர் சிரசதையு

மரிய மெனவுரியோ னெழுதின தாக

வருமோலையை மாதுலர் கண்டெமை வனத்தி லேயவர்

துரத்தவங்கொரு

வரமாதவ னாருப காரமே மலைப்பொ தும்பினி லிருக்கும் நானையில்

மரிய கனிகையெழுந் தருளி யெனதி ருகை

வளர நவமுதவி வயினுண வுத்தந்

தருள்செய்தவர் போனபி னென்பதி யடர்ந்த காணிடெநடந்து

தேடியே

தரிசித்தெமை யிங்குகொ ணர்ந்திடர் தவிர்த்து மாண்புட

னிருத்திராதைத்

தாதை சமுகமதி லோத அவரதிக

கோப முடனேயவர் தேவியர் தன்னைக்

கூட்டியிங்கு வாருமென்றும் கூறினார்

3

வண்டார்மது வண்டிடுதண்டலை வளங்க ளும்பல
 பழங்களின்சுவை
 கண்டேகுதி கொண்டிடு பட்சிகள் கடித்தேன்மழை குடித்து
 திரந்திடக்

கமல மடுநிறைய மதகோடருவியெழு
 கழனி யுறுபணிலம் கூவொலி நீடக்
 குன்றோடுறை கின்றச லத்திரள் குவிச்சல் பீலிகள்
 புகைச்ச லாகவே
 ஒன்றோடொன் றடிபட ஆற்றுக் ளுகந்தநீர்மழை பொழிந்த
 மாமலை

உகமை சொலவரிய தகைமை யெதுமுரிய
 தலைமை நிலைமையுறு திருவுறை நகர்மிசை
 நின்றேவரு கின்றசின் னாயியை நிலத்தி லேயிடர்
 செலுத்திடாமலே
 விண்டேயையர் முன்றினில் நின்றெதிர் விளம்பியேயவள்
 மகிழ்ந்திடச்செய

வேத பரனையருள் கூரு முமதுதிருப்
 பாத மதனையொரு போதய ரேனே
 விளங்குசிங்க ஆசனத்தில் மேவுவேன்

அலங்காரி வரவு

கலிப்பா

பொன்னின் மாமுடி சூடுதன் மேந்திரன்
 புதல்வி யாகிய ஞானச வுந்தரிக்
 கின்னல் செய்யலங் காரியை மன்னவன்
 ஏவலாள் தன்னை விட்டழைக் கின்றதால்
 அன்னபாலகி யாட்கவள் முன் செய்த
 அந்தம் யாவும் கத்தினி லெண்ணியே
 மன்னர் கட்டளைக் கிங்கவர் சூரனும்
 மாது மிச்சவை மீதுவந் தெய்தினார்

அலங்காரி தரு

பொன்னுலக ராக்கினியே மன்னவர் கோஸ்திரியே பூவையர்
கட்கரசே

புண்ணியபூங் காவேயருள்பண்ணும்மா தாவே

தயவாகவே

என்னிடம் கையளித்த எம்பர தோர்மகளை இடராக

யான்புரிந்த

கொடுமையி னாலோ மணி முடிமன்னன் முன்பிலழைக்

கின்றதோ

கன்னிதன் சென்னிகொய்து கையிரண் டுந்தடிந்து காட்டி

லெறியவிந்தக்

கன்மம்செய் தேனே மன வன்மத்தி னாலேயென்ன

கவலையோ

கள்ளக்கா கிதமீயந்தேன் பிள்ளைகள்தா யையும் கொடலக்

கண்டாரோ ஈதைமன்னன்

என்றறி யேனேயழைக் கின்றதை நானேயாதி

காரண 2

எளியகு மரிரண்டைப் பழுதறக் காத்ததுபோல் ஏழையெ

னக்குமுந்தன்

இரக்கமே கூரும் திருக் கடைக்கண்ணூற் பாரும்மரி

யன்னையே

ஆரியயக் கோவுக்கந்நாள் புரிநவம் போலிவ்வேளை

அரசன்செய் யும்வினையை

அகற்றியிந் நேரம்செம்மல் பகைத்திட கோரந்தன்னை

நீக்கியாள் 3

பஞ்சபா தகியான வஞ்சகி யென்னையுன்செம்

பதுமமலர்க்கண் ணோக்கிப்

பாவியைக் காருந்தய வாகவே நீரும்மகிழ்வாகவே

வேந்தன் தன் மேந்திரனெந்தன் காந்தன்ச முக முன்பில்

மேவுவே னிவ்வேனையெய்வ

வித முநின் னம்போருக பத முந்தந் தெந்தன் முகம்

பாருமே 4

சேவகன் இன்னிசை

மேவலர்சிங் கேறெனும் தன் மேந்திரனேநின் சொற்படியும்
தேவியான் கூட்டிவந்தேன் செம்மலிதை யறியவையா

அலங்காரி இன்னிசை

பூவலங்கல் சூடிமணம் புரிந்தவெந்தன் பத்தாவை
ஆவையரி பாலகனார் அனுதினந்தற் காத்தருள

தருமர் கவி

தற்கா ரெனவுரை சொற்பா தகிமிகு தக்கோ ரெனவந் தாய்
பொற்பாலகிதனை நற்போ டுனதுபொ றுப்பில ளித்திட யான்
சற்று கிலும்வெரு வற்றே யெனதொரு தனையைவினை புரிய
வற்று யுனதிது துற்கே டுறுசிர சுருளிட அரிவேனே

மந்திரி கவி

அரியெனும் வலிமை மிக்க அரசனே பொறுதி யாயுன்
உரிமைசெய் கருமம் பொய்மெய் யுற்றதை யவள்பாற் கேட்டுத்
தெரிதர் விளங்கி ஞாயம் தீர்ப்பது நீதியாகும்
புரவலர் குறைகள் தம்மிற் புகலிடா திருக்க வின்னே

தருமர் கவி

என்னுடை மனைவி யேயென் னெழில்மகள் தன்னைக் காக்க
உன்னிட மளித்து வேட்டைக் குறுகவென் மகளை வெட்டி
மன்னிய சீட்டை மாற்றும் வகையதை யுரையல் லாதுன்
சென்னியை யறுத்து மண்ணிற் சிதறுவே னறிவாய் திண்ணம்

அலங்காரி இன்னிசை

திண்ணமுரை யென்றுவிண்ட செம்மலே யும்மகட்டு
மண்ணி லொருதீங்கும் வருத்திடநா னில்லையையா
கண்மணிய தானமகள் காணாமற் போனதல்லால்
எண்ணிமகட் கேதுமொரு இடர்புரிய நினைப்பேனோ

தருமர் கவி

நினைத்திட விலையென் றிச்சை நிகழ்த்திய நீலி யேயுன்
தனைப்போலக் கள்ளி தன்னைத் தலத்தில்யான் காணோ

ஆந்தன்

மனத்துணி வெதுவோவிந்த வனிதையைக் கொடுபோய்ச்
 சினத்தடித் துதைத்தே இந்தத் தெருத்தொறு மிழுத்து
 குரா
 வாராய்

சேவகன் இன்னிசை

வாரணியும் மென்முலைமின் மாதேநீர் செய்பிழைக்குத்
 தாரணியா னேந்தலென்முன் சாற்றுக்கட்ட னைப்படியே
 ஊரறிய உன்ணையடித் துதைத்துக் கொடுவரவே
 காரிகையே வாரும்மன்னன் கட்டனைக்கு யாதுசெய்வேன்

அலங்காரி இன்னிசை

செய்யசிலைத் தூணில்வஞ்சர் சேர்த்தே திருவுடலில்
 ஐயாயி ரத்ததிக அடிபொறுத்த அம்பரனே
 செய்யாது செய்தகொடும் தீவினைக்கு வந்தஇந்த
 வெய்யகஸ்தி நீக்கியிந்த வேளைரெட்சித் தாளுமையா

அலங்காரி தரு

பன்னிருமன் னவர்குலமே பாக்கியமே ராக்கினியே
 பந்தமகலவே கந்தமுறுமரவிந்தபததுணை தந்துநவமெழு
 பரிசுத்தமா மரியன்னையே பாவியென்னைக் காருமம்மா
 மன்னவனா மெம்பரதோர் மகள் தனக்கு யான்புரிந்த
 வஞ்சகத்தினாற்பஞ்சபாதகம்மிஞ்சவேவருசஞ்சலத்தையே
 மாற்றியண்ணல் தோற்றுவித்த மாதுயர்தீர்த்தாண்டருளே 1

தனியேலை அரிவாயினால் தானெடுத்த மாநவம்போல்
 தருமபுரவல னருளுகொடிதுறு நிருபவடிதவி ரிடவேயுனதிருத்
 தையபுரிந்தாள் சொயசீவிய தற்பரனே யற்புதனே
 அணியாயக் கொலைபுரிந்த அரிவைநான்செய் வினைதீர்
 அண்டரநுதினம் நின்னுமலரடி தெண்டனிடுபர மண்டலக்கிரு
 பாகரனே நீரெனக்குன் அனுக்கிரகம் தருவீரே... 2

அதர்மிஸ்டவ ரசனூல்மூன் றன்பரைத்தற் காத்ததுபோல்
 அங்கமதிலிவ ரெங்கும்வலுவடி பொங்கியறைமிகுபங்கமகலவே
 அவசரத்தில் வந்தருள்கூர் ஆரணனே காரணனே

கதனம்செய்பா தகியென்மெய்யிற் கடியவஞ்ச ரடிநோகாமல்
 கருணைபுரிதிரு பரமகடவுளை யருளுநவகனி மரியேயென்தனைக்
 காரும்முகம் பாரும்தயைக் கடைக்கண்ணுலுன்
 னடைக்கலமே 3

மரிகிஸ்தானை ஒருசமயம் மாயாது மீன்றதுபோல்
 மன்னர்மனதினி லுன்னுகொடுமைகள் தன்னைநீக்கியே
 யென்னையினிதுற
 மாநிலத்தி லேகாரும் மாசில்லாத சருவேசா
 அரியகஸ்தி கொலைவிலக்கி அடியாளென்னைப் படிமீது
 ஆதரித்தருள் வேதசத்திய நாதரேயிது தீதகற்றியே
 அரசர்சமு கரமதில்முன் அண்ணி நன்மை பண்ணுமன்றே 4

சேவகன் கவி

மன்னவன் மகட்டுத்தீது வகுத்துமா றுரைத்து நாதன்
 தன்னிட மிரந்து நெஞ்சம் சலித்துமா சாலம் பண்ணும்
 கன்னியே நீசெய்கின்ற கருமத்தை யுண்மை யாய்மன்
 முன்னிலே சொல்கி லுய்வாய் முடிமன்னர் சமுகம் வாரும்

சேவகன் பின் கவி

வாரணி தனத்தா ராகம் மகிழ்கவின் மார னேநின்
 தாரம தனைநீ ரென்முன் சாற்றுக்கட் டனையின் வண்ணம்
 கோரமா யடித்துப் பொல்லாக் கொழுந்தெரு வனைத்து
 மீழ்த்து
 ஆரணி புயனே நின்முன் அழைத்தேனீ தறிய வையா

தருமர் கவி

அறியென வுரைத்தாய்ஞரா அடித்துதைத் திடுமல் வேளை
 நெறிவழு விடுகன் நெஞ்ச நிட்டுரக் கொடியநீலி
 வெறியதனுலுள் நொந்து விளம்பிய உண்மை யுண்டோ
 சிறிதுநீ யெனக்கிப் போது செப்புவாய் மெய்ப்ப தாக

சேவகன் கவி

மெய்ப்புற மன்னு வுந்தன் விகற்பமங் கையர்தானின்று
 பொய்ப்புற அமலன் பாதம் போற்றிநிற் பதுவே யல்லால்
 உய்ப்புற உரைசொல் தன்னில் ஒருண்மை யறிய வொண்ணு
 வைப்புற விளங்கு மெளலி வாட்கர அரச ரேறே

தருமர் கவி

அரச ரேறெனது வுரிமை யானமட வரலியே யறைதல்
கோண்மி யோ
சரசு மானசிறு தனையை வளருமெனத் தந்து நானகல
நிந்தையாய்க்
கரம ரிந்துபடர் சுரமெ றிந்திடந் காட்டு மாறுவகை சாற்றல் லாற்
சிரமரிந் துடலை எரிசொரிந் திடுவேன் சீக்கரத்துறுதி செப்பிடாய்

அலங்காரி இன்னிசை

செப்பிடென வுரைத்தவெந்தன் தேர்வேந்தே பத்தாவே
இப்புவிடில் வெறிவினையால் இடர்புரிந்தே னுண்மகட்டு
தப்பிதங்கள் கவிர்பரனின் நன்னாணை யாற்பொறுப்பீர்
துப்பிதழார் தொய்யில்வரை சுரும்பாவனே யறியவையா

கருமர் கழி நெடில்

அறியென வுரைத்தாய் வெறிகொள்துற் பவத்தாய்
அசடர்க ளிடுவினை யுடைத்தாய்
அரசனுன் னன்பன் தருவினை விடுத்தாய்
அரியவென் சுதைவதை தொடுத்தாய்
நெறியென வொழுகா வறிதுவுன் நெஞ்சம்
ஞெகிழியோ நேர்கெளி தாமோ
நிந்தனைக்குரிய ஞமலியே குரங்கே
நீசபுன் தொழில்புரி பேதாய்
கொறியென வுனது கொழுவுடல் தன்னைக்
கூரசி யாலென்கைத் தலத்தாற்
கூறுகூறுக வேயரிந் திந்தக்
கோணம தெட்டினும் பரப்பிச்
செறியென வரும்நாய் நரிதிர ஞவணம்
சேர்கரும் பிள்ளை பேய்க் குலமும்
தின்றக மகிழ இன்றுநான் புரிவேன்
திருவினைப் பயனுமீ தாமால்

மந்திரி கவி

மாலென மகிமை மிஞ்சுந் மகிபனே யுரைக்கக் கேள்முன்
கோலென வொழுகா திப்போ கோறலாற் பயனென் றுண்டோ
நூலென வுணர்ந்து செய்யார் நோவரென் றறிகி லீரோ...
பாலென வுளத்தாய் கோம்பு பற்றற வொழிக மக்ஞ

ஞானசௌந்தரி கவி

மன்னனெந்தன் தந்தையரே யுரைக்கக் கேளும்
 வாறாதி சுதன் மரிய மதலே னாட்கும்
 தன்னவதை புரியவந்த சாரூ கர்க்கும்
 தகைமைவிலாத் திறந்த வொற்றைத் தாரையர்க்கும்
 கன்னமிடு வலதுபுறக் குருசுற்றோர்க்கும்
 கனகபவத்தோர்க் கதிகநன்மை காட்டி னாரேல்
 சின்னவன்னை புரிகொடுமை யதிக மாமோ
 தேவனுக்காய்ப் பொறுத்தருள்வீர் தெளிவுற் றேதான்

தருமர் கவி

தானதா யெனது தேர்ச்சித் தலைவனும் தனையை தானும்
 மேனதா யுரைத்த நீதி விபரத்தி னாலென் னாகம்
 மானதா யிளகிச் சற்றே மனைவியிற் பொறுதி யானேன்
 பானதா யொளிநு மெந்தன் பசும்பொன்னு சனத்தில் வாராய்

பிலேந்திரன் கவி

வாராழி யடுத்த வேலா வலயம தனில்முத் தோர்கள்
 சீராளி யினாளுர்கள் செய்த சிறுபிழை பொறுக்கவென்றும்
 போராளி யானே ரேனும் பொறுதிமே லான தென்றும்
 நூலாளி நுவல்தல் போல்நீர் நோற்றதா லிறும்பு துற்றேன்

அலங்காரி இன்னிசை

உறுதிநெறி வழுவாத உத்தமியே புத்திரியே
 வெறிபுரியும் மாயையினால் வீண்கொடுமை யுண்ப்புரிந்தேன்
 சிறுமையினுற் பெருமையுற்ற செந்திருவே சுந்தரியே
 அறியாமற் செய்பிழையை ஆண்டவர்க்காய் நீர்பொறுப்பீர்

ஞானசவுந்தரி கவி

பொறுத்தருளென் றுரைத்தசிறு வனையேயும்மிற்
 பொல்லாப்பு யாதுமில்லைப் புவியின் மீது
 கறுத்தமன முடையவெந்தன் கன்ம பாபக்
 கசட்டாலீ துய்த்ததற்குக் கமித்தலேனே

குறித்தபர னருளால்மன் வினைகள் நீக்கிக்
 குழுமி யொன்றாய் மனைக்கேகிக் குலவு செல்வம்
 உறுத்தலுற வுத்தார முதவுந் தாதா
 உம்மடியை யென்முடியி லுரிஞ்சினேனே

தருமர் கவி

ஏவிழி யான வெந்தன் எச்சமே யவனி தாங்க
 மாவிழி வலிமை குன்றி வயதுமோ பிற்றை ஞான்றும்
 கோவழி யுனக்கு மெளலி கோல்தந்து சுகம்நான் தேடப்
 பாமொழிப் பாவை வாராய் பசியவேத் தவையின் மீதே

தருமர் முடிசூட்டு வெண்பா

பூதலத்தைக் காக்கமணிப் பொற்சிடிகை நற்சிரமும்
 தீதகல்செங் கோல்கரமும் சேர்ந்திட்டேன்—மாதரசே
 மாற்றவர்க ளஞ்ச மணித்தவிசிற் சிங்கேரூய்
 ஏற்றரசு செய்திங் கிரு

தருமர் கவி

இருவிழிய தானவெந்தன் மகளே கேளாய்
 ஏற்றரசு புரிதலின லிடருருமல்
 மருளொழியத் திருவெனநீ வறியோர்க் கீய்ந்து
 வரிசைபெற்றுப் பிறர்சினேக வயத்தி யாகக்
 குருமொழிய தானவெந்தன் சொற்கோணது
 கோலோச்சிச் சுகித்திருப்பாய் குறைவற்றேதான்
 அருளொளிநு பரனருளா லெமதூர்க் கேக
 அனைவோரும் புறப்படுவீர் அன்புற்றேதான்

எல்லோரும் மங்களாச் சிந்து

மணியொளிர் விடுகவி னகமிசை மகிழ்வொடுசெல்வோம்
 மங்களம் பாடி
 மணியொளிர் விடுகவி னகமிசை மகிழ்வொடுசெல்வோம்

தருமர்

மணியொளிர் விடுகவி எனகமிசைமீது
 வடிவொடு செலவரு ளனைமரிமாது
 துணைபுரி வாரெமை யடர்பல தீது
 சூது புரிவினைக ளேதணு காது மணியொளிர்

அலங்காரி

புரவலர் குரவரோ டரிவையர் நீதி
 புவிமிசை தவறிடா திலகவே யாதி
 பரனரு ளுறைமறை பெருகவே யோதி
 பழுதுறஞ் ஞானம தருகவே சோதி
 பரிதியி னுடையணி மரியன்னை சுதனாகப்...பதலைதன்னில்
 மிருகம தடைகுடில் மிசையோரற் புதனாக...விளங்கவந்து
 விடபியி லுறுகுரு சிடையறை யுண்டு
 மீண்டென் பவத்தொடர் தீர்த் தாண்டருள் கொண்ட
 வேதா பரனையேசு நாதாவு னதுசெம்பொற்
 பாதார விந்தமெனக் காதார மென்றுநம்பி
 மணியொளிர்

பிலேந்திரன்

வானம்பரனினுயர் மறைதுதி செய்ய
 மயல்புரி தலையான மறமதுதைய
 தானந்த வம்பொறையுத் தமயிகுந் துய்ய
 சலதர மிருண்டறல் தனையெங்கும் பெய்ய
 தாரிறை வர்கள்சம தானமே பெருகிடவே சார்பில்லார்
 செய்யும்
 போரிக லடர்பல புன்மைக ளருகிடவே புகழ்பெற்றோங்கியும்
 புதல்வர்கி னையவ ரிதடுமாடு நீடப்
 புரியும் நவமதுபல் பொருள்கள்கை கூடப்
 புட்பா சனிமனையில் நட்போடு றவருள்செய்
 கற்பார ணியேயுந்தன் பொற்பாதந் துணை யென்றும்
 மணியொளிர்

ஞானசவுந்தரி

ஆவையம ரியகன்னி காவலஞான

ஆதிப ரனுயர்கைத் தாதையு மான
பாவகன் நரகத்தில் மேவிடு மீன

பாசவி னைதவிர்சஞ் சூசைமெய்ஞ் ஞான
பதுமசெம் பதமல ரதையநு தினம்நாமே பரிந்தன் போடு
துதிசெய வடர்பகை யெதும்வில கியேபோமே தொல்
புவிமீது

தொடர்பவ விருளக விடவரு ளீய்ந்து

சுருதி பரணையிரு கரமதி லேந்தும்

துய்யோனே மெய்நவஞ்சேர் கையோனே நன்
முனியே

மெய்யாக வுன்னுதவி செய்வாய் புகழ் விளங்க
மணியொளிர்

தருமர்

குருதின னெடுகடு வகிமுடி மிதித்துக்

கோலவு டுவைமுடிய யாய்ச்சிரம் பதித்து

அருள்மிக நிறைகட லாய்மனங் கதித்து

ஆனால்சு வக்கீனையை யாகவந் துதித்து

அடியவர்க் குறுபல விடறக விடநிதமும் ஆதியம்பர

னிடைமிரந் ததியை யுடனருமை யெதுவிதமும் இரட்சை

செய்யும்

எழிலியே யருண்மழை பொழிமரி யாயே

ஏதந்த விர்த்தெமையீ டேற்றிடு வாயே

எல்லாவு யிர்கள்தொழும் நல்லார்க்க ரசியேமா

சில்லாத தூயேயெங்கள் இல்லாமே நீக்குவாயே

மணியொளிர்

அலங்காரி

மதிதொறும் திறிசோனை வளமிகப் பொழிய

வயல்கள் தொறும்செஞ்சாலி மலிந்தென்றும் வினைய

நிதிவாரி குவிந்துநன் நிலமைகள் தழைய

நீடுற்ற டர்வறுமை நிலலாதிங் கொழிய

நிருபர்கள் மரபினில் வருகன்னி மரியாயே நிதமுமுந்தன்

இருமல ரடியருளி யேதயை புரிவாயே இத்தரமீது
 எனையடர் பிணிகள் வஞ் சனைபகை நீங்க
 இல்லந்த மைத்துமாக வெழில்பவு ஷோங்க
 இத்தால மீதிர்க்கம் வைத்தே தயைசெய்பரி
 சுத்தாமெஞ் ஞானவாதி கர்த்தாவே நித்தமுமே
 மணியொளிர்

பிலேந்திரன்

நீடவ னிலுயிர் நிலைசுகம் பெறவும்
 நீதமு லவுமிகு நிதிகையி லுறவும்
 தேடுப லமகிமை திகழ்வெகு திறமும்
 சேரவ ருள்செய்குரு சிடையிரு புறமும்
 திடமிகு மிருகள்வர் நடுவிருந் தினிதுரையேழ் திருந்தஒதி
 அடைவுட னுலகிலே திடமுடனெமை நிதமாள் அமலனேயுள்
 அடிநிதம் வருடுமென் மிடிபிணி நீக்கி
 அலகைவ லயதிலு ருதுகை தூக்கி
 ஆவோனி லங்குமலர்க் காலாள் த ருமோர்சிறு
 பலாமெஞ் ஞானமறை நூலாவுன் தஞ்சமென்றும்
 மணியொளிர்

ஞானசவுந்தரி

மனமகிழ் வுடனரண் மனைதழை வாக
 வறுமைபி ணிகள்சூது வாதுமே போக
 இனமும் த னமும்மலிந் தெழில்பெ றநேக
 இன்பசு கசெல்வம்வந் தெய்த அன்பாக
 இந்தரை தனையர சுயந்திடு மனர்நிதமே இதம்புரிய
 உந்தயை புரியொளி ரிந்துவை மிதிபதமே இறைஞ்சி
 நம்பும்
 ஏழையென் முகத்தையிவ் வேளைகண் பார்த்து பாரும்
 ஏதுவி தமும்முன்னினன் றெனையேதற் காத்து காரும்
 எப்போது முந்தனருள் தப்பாது செய்யுமாதி
 முப்பேரென் ருனபர னைப்பாரி லீன்றதாயே
 மணியொளிர்

முற்றும்

